

TORSDAG DEN 25. FEBRUAR 2010

FORSÆDE: Miguel Angel MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Næstformand

1. Åbning af mødet

(Mødet åbnet kl. 09.00)

María Muñiz De Urquiza (S&D). – (ES) Hr. formand! På grund af Parlamentets dagsorden i går var der ikke lejlighed til at nævne, at Orlando Zapata afgik ved døden for nylig, hvilket den spanske delegation beklager dybt. Han døde efter en lang sultestrejke. Han er den første cubanske samvittighedsfange, der er afgået ved døden gennem de sidste 40 år, og vi kræver frigivelse af alle samvittighedsfanger i Cuba og i den øvrige verden. Vi vil også gerne give udtryk for vores solidaritet med hans familie og med den cubanske befolkning på deres vej mod pluralisme og udvikling.

Denne meget sørgelige begivenhed kunne fungere som en katalysator for en drøftelse med henblik på at bringe forbindelserne mellem EU og Cuba på linje med EU's forbindelser med andre tredjelande inden for rammerne af en general bilateral ramme, der sikrer en permanent, konstruktiv dialog om menneskerettigheder.

2. Modtagne dokumenter: se protokollen

3. Situationen i Ukraine (indgivne beslutningsforslag): se protokollen

4. Grøn bog om reform af den fælles fiskeripolitik (forhandling)

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A7-0014/2010) af Patrão Neves, for Fiskeriudvalget om grønbogen om reform af den fælles fiskeripolitik (KOM(2009)0163 – 2009/2106(INI)).

Maria do Céu Patrão Neves, ordfører. – (PT) Hr. formand! Jeg vil gerne sige et par ord til de 50 fiskere, der skulle være på vej ind i Parlamentet lige nu for at følge forhandlingen og afstemningen om betænkningen.

Jeg tror, at jeg kan tale på vegne af alle mine kolleger i Fiskeriudvalget, der har arbejdet hårdt med denne betænkning, når jeg siger, at jeg er meget glad for, at denne dag er oprundet, den dag, hvor betænkningen skal forelægges for Parlamentet og sættes til afstemning. Hvorfor? Fordi den fælles fiskeripolitik er en af EU's flagskibspolitikker. Politikken blev formelt lanceret i 80'erne, og opstarten var vanskelig. Den første reform blev gennemført i 2002. Vi har i dag fokus på nogle af de hovedproblemer, der blev identificeret på daværende tidspunkt (jeg tænker på overkapacitet, overfiskning og overinvestering, problemer, der tilsyneladende ikke var lige store i alle EU-medlemsstaterne), da disse problemer i vid udstrækning stadig er aktuelle i dag.

Det er udgangspunktet for reformen, en reform, der skal være bred og intensiv, og som sektoren har ventet på længe.

I hvilken retning skal denne reform gå i henhold til betænkningen? Med hensyn til de grundlæggende principper skal der for det første være en balance mellem miljømæssige, sociale og økonomiske aspekter. De miljømæssige aspekter er nødvendige for at sikre bevarelsen af fiskebestande, de sociale aspekter for at sikre erhvervets udvikling og værdighed og de økonomiske aspekter for at sikre, at sektoren er rentabel. Disse tre aspekter er en forudsætning for fiskeriet i EU eller i det mindste for et bæredygtigt fiskeri med udviklingspotentiale, som vi alle ønsker.

Hvordan skal disse generelle principper, der har til formål at reducere fiskeriindsatsen, skabe større indtægter og styrke bevarelsen af fiskebestande, gennemføres? I betænkningen understreges en række grundlæggende aspekter: investering i decentralisering; styrkelse af fiskernes og hele fiskerisektorens indflydelse på beslutningsprocessen; større inddragelse af aktørerne i fiskeriforvaltningen, hvilket også vil sikre overholdelsen af bestemmelserne og øget ansvar; behovet for at differentiere mellem den ikkeindustrielle og industrielle fiskeriflåde med særlige bestemmelser for hver kategori; behovet for at se nærmere på forvaltningsmodeller, der er bedre tilpasset forskellige fiskeriområder og forskellige fiskeriformer; betydningen af at styrke markedet gennem fiskeri af produkter med høj værditilvækst og sikre højere priser ved det første salg; fastlæggelse af god praksis som et støttekriterium; regulering af moderniseringen af flåden med hensyn til sikkerhed og

hygiejne; målrettet udvikling af en økologisk bæredygtig akvakultur i EU og udvikling af andre sektorer, der beskæftiger sig med fangst eller forarbejdning af fisk. Vi må heller ikke glemme at gøre opmærksom på kvindernes stigende rolle i fiskeriet, og at vi skal stille krav om, at fiskeriprodukter fra tredjelande, der importeres til EU, skal opfylde samme krav som vores egne producenters produkter. Dette indebærer certificering, mærkning og sporbarhed og i sidste ende integration af fiskeriet i den europæiske havpolitik som led i den bredere målsætning om at styrke kapaciteten.

Jeg vil gerne afslutningsvis sige, at den betænkning, som vi forelægger i dag, er resultatet af en fælles indsats fra alle medlemmerne i Fiskeriudvalget, navnlig skyggeordførerne, som vi har haft et tæt samarbejde med, samt Kommissionen, Europa-Parlamentets sekretariat, rådgiveren fra Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og andre rådgivere fra andre politiske grupper og naturligvis mit kontor og min assistent på fiskeriområdet. Den betænkning, som vi forelægger her i dag, er virkelig resultatet af en fælles indsats, og vi håber, at den også vil blive vedtaget her.

Juan Carlos Martín Fragueiro, *formand for Rådet*. – (ES) Hr. formand! Formandskabet glæder sig også over denne forhandling i Europa-Parlamentet, da den er et vigtigt bidrag til den brede høring om grønbogen, og Kommissionen bør derfor nøje overveje Europa-Parlamentets bidrag, når den udarbejder sine lovforslag.

Rådet vil også nøje overveje alle Parlamentets udtalelser i forbindelse med den efterfølgende behandling og vedtagelse af lovforslagene efter den almindelige lovgivningsprocedure.

I grønbogen fra april 2009 fokuseres der på forskellige strukturelle begrænsninger i den fælles fiskeripolitik, nemlig overkapacitet, mangel på præcise mål, vedtagelse af kortsigtede løsninger, sektorens mangel på ansvar og ringe overholdelse af bestemmelserne generelt.

I grønbogen redegøres der også for en række mulige strategier til bekæmpelse af disse strukturelle begrænsninger, og der tages fat på vigtige spørgsmål såsom differentierede ordninger for industrialiserede flåder og ikkeindustrialiserede kystflåder, spild, relativ stabilitet, overdragelige individuelle fiskerettigheder, større markedsorientering, integration af den fælles fiskeripolitik i en bredere havpolitisk sammenhæng, offentlig finansiel støtte og den fælles fiskeripolitik's eksterne dimension.

Medlemsstaterne er i øjeblikket i færd med at undersøge alle aspekterne ved disse spørgsmål nøje, både hver for sig og i Rådet. Den første høringsfase blev afsluttet i december 2009, og Kommissionen har indtil videre modtaget 1 700 forslag og afholdt over 125 møder og seminarer.

I den anden fase, der indledes den 1. september i år, vil de indsendte bidrag blive analyseret, og de vigtigste forslag vil blive drøftet. I januar afholdt Kommissionen en række seminarer om de vigtigste elementer i reformen og om rettighedsbaseret fiskeriforvaltning, og der afholdes endog et seminar om det ikkeindustrielle fiskeri i dag. Konsekvensanalysen vil blive gennemført i marts. Den Europæiske Fiskerifond og de kommende finansielle overslag vil blive behandlet i april, den eksterne dimension i maj og spørgsmålet om spild og selektivitet i juni.

Den 2. og 3. maj afholdes der en konference i La Coruña arrangeret af formandskabet og Kommissionen i fællesskab. Der vil være fokus på de tre grundlæggende elementer i reformen, dvs. styring, forvaltning af fiskebestande og differentieringen mellem det industrialiserede og det ikkeindustrialiserede fiskeri.

Den 4. og 5. maj mødes ministrene i Vigo for at drøfte resultaterne af konferencen, og det er muligt, at der på dagsordenen for rådsmødet i juni vil blive opført en uformel drøftelse om et arbejdsdokument vedrørende eventuelle ændringer.

Som jeg nævnte tidligere, vil Kommissionen i tredje fase, der indledes i andet halvår 2010, forelægge en hvidbog og efterfølgende fire lovgivningsforslag om grundforordningen, den nye fælles markedsordning, tekniske foranstaltninger og den nye forordning om finansiering. Målet er, at reformen af den fælles fiskeripolitik skal træde i kraft den 1. januar 2013.

Rådet har endnu ikke vedtaget en holdning på dette område, og Rådet vil kun vedtage formelle afgørelser på grundlag af de lovforslag, som Kommissionen forelægger for Rådet i 2011, og det vil ske i overensstemmelse med den almindelige lovgivningsprocedure.

Maria Damanaki, *medlem af Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Da dette er min første tale som kommissær til Parlamentets medlemmer, vil jeg gerne takke Dem for at give mig mulighed for at tale til Europa-Parlamentet. Jeg er meget beæret over at være til stede her i dag og drøfte reformen af den fælles fiskeripolitik, som er af central betydning for hele sektoren. Jeg vil gerne lykønske fru Neves med hendes store indsats for at forene

forskellige holdninger i et sammenhængende dokument. Jeg er helt enig i, at vi har brug for en radikal reform for at imødegå strukturmanglerne i vores politik. Som alle ved, var den sidste reform i 2002 ikke tilstrækkelig.

Nu er vi nødt til at imødegå alle tidligere mangler, at opnå bedre resultater ud fra et miljømæssigt, socialt og økonomisk aspekt. Den offentlige høring har tydeligt vist, at der er bred støtte til denne reform. Jeg kan naturligvis ikke i dag kommentere alle de aspekter, der er rejst i den betænkning, der skal stemmes om. Jeg er imidlertid opmærksom på Deres kompromisændringsforslag om bæredygtighed, overkapacitet, ikkeindustrielt fiskeri, horisontal decentralisering, udfasning af udsmid, nye fiskeriaftaler og deres anvendelse i fiskerisektoren. Jeg glæder mig meget over Deres konstruktive input.

Jeg vil gerne fremhæve to specifikke aspekter. For det første offentlig finansiel støtte. Jeg mener, at vi er nødt til at målrette vores støtte for at sikre bedre resultater ved at støtte tiltag, der er i overensstemmelse med vores politiske mål. I stedet for at støtte bygningen af nye fartøjer bør vi f.eks. støtte innovation inden for selektivitet og grønne tiltag og gøre det nemmere for producentorganisationer at imødegå fremtidige udfordringer.

For det andet er jeg enig med Dem i spørgsmålet om den sociale dimension. Vi ønsker et fiskeri, der skaber attraktive og sikre job. Jeg glæder mig til at høre Deres forslag under forhandlingen i dag.

Jeg vil også gerne informere Dem om vores næste skridt. Vi vil udarbejde en sammenfattende rapport om høringen sidste år, der kan danne grundlag for udarbejdelsen af forslagene til den nye politik. Vi er i gang med at tilrettelægge workshopper med det formål at drøfte specifikke emner med aktører, institutionerne og medlemsstaterne. Vi afholder en bred konference om reformen af den fælles fiskeripolitik i maj i samarbejde med det spanske formandskab.

Jeg ved – og det er allerede blevet nævnt – at der afholdes en teknisk workshop i Kommissionen i dette øjeblik med deltagere fra hele Europa. Jeg er ked af, at De ikke kan deltage i denne workshop. Denne workshop blev planlagt for længe siden. Jeg vil forsøge at sikre, at vores møder ikke støder sammen fremover, i det omfang det er muligt.

I 2010 vil vi påbegynde udarbejdelsen af vores forslag på grundlag af dette input med henblik på Kommissionens vedtagelse i foråret 2011. Den omfattende høringsproces vil munde ud i en meget frugtbar drøftelse med Parlamentet. Parlamentet vil som medlovgiver derefter få stor indflydelse på udformningen af den nye politik i samarbejde med Rådet. Jeg ser virkelig frem til vores samarbejde.

Antonello Antinoro, for PPE-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg glæder mig over rådsformandens redegørelse, og jeg vil gerne takke og ønske held og lykke til den nye kommissær – som har sin debut i dag i Parlamentet – med de tiltag, der planlægges gennemført.

Jeg mener, at disse tiltag er vigtige, og jeg håber, at denne grøn bog, som vi drøfter for første gang i dag, og som vi skal stemme om senere, ikke lider samme skæbne som reformen fra 2002.

Europa-Parlamentet spiller imidlertid en anden rolle i dag. Vi har den almindelige lovgivningsprocedure og Lissabontraktaten, og jeg mener derfor, at vi alle er nødt til at drage fordel heraf for at opfylde målene.

Vores ordfører fru Patrão Neves har været inde på de vigtigste punkter, og Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) ønsker at takke hende for hendes indsats, for hendes sammenfatning og for hendes redegørelse.

Jeg ønskede blot at få ordet og benytte lejligheden til tale om fiskeriet, men i en bredere kontekst end grønbogen – og den hvidbog, der er blevet bebudet i juni – og understrege de nødvendige tiltag, der skal træffes i relation til de europæiske have, herunder navnlig Middelhavet.

I dag er vi nødt til at fastlægge regler, som vi allerede har påtvunget vores økonomi og vores fiskere i en årrække. Kyststater, selv de stater, der grænser op til EU, har imidlertid bevidst og ofte, endog meget ofte, ignoreret disse regler, og vi står i en paradoksal situation, hvor vores fiskere pålægges alle disse regler, samtidig med at andre kan gøre, som de vil.

Kommissionen har i dag en anderledes og mere magtfuld rolle, idet EU har en udenrigsminister, og Parlamentet har større indflydelse. Jeg håber, at vi inden for rammerne af denne grøn bog og inden udarbejdelsen af hvidbogen, kan samarbejde med tredjelands, de lande, der ikke er medlem af Unionen, om at fastlægge fælles regler for at sikre, at de aktører, der er omfattet af reglerne, ikke føler sig forrådt eller ignoreret af Unionen og ikke betragter Unionen som en fjende snarere end en ven.

Josefa Andrés Barea, for S&D-Gruppen. – (ES) Hr. formand! Jeg vil gerne takke rådsformanden og takke og byde kommissær Damanaki velkommen.

Det er også første gang, at jeg taler i Parlamentet om fiskeri, og vi står ganske rigtigt over for en betydelig udfordring på dette område. Vi er forpligtet til, og det er vores ansvar, at fastlægge de retningslinjer, der skal sikre havenes, fiskeriets og kort sagt selve planetens bæredygtighed.

Vi taler også om en vigtig produktionsfaktor i vores lande, ved vores kyster, i vores regioner – en økonomisk og kulturel faktor, der indeholder mange værdier – og som kommissær Damanaki helt rigtigt påpegede, er der problemer med reformen fra 2002.

Vi er nødt til at ændre princippet om relativ stabilitet, og vi er nødt til at finde nye forvaltningstilgange, der er mere fleksible, og som i højere grad kan tilpasses, da der har været en række problemer med TAC'er og kvoter. Der har været problemer på grund af det alt for velkendte problem med udsmid, udsmid, som vi ikke kan tillade af hensyn til vores fiskere og af hensyn til vores planet.

Den kommende reform af den fælles fiskeripolitik skal sikre et bæredygtigt fiskerisystem, og vi støtter en ny forvaltningsmekanisme baseret på fiskeriindsatsen. Vi er nødt til at være mere åbne, vi er nødt til at tænke os om, og vi er nødt til at forsøge at gøre forvaltningen mere fleksibel.

Vi er nødt til at indføre miljøkriterier generelt og differentiere mellem kystfiskeri og dybhavsfiskeri. Det er vigtigt, og det er noget, som hele sektoren ønsker. Vi er nødt til at reducere visse flåders overkapacitet. Vi er også nødt til at færdiggøre den fælles markedsordning og finde ud af, hvorledes vi stabiliserer markedet og forener dette med fiskeimport fra tredjelande.

Der er brug for yderligere ressourcer, harmoniserede sanktioner og internationale aftaler baseret på retsprincipper, menneskerettighedsprincipper og principper om overholdelse af aftalerne i kampen mod ulovligt fiskeri, der er blevet kritiseret, og som indtil videre har været ineffektiv.

Den finansielle ramme, der – som De påpegede – skal sikre bedre resultater, skal sikre bedre resultater end den nuværende politik.

Vi er frem for alt nødt til at tænke over den sociale dimension. Det handler om mennesker, og vi er nødt til at sikre, at de har værdighed og en professionel indstilling, og at de anerkendes fagligt og har tilstrækkelige økonomiske midler til at overleve.

Vi må naturligvis ikke glemme integrationen af kvinder, der er fiskerisektorens usynlige aktører. Vi skal bringe dem i fokus og gøre en ekstra indsats for dem.

Reformen af fiskeripolitikken handler ikke blot om udarbejdelse af lovgivning. EU skal således gennemføre en vigtig reform, der skal sikre havenes, fiskernes og en del af planetens bæredygtighed.

Vi er derfor nødt til at udvise mod over for udfordringer, og at udvise mod indebærer at gennemføre en politik uden frygt. Vi er nødt til at glemme vores frygt. Vi er nødt til at gå løs på opgaven med krum hals og fastholde balancen i de enkelte lande, i EU og i verden.

Carl Haglund, for ALDE-Gruppen. – (SV) Hr. formand! For os, der har arbejdet hårdt med denne grønbog og betænkningen, er det en virkelig rar fornemmelse at være nået helt frem til plenarforsamlingen. Jeg vil først og fremmest gerne takke ordføreren, der har udarbejdet den fremragende betænkning.

Vi har behov for en reform af vores fælles fiskeripolitik. For Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa var det vigtigt, at reformen blev baseret på en økosystemtilgang. I så henseende er ordlyden i betænkningen passende. Vi står samtidig i en situation, hvor vi skal løse alvorlige problemer såsom udsmid, den enorme overkapacitet, der er visse steder, og mange andre problemer. Det glæder mig derfor, at vi navnlig er nået til enighed om foranstaltninger til løsning af disse problemer. Hvem mener egentlig, at EU's politik for udsmid er berettiget? Det mener jeg helt sikkert ikke.

Et andet vigtigt spørgsmål er regionaliseringen af den fælles fiskeripolitik. I de tilfælde, hvor der er meget store forskelle inden for EU, er det vigtigt, at afgørelserne kan træffes og gennemføres på regionalt niveau. En anden glædelig reform er planen om at anlægge en særlig tilgang til det ikkeindustrielle kystfiskeri. ALDE-Gruppen kom også ind på disse spørgsmål i sin betænkning.

Som finne og nabo til Østersøen glæder jeg mig også over punktet om muligheden for at træffe foranstaltninger til reduktion af de meget store sælflokke og skarvebestande, da de udgør en af de største trusler mod fiskeriet i Østersøen.

Endelig vil jeg gerne ind på fiskeriaftaler med tredjelande. Det er vigtigt, at vores politik på dette område er i overensstemmelse med EU's menneskerettighedspolitik. Aftalen med Guinea, som Parlamentet stemte imod, er et godt eksempel, og vi bør også gå i denne retning fremover.

Jeg glæder mig meget over, at der er gjort store fremskridt med reformen. Vi har en udmærket grønbog, og jeg er sikker på, at vi vil få en langt bedre fiskeripolitik fra 2013.

Isabella Lövin, for *Verts/ALE-Gruppen*. – (SV) Hr. formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Jeg blev opmærksom på EU's fælles fiskeripolitik og dens ødelæggende konsekvenser i 2002, da Sverige på grundlag af en flertalsafgørelse i det svenske parlament besluttede at indføre et ensidigt forbud mod torskefiskeri i et år, men blev forhindret i at gennemføre forbuddet af Kommissionen.

Selv om Sverige havde til hensigt at kompensere erhvervsfiskerne for forbuddet, og selv om forskere fra Det Internationale Havundersøgelsesråd havde anbefalet et totalt forbud mod torskefiskeri i en årrække, og selv om de forskellige torskebestande langs den svenske kyst var blevet udryddet eller reduceret med mellem 70-90 %, var princippet om den fælles fiskeripolitik vigtigere. Kommissionen mener således, at hvis alle andre overfisker, så skal Sverige også overfiske. Det var med andre ord obligatorisk for EU-medlemsstaterne at udnytte bestandene.

Den sidste reform af fiskeripolitikken blev gennemført i 2002, og den løste ikke de vanskelige problemer, som fiskerisektoren allerede kæmpede med for 10 år siden, nemlig at alt for mange, alt for effektive fartøjer konkurrerer om alt for få og stadig færre fisk. Så sent som i 2005 blev de sidste fartøjer, der fangede almindelig tun i Middelhavet, støttet af EU. I perioden 2000-2008 pungede EU-skatteborgerne 34 mio. EUR ud til bygning og modernisering af tunfiskerifartøjer på et tidspunkt, hvor bestandene var ved at forsvinde. En lignende logik gør sig gældende i Østersøen. I de seneste år har det svenske fiskeridirektorat udbetalt 5,4 mio. EUR til skrotning af nogle af de største tunfiskerifartøjer – de samme fartøjer, der blev bygget med støtte fra EU.

Der er brug for en radikal reform af fiskeripolitikken. Vi mener, at enhver form for skadelig støtte bør indstilles. EU-fartøjer med afgiftsfrit brændstof og aftaler om adgang finansieret af skatteyderne tømmer i øjeblikket afrikanske have for livsvigtige fødevarerforsyninger, må betragtes som illoyal konkurrence over for afrikanske fiskere og nedbryder samtidig økosystemerne.

Inden dagens afstemning om betænkningen om grønbogen opfordrer jeg mine kolleger til i det mindste at lade et uhensigtsmæssigt punkt udgå af en ellers generelt fremragende betænkning. Jeg tænker på punkt 121, hvori det fastslås, at EU's fælles fiskeripolitik i sin eksterne dimension bør forsvare EU's fiskeriinteresser. Jeg mener ikke, at det er til EU's fordel at føre en sådan politik i 2010.

Marek Józef Gróbarczyk, for *ECR-Gruppen*. – (PL) Hr. formand, fru kommissær! Jeg vil gerne indledningsvis udtrykke min oprigtige tak til fru Patrão Neves for det arbejde, hun har lagt i udarbejdelsen af denne betænkning. Det kræver stor beslutsomhed samt kompromisvilje at udarbejde et dokument, der er så sammenhængende. Denne betænkning er imidlertid kun udgangspunkt for opbygningen af den fremtidige fælles fiskeripolitik, der skal genopbygges fuldstændigt og ændres grundlæggende, således at hensynet til det naturlige miljø kan forenes med udviklingen af fiskeriet, som er en historisk arv. Politikken skal være baseret på regionalisering med udgangspunkt i forholdene i de forskellige regioner. Det vil skabe grundlag for en korrekt vurdering baseret på fiskerisektorens udtalelser samt videnskabelige udtalelser, og det kompromis, der vedtages, vil sikre en retfærdig fiskeriforvaltning.

Den nye fiskeripolitik skal fremme sektorens udvikling i et Europa i dyb krise, men det er også nødvendigt at være opmærksom på det hensynsløse industrifiskeri, navnlig i Østersøen, hvor sunde og værdifulde fisk forarbejdes til fiskemel, der anvendes på fjerkræ- og kvægfarme, samtidig med at den giftige panga fra Fjernøsten ender på det europæiske marked. Dette er et slag mod et bæredygtigt europæisk kystfiskeri, et erhverv, vi må have særlig fokus på.

Det viser også, at det er nødvendigt at indføre en rationel og retfærdig fangstordning til erstatning for den nuværende kvoteordning, der let kan manipuleres. Formålet er at skabe lige vilkår for alle fiskere i alle EU-lande. De Europæiske Konservative og Reformister støtter betænkningen og håber, at den nuværende ordning vil blive ændret.

João Ferreira, for GUE/NGL-Gruppen. – (PT) Hr. formand! Kommissionen forsøger i sin grønbog at indføre en trinvis eller ikke trinvis fællesskabsordning for overdragelige fiskerettigheder eller private adgangsrettigheder til brug af et offentligt gode, dvs. fiskebestande.

Dette forslag blev forkastet i forbindelse med gennemførelsen af den sidste reform, men 10 år senere er Kommissionen på banen igen og forudser de uundgåelige konsekvenser af privatiseringen af bestande, nemlig koncentrationen af aktiviteterne i koncerner med større økonomisk og finansiel magt og ødelæggelsen af et betydeligt antal ikkeindustrielle kystfiskerflåder. Det er afslørende, at de lande, der valgte denne model, som f.eks. Island, nu ønsker at trække sig ud, idet de er berørt af ordningens negative og urimelige konsekvenser.

Parlamentet bør indtage en klar holdning og forkaste dette forslag. Denne løsning sikrer for øvrigt overhovedet ikke beskyttelsen af fiskebestandenes bæredygtighed, eftersom reduktionen og koncentrationen af rettigheder på nogle få erhvervsdrivende ikke nødvendigvis medfører en reduktion af fiskeriindsatsen, men blot en koncentration af udnyttelsen af ressourcer.

Hvis ressourcernes bæredygtighed skal beskyttes, skal der træffes andre foranstaltninger som f.eks. sikring af et rimeligt afkast i sektoren. En forudsætning herfor er markedsintervention og en bedre markedsføring i sektoren, højere priser ved det første salg, bedre aflønning, mindre fortjenester til mellemmand og fremme af en rimelig fordeling af merværdien i hele værdikæden i denne sektor.

Fiskeriet i EU er i realiteten komplekst og forskelligartet. I lyset heraf er det forhold, at det er bredt anerkendt, at de lokale myndigheder spiller en stor rolle på dette område, i direkte modstrid med den institutionelle ramme, der er fastlagt i Lissabontraktaten, hvori det fastslås, at havets biologiske ressourcer udelukkende henhører under EU's kompetence.

Vi har brug for en forvaltning, der understøttes videnskabeligt, og hvor der tages hensyn til realiteterne og de særlige forhold, der gør sig gældende for de enkelte lande, de enkelte fiskerizoner, de enkelte flåder og selve ressourcerne. Fiskerne skal således inddrages i udtænkningen og gennemførelsen af løsninger. Det er noget helt andet end en decentraliseret gennemførelse af en politik, der er fastlagt centralt.

John Bufton, for EFD-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg opfordrer indtrængende kommissær Damanaki til at udvise forståelse for Det Forenede Kongerige i forbindelse med reformen af den fælles fiskeripolitik, der bl.a. har til formål at omfatte rekreativt havfiskeri af reguleringen af og kontrollen med havfiskeri.

Jeg troede, at hele idéen med kvoter var at forebygge faldende bestande. Den europæiske fiskeripolitik har langt fra opfyldt bæredygtighedskriterierne, idet 91 % af fiskeressourcerne risikerer at blive klassificeret som overfiskede i 2015.

Men problemet er, hvordan der fiskes på havene, ikke hvem der gør det. Vilkarligt trawlfiskeri og langlinefiskeri tømmer vores have for marint liv. Men at genudsætte døde fisk, der allerede er blevet fanget, og som kan spises, er vel det modsatte af bæredygtighed.

Bæredygtigt fiskeri er derimod rekreativt havfiskeri, som omkring 1 mio. mennesker i Det Forenede Kongerige har glæde af, og alene handelen med fiskeredskeer i EU anslås til omkring 2 mia. EUR.

Omkring 19 000 mennesker er beskæftiget i omkring 1 300 virksomheder i England og Wales som følge af rekreativt fiskeri. Fritidshavfiskere fanger og lander udelukkende de fisk, de agter at spise, og lader således små, unge fisk udvikle sig og yngle, og de genudsætter de fisk, som de ikke har strengt brug for. I nogle tilfælde mærker de først fisken og bidrager således til bevarelsesprogrammer.

Hvis Kommissionen får sin vilje, vil de blive tvunget til at lande hele deres fangst og modregne deres kvoter i den nationale kvote.

Rekreativt havfiskeri fremmer en miljøvenlig selvforsyning, der, hvis der var flere lystfiskere, ville mindske den efterspørgsel, der i øjeblikket giver næring til vilkårligt erhvervsfiskeri og bringer hele marine arter i fare.

Den fælles fiskeripolitik har altid været forudindtaget imod den britiske flåde, som i øjeblikket kun har tilladelse til at fiske 7 % af torskekvoten i Kanalen og kun en femtedel af kvoten i vores egne territorialfarvande.

Måske vil kommissæren finde det hensigtsmæssigt at imødegå de harmløse lystfiskere i Det Forenede Kongerige, på samme måde som hendes forgænger viste forståelse for fiskerne i hans eget land, da han gik imod et forbud mod salg af almindelig tun, en industri, der indbragte hans land, Malta, 100 mio. EUR om året.

Den fælles fiskeripolitik har allerede tilintetgjort det meste af et fiskeri, der burde have været en fremragende vedvarende ressource. Rekreativt havfiskeri udgør måske 1 % af den samlede tilladte fangst. Kommissionen tøver med at beskytte en næsten truet art, men mener, at det er hensigtsmæssigt at regulere hobbyfiskeri. Det viser blot, hvor Kommissionens interesser ligger.

Diane Dodds (NI). – (EN) Hr. formand! For mig og mine vælgere i Nordirland er fiskeindustrien og 27 år med den fælles fiskeripolitik sammenfattet i betænkningens punkt 138, hvori det understreges, at et af de få steder, hvor den fælles fiskeripolitik har givet relativt gode resultater, har været der, hvor medlemsstaterne har haft kontrollen.

Det ideelle for os ville være en skrotning af den fælles fiskeripolitik eller Det Forenede Kongeriges udtræden af denne politik, således at medlemsstaterne på ny kan få kontrol over deres farvande.

Vi lever desværre ikke i denne ideelle verden. Reformen af den fælles fiskeripolitik vil uundgåeligt resultere i en ny næstbedst løsning for nordiske fiskere, en næstbedst løsning, der gennem de seneste 30 år har medført en uberettiget tilbagegang for vores fiskerisektor, og en række ubesvarede spørgsmål omkring fiskebestandenes tilstand, bestande, som vores industri er afhængig af.

Og det blev helt tydeligt efter det katastrofale møde i Rådet (fiskeri) i december og beslutningerne om kvoter.

Selv om det overhovedet ikke er den bedste løsning, støtter jeg kraftigt regionaliseringen af den fælles fiskeripolitik som foreslået af ordføreren. Jeg er enig i, at den fælles fiskeripolitik bør baseres på tre grundlæggende principper, nemlig den miljømæssige, sociale og økonomiske dimension. Og jeg håber helt ærligt, at vi kan udforme en politik, der vil afbøde de katastrofale konsekvenser af den fælles fiskeripolitik.

Jeg frygter imidlertid, at denne radikale reform, som nogle stiller i udsigt under denne gennemgang, vil resultere i endnu en forspildt chance for vores fiskeindustri og vores fiskebestande.

Carmen Fraga Estévez (PPE). – (ES) Hr. formand! Alt er på spil i denne reform. Hvis vi ikke er modige nu, vil vi ikke få en ny chance for at udforme en reel fiskeripolitik, og vi vil være medansvarlige for en fejlslagen politik.

Den fælles fiskeripolitik har i årevis været genstand for en stadig mere berettiget kritik, og det ville være forstemmende, hvis Parlamentet, når vi bliver tilbudt en sidste chance, viste sig at være ude af stand til at foreslå alternative løsninger til en politik, som vi har kritiseret igen og igen, især bevarelses- og forvaltningsforanstaltningernes åbenlyse fiasko, hvilket såvel ressourcernes tilstand som sektorens tilbagegang vidner om.

Jeg kan simpelthen ikke forstå modviljen mod at foreslå alternative løsninger, som drøftet i Parlamentet i 1996, såsom ordninger med omsættelige kvoter eller forvaltning på grundlag af fiskeriindsatsen, der har været en stor succes, og som i hvert fald vil kunne bidrage til at bevare flere industriflåder.

Det understreges i betænkningen, at der ikke findes en standardløsning, men samtidig åbnes der ikke op for andre mulige løsninger. Jeg forstår ikke denne modsigelse, og jeg forstår ikke, hvorfor løsningen skal være at nægte alle adgang til et instrument, selv om nogen ikke ønsker at bruge det.

Det er ikke beskyttelse af de svageste, det er frygt i visse sektorer, som kun ser permanente tilskud som en løsning.

Den fælles fiskeripolitik bør også sikre konkurrenceevnen på et globaliseret marked for fiskevarer. Markedet for disse varer vil uden tvivl fortsat vokse, men det lader til, at det vil vokse uden os.

EU's politikker bør være sammenhængende, og vi skal sikre, at handelspolitikken og oprindelsesreglerne, som dem, der blev fastlagt i de nye økonomiske partnerskabsaftaler, ikke ødelægger EF-fiskeriets konkurrenceevne, samtidig med at de blot er en gestus over for tredjelande, idet vores fiskerisektor i modsat fald vil blive ramt.

Konsensus er en god ting, hvis der sker fremskridt, men ikke hvis vi fortsat forholder os passive til problemer, og vi har mange problemer, der skal løses.

Ulrike Rodust (S&D). – (DE) Hr. formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Jeg vil gerne byde alle fiskerne varmt velkommen til Parlamentet! Afstemningen i dag er en milepæl for Europa-Parlamentet. For første gang siden ratificeringen af Lissabontraktaten har vi mulighed for at give udtryk for vores holdninger

til reformen af den fælles fiskeripolitik. I de kommende år vil vi få betydelig større magt og ansvar. Denne betænkning er acceptabel, og jeg vil gerne takke fru Patrão Neves og fru Andrés Barea for deres store indsats.

Det er lykkedes os at indarbejde vigtige sociale og demokratiske aspekter i betænkningen, bl.a. vedrørende specifik støtte til det ikkeindustrielle fiskeri. De berørte aktører vil nu blive inddraget i beslutningsprocessen. Der skal navnlig ydes støtte til små familieforetagender. Deres tilstedeværelse i kystområderne skaber ikke kun arbejdspladser, men øger også mange af disse regioners tiltrækningskraft som turistmål. Visse punkter i denne betænkning skal stadig forbedres, og vi har således stillet en række ændringsforslag. Socialdemokraterne ønsker at gøre det klart, at et af de centrale problemer er den meget store overkapacitet. Det er en kendsgerning, at miljømæssig bæredygtighed er en grundlæggende forudsætning for fiskernes økonomiske overlevelse. Derfor skal miljøet prioriteres.

Et tredje vigtigt punkt vedrører den fælles fiskeripolitik i sin eksterne dimension og partnerskabsaftalerne med tredjelande. Vi foreslår at lade punkt 121, hvori der lægges unødigt vægt på det europæiske fiskeris interesser, udgå. Vi bør opføre os præcis som derhjemme uden for europæiske farvande. Vi skal således fremme bæredygtighed, menneskerettigheder og demokrati i hele verden og sikre, at indtægterne fra partnerskabsaftaler ikke falder i hænderne på korrupte diktaturer.

Endelig vil jeg gerne fremdrage endnu et centralt punkt. Den europæiske fiskeripolitik er en varm kartoffel, fordi den berører så mange magtfulde nationale interesser. Det vil ikke komme som nogen overraskelse, at dette har givet anledning til ophedede debatter i grupperne i de seneste uger. Heldigvis er det lykkedes os alle at nå til enighed om effektive kompromiser. Men når det kommer til lovgivningsprocessen, må vi lægge større vægt på dette spørgsmål, end vi har gjort i dag, og foreslå en række fælles europæiske løsninger. Vi må overlade det til Rådet at løse de trivielle problemer forbundet med national grådighed.

Pat the Cope Gallagher (ALDE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil først og fremmest byde kommissæren, der taler for første gang i Europa-Parlamentet, velkommen i Parlamentet og ønske hende held og lykke i hendes embedsperiode. Jeg vil også gerne takke vores kollega fru Neves for udarbejdelsen af denne betænkning.

(GA) Den nye fælles fiskeripolitik skal have klarere, bedre mål end fastlæggelsen af økologiske, økonomiske og sociale principper. Der skal ske en radikal nytænkning, og alle de berørte parter skal naturligvis inddrages.

Vi skal forvalte fiskebestandene på en bæredygtig måde. Samtidig er det imidlertid vigtigt at sikre europæiske fiskere en bæredygtig levevis.

–(EN) Hr. formand! Jeg er især bekymret over kystfiskere og fiskere på små kystnære øer. Dette ikkeindustrielle fiskeri er yderst vigtigt for regionerne i den yderste periferi, hvor der ikke findes nogen alternativ samfundsmæssig beskæftigelse, og jeg glædede mig over kommissærens udtalelser om dette fiskeri her til formiddag.

De fleste af de fartøjer, der fisker i disse områder, har en længde på under 15 m, fanger fisk og mængder, som ikke har nogen væsentlig indflydelse på fiskebestandene, og mange af fartøjerne fisker naturligvis arter, der ikke er omfattet af kvoteordninger. Der er navnlig ikke nogen alternativ kilde til beskæftigelse for mange af disse mennesker. Derfor har jeg stillet et ændringsforslag, hvori Kommissionen opfordres til specifikt at anerkende disse fjerntliggende samfund.

Regionaliseringen og oprettelsen af de regionale rådgivende råd har været en succes, og regionaliseringen af forvaltningsstrukturer vil således få en lang række positive virkninger, herunder større ansvarliggørelse af de berørte parter og fastlæggelse af en ny fælles fiskeripolitik, der i højere grad vil kunne tilpasses lokale problemer.

Som følge af Lissabontraktatens ikrafttræden efter folkeafstemningen i mit eget land sidste år har Europa-Parlamentet nu et større lovgivningsmæssigt ansvar. Kommissæren har erkendt dette, og jeg glæder mig til vores samarbejde.

Jeg vil gerne afslutningsvis understrege, at jeg håber, at hovedpunkterne i denne betænkning vil blive inkluderet i kommende omfattende reformer.

Ian Hudghton (Verts/ALE). – (EN) Hr. formand! Vores ordfører påpegede, at de oprindelige problemer med den fælles fiskeripolitik i vid udstrækning stadig er aktuelle i dag. Jeg er enig, og de 27 års erfaringer i Skotland med den fælles fiskeripolitik har været dårlige. Hvis vi ønsker at indføre en fiskeriforvaltningsordning, der virker, og det tror jeg, at vi alle ønsker, må vi være rede til at anlægge en helt anden tilgang.

Den overcentraliserede, ufleksible fælles fiskeripolitik har været en stor fiasko, og det må vi erkende. Men vi må gøre noget ved det. Omvendt erkender Kommissionen, at den lokale forvaltning inden for 12-sømilezonen indtil videre generelt har været en succes. Det kan vi lære af.

Jeg har stillet en række ændringsforslag, som jeg opfordrer Dem til at støtte. Jeg foreslår i disse ændringsforslag, at vi giver EU's fiskerinationer reelle beføjelser, fremmer samarbejdet mellem fiskerinationer og berørte aktører på et logisk grundlag inden for de enkelte havområder, fremmer gennemførelsen af bæredygtige forvaltningsforanstaltninger på nationalt og lokalt plan og anerkender og bevarer historiske rettigheder og fordele baseret på princippet om relativ stabilitet.

Jeg er helt overbevist om, at de, der har mest at vinde ved en vellykket bevarelse af fiskebestandene, dvs. vores fiskerisamfund og fiskerinationerne, har de bedste forudsætninger for at træffe reelle beslutninger om forvaltningsplaner og for at gennemføre dem inden for deres eget fiskeri på grundlag af et regionalt samarbejde. Den fælles fiskeripolitik har ikke kun været til skade for fiskeindustrien og fiskebestandene, idet den faktisk i høj grad har medvirket til at skabe en negativ holdning blandt borgerne til EU generelt, og det er også det, der står på spil. Hvis vi ikke får styr på denne reform af den fælles fiskeripolitik ...

(Formanden afbrød taleren)

Struan Stevenson (ECR). – (EN) Hr. formand! Jeg vil først og fremmest gerne lykønske ordføreren fru Patrão Neves med hendes meget store indsats i forbindelse med udarbejdelsen af denne betænkning. Vi har i dag mulighed for at gøre en forskel og ændre retningen af en politik, som alle er enige om har været en sørgelig fiasko. Hvis vi skal gennemføre denne radikale reform, må vi imidlertid ikke gentage fortidens fejltagelser.

Slut med centraliseret mikroforvaltning, slut med top-down-regulering, slut med en one-size-fits-all-tilgang til politik. Enhver reform af den fælles fiskeripolitik skal sætte en stopper for det katastrofale udsnit. Den skal inddrage de berørte parter i den daglige forvaltning af bestandene. Den skal sikre, at flådekapaciteten tilpasses bestandene. Vi er nødt til at sætte bæredygtighed og bevarelse øverst på dagsordenen. Vi skal sætte en stopper for ulovligt, urapporteret og ureguleret fiskeri (IUU-fiskeri) og sikre et anstændigt udkomme til alle dem, der arbejder i sektoren. Hvis vi kan tilføre kerneværdierne i den fælles fiskeripolitik reelt indhold for at bevare arbejdspladser og opretholde fiskebestande, har vi gjort reelle fremskridt.

Anna Rosbach (EFD). – (DA) Hr. formand! At der kommer en reform af vores fiskeripolitik er på høje tid. Men jeg ville ønske, at den var mere ambitiøs – især fordi det gælder en fremtidig levedygtig fiskebestand i vores have. Det er ret sjældent, at jeg erklærer mig helt enig med Den Grønne Gruppe, men i denne sag må jeg indrømme, at det sker. Faktisk er deres ændringsforslag både ansvarlige og nødvendige for at kunne bevare fiskeriet som erhverv i fremtiden.

Mit spørgsmål til Rådet og Kommissionen vil vores gæster her i dag sikkert ikke synes om, men de får en altafgørende betydning for fremtiden. For spørgsmålet lyder: Hvordan får vi indført et fangstforbud i hele EU for alle fisk og skaldyr i deres respektive yngleperioder? Alle ved jo, at hver gang der fanges blot én torsk med maven fuld af rogn (altså fiskeæg), fanger vi alle kommende generationer af torsk. Det gør sikringen af en stabil torskebestand nærmest umulig, for blot at komme med et aktuelt eksempel.

Jeg glæder mig over, at den nye grønnebog i langt højere grad nu vil satse på kystnært fiskeri. Det gavner ikke blot miljøet, men også bevarelsen af lokale arbejdspladser. Det er også godt, at grønnebogen lægger vægt på bæredygtig akvakultur, således at vi kan undlade at fiske havene tynde ud for tredjelandes kyster. Ligesom vi skal lade være med at fiske eksotiske og truede fiskearter, bare fordi sushi er blevet moderne.

Andrew Henry William Brons (NI). – (EN) Hr. formand! Vores parti mener, at bevarelsen af fiskebestandene bør henhøre under de enkelte medlemsstater, hvis fiskere alene skal have adgang til nationale farvande.

Vi erkender imidlertid, at overfiskning og ubæredygtige fiskebestande er et europæisk, ja endog globalt problem.

Den nuværende politik, der indebærer, at fiskerne skal genudsætte overskydende fisk, og endog undermålsfisk, selv om de er døde eller døende på grund af skader på svømmeblæren som følge af, at de er blevet bragt for hurtigt op til overfladen, skal ændres.

Der skal gøres brug af nye teknologier for at afhjælpe denne situation. En af mine vælgere, Jeff Stockdale fra Hull, tidligere fisker, har f.eks. opfundet en revolutionerende fælde, som fiskene vil gå i for at undgå tidevandsstrømningen, men den vil give små fisk mulighed for at undslippe og større fisk mulighed for at

slippe fri, inden de bringes op til overfladen, hvis det skulle blive nødvendigt for at undgå at overskride kvoten.

Jeg opfordrer Kommissionen, ja endog hele verden, til at se nærmere på denne opfindelse.

Alain Cadec (PPE). – (FR) Hr. formand, fru kommissær, mine damer og herrer! I modsætning til nogle mener jeg, at Europa-Parlamentets betænkning om grønbogen er et vigtigt, ja endda væsentligt bidrag til udviklingen af den fremtidige fælles fiskeripolitik. Det er en omfattende betænkning, der behandler alle politikens aspekter, herunder navnlig beskyttelsen af ressourcer, en global tilgang til forvaltningen af fiskebestande og decentralisering af forvaltningen. Alle disse aspekter er efter min opfattelse både meget relevante og meget målrettede.

Jeg vil gerne understrege over for Parlamentet her i dag, at Frankrig er tilfreds med dette bidrag fra Parlamentet, som vi har udarbejdet i fællesskab, og jeg takker fru Patrão Neves for hendes indsats. I betænkningen understreges behovet for at øge den videnskabelige viden inden for fiskeriet, således at der ikke kan sættes spørgsmålstejn ved de beslutninger, der træffes.

Ja, vi skal bevare ressourcerne og fremme bæredygtigt fiskeri, men vi må undgå at stigmatisere et erhverv, som længe har vidst, at dets overlevelse afhænger af overholdelsen af reglerne. Ja, vi skal skabe en markedsøkonomi, men det betyder ikke, at vi skal undgå organiserede lovgivningsforanstaltninger. Jeg glæder mig navnlig over de kompromiser, der er blevet skabt enighed om under drøftelserne i udvalgene.

Det henvises rent faktisk ikke udtrykkeligt til overdragelige individuelle fiskerettigheder. Denne form for forvaltning betragtes af nogle som et forvaltningsværktøj, der opfylder de miljømæssige, økonomiske og sociale mål for sektoren. Jeg er ikke enig i dette synspunkt. Et europæisk marked, der har rettigheder til ureguleret produktion, er ikke ønskeligt i dag. Det ville føre til ukontrollabel spekulation og en koncentration af individuelle rettigheder.

Selv om det helt sikkert vil være afgørende at gennemføre nye metoder til forvaltning af industrifiskeriet – jeg er enig med min kollega fru Fraga Estévez på dette område – er jeg fortsat overbevist om, at en alt for bred anvendelse af dette system vil være dødsstødet for vores ikkeindustrialiserede fiskeri, som vi lægger stor vægt på.

Vi regner med Dem, kommissær Damanaki!

Kriton Arsenis (S&D). – (EL) Hr. formand, fru kommissær, hr. formand for Rådet! Den nuværende fælles fiskeripolitik er slået fejl. De fleste fiskebestande er ved at forsvinde. 88 % af fiskebestandene fiskes ud over det maksimalt bæredygtige udbytte. 30 % af fiskebestandene ligger under de sikre biologiske grænser, hvilket betyder, at de har ringe chance for at blive genoprettet. Torsk i Nordsøen, som endda fiskes, inden de er kønsmodne, er et typisk eksempel. Den pågældende reform er derfor absolut nødvendig.

Hvis vi skal beskytte fiskerne, skal vi beskytte fangsterne. Hvis vi skal undgå, at det europæiske fiskeri bryder sammen, skal vi reducere fiskeriindsatsen og den europæiske fiskerflåde. Den økologiske tilgang skal være drivkraften bag en ny fælles fiskeripolitik og skal ledsages af langsigtet planlægning, inddragende procedurer og anvendelsen af princippet om forebyggelse. Denne langsigtede strategi for arternes bevarelse skal også anvendes i alle vores internationale fiskeriaftaler.

Jeg opfordrer Dem til at vedtage disse grundlæggende principper, så vi kan udvikle et decentraliseret og inddragende system, hvor beslutningerne træffes på det lavest mulige niveau med fiskernes deltagelse og under hensyntagen til de marine økosystemer.

Britta Reimers (ALDE). – (DE) Hr. formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Dette er kun et skridt på den lange vej til reformen af den fælles fiskeripolitik. Jeg vil gerne takke ordføreren for betænkningen og vores koordinator, der har arbejdet meget effektivt.

Jeg går ind for en grundlæggende reform af den fælles fiskeripolitik. Men hvis vi ikke har modet til at gennemføre en sådan reform, er det efter min opfattelse vigtigt, at vi fastholder princippet om relativ stabilitet. Desuden vil jeg gerne specifikt nævne det alvorlige problem med grådige skarver og forvaltningsplanen, som Parlamentet har allerede stillet krav om.

Fiskeindustrien er af grundlæggende økonomisk og kulturel betydning for vores kystområder. Derfor mener jeg, at det er af stor betydning at skabe en balance mellem økonomi og miljø i forbindelse med den kommende reform af den fælles fiskeripolitik.

Peter van Dalen (ECR). – (NL) Hr. formand! Bæredygtighed er med rette et nøglebegreb i grønbogen. Bæredygtighed forstået som en politik, der både er fremtidssikret for fiskeriet og miljøvenlig. De mål, som Kommissionen har fastlagt, er ikke nye, men det er indtil videre ikke lykkedes EU at opfylde dem. Det gør reformen endnu mere presserende.

Jeg støtter tankegangen bag Kommissionens løsning, dvs. regionalisering. Fiskerisektoren skal have større råderum, samtidig med at der skal tages hensyn til miljøaspekterne. Den nuværende politik er for vidtrækkende og detaljeret, og den er ineffektiv.

Reglerne overholdes desuden kun i ringe omfang i øjeblikket. De lovlydige er ofre for lovovertræderne. Jeg er stolt af de nederlandske fiskere. De og deres danske kolleger er de eneste, der overholder fangstkvoterne. Vi skal tilskynde den europæiske fiskerisektor til at engagere sig yderligere og til at påtage sig et større ansvar i overensstemmelse med den nederlandske model. Det glædede mig, at der blev henvist til denne model i grønbogen, idet det er den eneste tilgang, der sikrer en bæredygtig fremtid for fiskerisektoren.

Bastiaan Belder (EFD). – (NL) Hr. formand! Den nuværende fiskeripolitik er ikke tilstrækkelig effektiv, og der er således behov for en dramatisk ændring for at vende situationen. Det er den forholdsvis stærke ordlyd i indledningen i Kommissionens grøn bog. Det er bemærkelsesværdigt. Jeg ønsker dog ikke at gøre indvendinger, tværtimod.

Nogle siger, at hovedårsagen til, at den fælles fiskeripolitik er slået fejl, ikke er, at politikken som sådan er forkert, men at den slet ikke er gennemført og håndhævet korrekt. Vi kan drage en vigtig lære heraf. Politikken skal være gennemførlig, og der skal således ske en forenkling. Derfor er jeg tilfreds med Kommissionens forslag om regionalisering, større inddragelse af sektoren og navnlig overholdelse af reglerne.

I betænkningen om denne grøn bog, der er udarbejdet af min portugisiske kollega, påpeges det med rette, at der er store forskelle mellem fiskerflåder og fiskeriformer. Vi kan ikke tale i generelle vendinger om overkapaciteten eller overfiskningen eller den manglende overholdelse. En regional, sektorspecifik tilgang kræver et nuanceret sprog i denne henseende. Sidste lørdag havde jeg rent faktisk intensive drøftelser med repræsentanter for sektoren, som fortalte mig, at samarbejdet mellem fiskere og forskere i stigende grad skaber gode resultater. Det forekommer mig at være et eksempel på, hvordan tingene kan gøres. Når fiskere er i stand til at bidrage med deres knowhow og at deltage i politikudformningen, udvides grundlaget for denne politik betydeligt, og det vil bringe os på rette spor. Endelig vil jeg gerne udtrykke min oprigtige tak til ordføreren for denne fremragende betænkning.

Ioannis A. Tsoukalas (PPE). – (EL) Hr. formand! Jeg vil også gerne byde kommissær Damanaki velkommen og navnlig takke fru Patrão Neves for hendes omfattende og fremragende betænkning.

Alle de vigtige ting er allerede blevet sagt. Jeg vil fokusere på tre punkter. For det første overfiskning. Overfiskning er en ubestridt kendsgerning. Som hr. Arsenis sagde, anslås det rent faktisk i øjeblikket, at 88 % af bestandene i de europæiske have er truet af overfiskning, hvilket betyder, at de bliver fisket på et niveau, der forhindrer en genopretning.

Kronisk overfiskning har resulteret i mindre og mindre fangster inden for europæisk fiskeri og tab af arbejdspladser. Mindre og mindre fisk bliver fanget, ofte før de er kønsmodne, og de bliver stadig vanskeligere at lokalisere.

For det andet fanger Europa langt færre fisk i dag end for 15 år siden, ca. 25 % mindre, selv om fiskeriindsatsen og udgifterne til fiskeri er steget. Når vi træffer foranstaltninger, skal vi imidlertid ikke overreagere, da dette kan få negative følger, eftersom bestandene ifølge eksperterne ikke er ved at forsvinde på trods af overfiskningen.

Vi må ikke glemme, at bæredygtighed har tre dimensioner, hvilket også er fremhævet i Neves-betænkningen, nemlig den sociale dimension, den økonomiske dimension og den økologiske dimension. En fiskeripolitik rettet mod bæredygtig udvikling må ikke udelukkende fokusere på fisk, idet den også skal fokusere på mennesket.

Fisk, mennesker, skarver og sæler er konkurrerende systemer i samme økologiske miljø.

Endelig må jeg understrege, at jeg i lighed med mange andre kolleger insisterer på mere forskning i fiskeri. Det er ikke mit krav, men en realitet, som vi skal forholde os til med udgangspunkt i alt det, som hr. Cadec var inde på.

Catherine Trautmann (S&D). – (FR) Hr. formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Jeg vil gerne indledningsvis takke alle ordførerne for deres fremragende samarbejde og for den enorme opgave, de har udført på trods af deres til tider modstridende interesser.

Det første resultat af vores indsats er, at Parlamentet nu kan vise, i hvilken retning det har til hensigt at styre den fremtidige fælles fiskeripolitik.

Det andet resultat er, at vores prioritet under forhandlingerne var at sikre, at denne tekst imødekommer de bekymringer, som fiskere har givet udtryk for. Det er lykkedes os, og bestemmelserne om overdragelige individuelle kvoter er således blevet trukket tilbage, og støtten til det ikkeindustrielle kystfiskeri er blevet fastholdt.

Det tredje forventede resultat er, at det kommende dokument skal resultere i en inddragende bottom-up-strategi, dvs. høring af alle de berørte parter i sektoren. Det skal også omfatte de aspekter, der er afgørende for Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet, især den menneskelige og sociale dimension i hele sektoren, der skal kombineres effektivt med fremme af bæredygtige fangstmetoder og med bevarelse af fiskebestanden inden for rammerne af en økosystemtilgang.

Jeg vil gerne tilføje, at hvis vi ønsker at gennemføre en ambitiøs reform af den fælles fiskeripolitik, er vi nødt til at afsætte de nødvendige midler til opfyldelse af vores erklærede mål. Vores politiske vilje vil blive bedømt på grundlag af de midler, vi afsætter på dette område. Vi forventer, at Kommissionen ...

(Formanden afbrød taleren)

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE). – (ES) Hr. formand, hr. formand for Rådet, fru kommissær! Vi har brug for klare mål, vi har brug for at være modige, og vi skal undgå en ny fiasko, og deltagelse er derfor afgørende.

Fiskerisektoren og forarbejdningsindustrien har størst interesse i et bæredygtigt fiskeri, hvilket er årsagen til, at de er involveret i udarbejdelsen af reformen eller deltager i den, f.eks. i forbindelse med omarbejdningen af kontrolforordningen i 2009, som burde have været udarbejdet på en mere åben måde. For at opfylde reformens målsætninger skal vi ganske enkelt sikre en bæredygtig og rentabel sektor og garantere forsyningen.

De øvrige nøgleord er regionalisering, ansvarliggørelse, stabilitet og retfærdighed: regionalisering – undersøgelse af de særlige kendetegn ved de enkelte zoner og fiskeriformer, differentiering mellem ikkeindustrielt og industrielt fiskeri; ansvarliggørelse – fokus på god praksis og tidligere indsats for at reducere fiskerikapaciteten; stabilitet – langsigtede forvaltningsplaner baseret på stadig mere pålidelige videnskabelige data; og retfærdighed – revision af den fælles markedsordning og tilbud om inspektioner og kontroller i tredjelande for at fremme en bæredygtig praksis i sektoren. Retfærdighed, også for kvinderne på havet, de altid oversete i denne sektor, idet fiskeriet ville være umuligt på mange områder uden deres bidrag.

Oldřich Vlasák (ECR). – (CS) Hr. formand! Jeg glæder mig over forelæggelsen af grønbogen om reformen af den fælles fiskeripolitik. Ligesom Den Tjekkiske Republik i Ministerrådet støtter jeg bestræbelserne på at forbedre, forenkle og effektivisere rammelovgivningen på dette område. Kommissionens bestræbelser på at indføre en flerårig tilgang til strategien for bevarelse af fiskebestandene og lægge større vægt på at finde et passende kompromis mellem fiskeri og miljø er særlig værdifulde.

Vi må betragte grønbogen som et første skridt hen imod en reform på dette område. Det ville glæde mig endnu mere, hvis der blev lagt større vægt på akvakultur i fremtidige forslag. En revitalisering af både hav- og ferskvandsdambrug vil bidrage til at støtte udviklingen af kystområder og landdistrikter og vil også medføre fordele for forbrugerne i form af miljøvenlige fødevarer. Ud fra dette synspunkt støtter jeg alle ændringsforslagene.

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE). – (PL) Hr. formand! Fiskerisektoren er af grundlæggende betydning som indkomstkilde i de europæiske kystområder og som fødevarerkilde for de europæiske borgere. Desværre imødegår den fælles fiskeripolitik i sin nuværende form ikke udfordringerne forbundet med en række nye problemer såsom den ukontrollerede udnyttelse af fiskepladser eller for stor fiskerikapacitet. Det er af afgørende betydning at ændre havpolitikken fuldstændigt. Vi er lige gået i gang med denne proces, og den bør munde ud i grundlæggende ændringer af den nuværende, ineffektive europæiske fiskeripolitik.

Jeg vil gerne takke fru Patrão Neves for hendes omfattende betænkning, hvori der redegøres for de centrale foranstaltninger, som denne reform bør baseres på, for det første en reduktion af overskydende fiskerikapacitet. Dette er et grundlæggende problem, som bør løses gennem indførelse og overvågning af passende markeds mekanismer. Jeg tænker her på indførelsen af individuelle omsættelige kvoter eller IOK'er. De er

efter min opfattelse en form for økonomisk medicin, der sikrer, at fiskerflådens størrelse tilpasses de disponible midler, og at fiskerisektoren er rentabel. For det andet decentralisering og en bredere inddragelse af berørte parter og rådgivende organer i processen. Formålet hermed er at øge fiskernes inddragelse og indføre detaljerede regler, hvilket vil skabe større tillid mellem fiskerne og de organer, der regulerer fiskeriet.

I grønbogen foretages en korrekt vurdering af den nuværende fiskeripolitik, og dens mange mangler fremhæves. I Patrão Neves-betænkningen analyseres mulighederne for at løse den vanskelige situation, som det europæiske fiskeri befinder sig i. Forslagene skal imidlertid drøftes yderligere. Hvis dette ikke sker, er der risiko for, at EU vedtager endnu en reform, der ikke vil løse de problemer, som den europæiske fiskeindustri står over for.

Iliana Malinova Iotova (S&D). – (BG) Hr. formand! Det er første gang, at vi diskuterer den fælles fiskeripolitik siden vedtagelsen af Lissabontraktaten, og vi er fuldt ud klar over vores store ansvar som følge af Parlamentets øgede beføjelser. Der har været en meget ophedet debat om grønbogen, og jeg vil gerne udtrykke min oprigtige tak til ordførerne for deres indsats.

Jeg ønsker at understrege et bestemt aspekt i den foreslåede reform, som er af afgørende betydning for hele sektorens udvikling. Der skal tages hensyn til den ændrede situation som følge af udvidelsen af EU i 2004 og 2007 samt de nye medlemsstater. I det eksisterende system for udførelse af forskning og analyse og for beslutningstagning skal der tages højde for de nye vandveje og deres særlige kendetegn. Jeg vil i denne forbindelse gerne understrege, at det er nødvendigt at fokusere særligt på Sortehavet og oprette særlige forvaltningsorganer på dette område. Vi skal tage hensyn til befolkningens interesser i disse kystområder, de økologiske spørgsmål og fiskeindustrien. Jeg nævner også dette med tanke på den kommende finansielle ramme for perioden 2014-2020, hvor denne reform skal finansieres.

Endelig tror jeg ikke, at vi bør støtte forslaget om at reducere fiskerflådens overkapacitet, der kunne have negative konsekvenser for fiskeriet i en alvorlig finansiell og økonomisk krisituation.

Chris Davies (ALDE). – (EN) Hr. formand! Jeg håber, at kommissæren vil notere sig vores afstemning i denne måned om almindelig tun. Den var efter min opfattelse et godt udtryk for de stærke følelser i Parlamentet, og den viste måske også, at De kan gå ud fra, at mange af Parlamentets medlemmer vil stemme for en meget radikal reform.

I går deltog en lang række medlemmer i et seminar, som jeg havde arrangeret, hvor Marine Stewardship Council fremlagde en præsentation. Jeg har altid været meget glad for dette råd. Det blev oprettet for omkring 10 år siden og er resultatet af et partnerskab mellem erhvervslivet og miljøforkæmpere, hvilket efter min mening altid er godt. Det er kommet langsomt fra start, men rådet anslår, at omkring 10 % af verdens fiskeri vil være MSC-certificeret ved årets udgang.

Jeg tror, at det giver de detailhandlere, der støtter MSC, troværdighed. Jeg tror, at det giver forbrugerne tillid, og jeg tror, at det ikke kun øger indtjeningen hos de fiskerne, der har fået deres fiskeri bæredygtigt certificeret, men at det også giver dem en følelse af stolthed. De har et stykke papir, som de kan vise deres familier og lokalsamfundet, der viser, at deres hårde arbejde i dag ikke ødelægger mulighederne for fiskebestandenes overlevelse i fremtiden.

Det supplerer fuldstændigt alle Kommissionens tiltag, og jeg håber, at kommissæren vil støtte MSC's arbejde i sin embedsperiode, idet MSC sætter de højeste standarder.

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke ordføreren for hendes meget omhyggelige og detaljerede betænkning om dette spørgsmål.

Som følge af vedtagelsen af Lissabontraktaten skal Parlamentet tage stilling til to store reformer på to politikområder, nemlig landbrug og fiskeri. Spørgsmålene er de samme. Vi ønsker alle det bedste for disse sektorer, og vi forsøger at indføre reformer, der sikrer de bedst mulige resultater.

Jeg er lidt bekymret, og ordføreren kommer selv ind på det i sin begrundelse, nemlig at vi også havde mange gode hensigter i 2002, men at reformen slog fejl i fiskerisektoren, og at den heller ikke opfyldte bæredygtighedskriterierne.

Jeg er imidlertid meget opmuntret af hendes meget praktiske tilgang til problemerne med fokus på de tre principper, som vi skal se på – den miljømæssige, sociale og økonomiske dimension – og den praksis, der er nødvendig for at gennemføre disse principper. Der skal være fokus på lokale og regionale problemer og

på de mennesker, der er berørt. Jeg kan især godt lide tanken om, at vi kan fiske mindre og tjene mere. Hvis vi opnår det, kan vi måske gøre det samme for landbruget.

Luis Manuel Capoulas Santos (S&D). – (PT) Hr. formand! Som flere talere allerede har påpeget, er det mål, som vi – indtil videre uden held – har forsøgt at nå gennem den fælles fiskeripolitik, et miljømæssigt, økonomisk og socialt bæredygtigt fiskeri. I Kommissionens grønne bog stilles en korrekt diagnose af situationen i sektoren, og der rejses en lang række spørgsmål, men løsningsforslagene er skuffende. I betænkningen redegøres der ligeledes for en lang række principper og løsningsforslag fastlagt i fællesskab. Disse skal nu omsættes til konkrete foranstaltninger, således at dette mål kan nås snarest muligt.

Ordførerens indsats bør fremhæves, nemlig hendes forslag til foranstaltninger og især hendes vilje til at indgå kompromiser, der betød, at det var nødvendigt at tage de mest kontroversielle spørgsmål ud af hendes oprindelige betænkning. Kommissionen har nu den meget store opgave at foreslå konkrete foranstaltninger i sit lovforslag, som sikrer gennemførelsen af principperne i betænkningen. Jeg er sikker på, at vi vil vedtage betænkningen med et stort flertal.

Antolín Sánchez Presedo (S&D). – (ES) Hr. formand! Europas fremtid er i høj grad på spil i reformen af den fælles fiskeripolitik.

Fiskerisektoren er en ressource og en livsform i vores kystområder og danner grundlag for vores konserverindustri og havforskning. Den er afgørende for sikkerheden, kvaliteten og prisen i forbindelse med fødevarerforsyningen til de europæiske forbrugere. Den er også afgørende for vores eksterne forbindelser og for udviklingssamarbejdet.

I reformen skal der være fokus på et ansvarligt, bæredygtigt og konkurrencedygtigt fiskeri. Den skal styrke den sociale dimension, prioritere økosystemet og integreres i havpolitikken.

Det er vigtigt at sikre bestandenes bevarelse og genopretning og at ændre princippet om relativ stabilitet. Forvaltningspolitikken baseret på TAC'er og kvoter må ikke udelukke muligheden for forvaltning på grundlag af fiskeriindsatsen. Det er også vigtigt at øge kontrollen og sætte en stopper for illoyal konkurrence.

Den ikkeindustrielle fiskerflåde og de områder, der er stærkt afhængige af fiskeri, har behov for en differentieret behandling og større samfundsøkonomisk støtte. Skaldyrsfiskeriet skal inddrages fuldstændigt i den fælles fiskeripolitik.

Jeg støtter betænkningen, og jeg lykønsker ordføreren og skyggeordførerne med de indgåede kompromiser. Jeg opfordrer Kommissionen og Rådets formandskab til at tage behørigt hensyn til betænkningen i deres fremtidige arbejde.

Ole Christensen (S&D). – (DA) Hr. formand! Jeg synes, at den fælles europæiske fiskeripolitik er vigtig. Men det er også vigtigt, at fiskeripolitikken bakkes op af borgerne i Europa samt alle interessenter inden for fiskeriområdet. Derfor er der ingen vej uden om en stærkere regionalisering, således at ansvaret for at udfylde de europæiske rammer og mål decentraliseres. "Discard" af fisk skal reduceres til det mindst mulige, men for at det kan lade sig gøre, skal politikken, der motiverer til "discard", laves om. Ulovligt fiskeri skal stoppes – det ødelægger så meget for de lovlige fiskere. Der skal være en stærkere og mere ens kontrol i medlemslandene. Kystfiskeriet skal styrkes, således at de mindre både får en særstilling. Ud og hjem samme dag giver friske fisk, fisken giver en god pris, og det er skånsomt over for miljøet og fiskebestandene. Jeg håber, at disse elementer får en stærk placering i den endelige reform. Det er der brug for.

Marie-Thérèse Sanchez-Schmid (PPE). – (FR) Hr. formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Jeg vil gerne rose ordførerens kommentarer til denne grønne bog, som peger i den rigtige retning. Den nye strategi skal fremme fiskeri på lokalt niveau, og jeg vil gerne påpege, at akvakultur er en væsentlig del heraf, da den er en betydelig ressourcekilde og skaber tusindvis af arbejdspladser. Europa har brug for en stærk og bæredygtig akvakultur af høj kvalitet.

Jeg vil især gerne henlede Deres opmærksomhed på opdræt af skaldyr, som er underlagt særlige begrænsninger, der kræver pragmatiske og hensigtsmæssige løsninger. Denne form for opdræt foretages ofte af små og mellemstore virksomheder, som er blevet hårdt ramt af krisen. Forurening og miljøforandringer resulterer i en stadig mere skrøbelig og ustabil produktionsform. Producenterne forventer betydelig støtte fra EU, dvs. på kort sigt midlertidig finansiel bistand, som vil sætte dem i stand til fortsat at leve af deres produktion, på mellemlang sigt overgangsstøtte, der skal sikre, at arterne har den nødvendige biologiske tid til at formere sig, og på lang sigt ...

(Formanden afbrød taleren)

Luís Paulo Alves (S&D). – (PT) Hr. formand! Jeg vil gerne lykønske ordføreren og fiskerne fra Azorerne, der er til stede her i dag. Jeg bifalder også denne betænkning, da den udgør en vigtig ændring i forhold til den nuværende fælles fiskeripolitik og omfatter foranstaltninger, der er særlig relevante for regionerne i den yderste periferi, såsom differentieringen mellem ikkeindustrielle og industrielle flåder og oprettelsen af biogeografiske zoner. Ændringsforslagene indgivet af Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet er efter min opfattelse også positive, da de har modereret ordførerens oprindelige holdning om beskyttelsen af individuelle omsættelige kvoter som anbefalet af fiskerioorganisationerne på Azorerne.

Vi bemærkede ligeledes ændringsforslagene fra S&D-Gruppen til støtte for princippet om relativ stabilitet. Vi mener, at der bør gøres en yderligere indsats for at oprette biogeografiske zoner i regionerne i den yderste periferi, der skal være den foretrukne forvaltningsmodel i overensstemmelse med de eksisterende ressourcer. Det er desuden nødvendigt at revurdere bæltet på 100 sømil omkring øer for at opretholde en god miljømæssig stand i havområder og respektere forsigtighedsprincippet, da det er vigtigt at indvinde 200 sømil, således at ...

(Formanden afbrød taleren)

George Lyon (ALDE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil også gerne indledningsvis lykønske ordføreren. Den fælles fiskeripolitik er kommet i miskredit, og denne reform giver os mulighed for en frisk start. Det forekommer mig, at hvis den fælles fiskeripolitik på ny skal være troværdig, skal der først og fremmest være fokus på bæredygtighed. Hvis der ikke er nogen fisk, er der heller ingen fremtid for erhvervet. For det andet skal der fokus på stabilitet og forudsigelighed for vores fiskerisamfund og vores fiskere. For det tredje skal der fokus på bekæmpelse af overkapacitet. Vi skal finde en løsning på problemet med overkapacitet. For det fjerde skal vi navnlig anerkende tidligere bestræbelser. Vi har også brug for en politik, der tilvejebringer en reel løsning på problemet med udsmid.

Reformen af den fælles fiskeripolitik skal dybest set sikre vores fiskerisamfund og vores fiskere en fremtid. Dybest set forekommer det mig, at det afgørende i forbindelse med den fælles fiskeripolitik ...

(Formanden afbrød taleren)

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE). – (ES) Hr. formand! Jeg vil også gerne benytte lejligheden til at understrege de punkter, som nogle af os mener bør være grundlæggende i den endelige betænkning, som vi skal stemme om.

Disse punkter omfatter forsigtighedsprincippet, som er grundlæggende og afgørende, reduktion af kapaciteten, hvilket er absolut påkrævet, begrænsning af den offentlige tilskudspolitik og forbedring af kontrollen og konsekvent og ufortrøden retsforfølgelse af de aktører, der ikke handler korrekt, og som tilskynder andre til at gøre det samme. Vi er imidlertid også nødt til at fremme bæredygtige fiskeredskaber og bæredygtigt fiskeri, og vi er således nødt til at komme videre med definitionen af det ikkeindustrielle fiskeri, der uden tvivl skal afklares yderligere.

Jeg vil også gerne fremhæve kvindernes rolle. Deres indsats skal anerkendes, og vi har også stillet ændringsforslag desangående.

Endelig mener jeg, at det er vigtigt at understrege betydningen af og opfordre til større sammenhæng og ansvarliggørelse i fiskeriaftalerne med tredjelande, f.eks. aftalerne med Marokko og Guinea.

Werner Kuhn (PPE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil først og fremmest gerne ønske kommissær Damanaki held og lykke. Vi glæder os til at samarbejde med hende. Jeg vil også gerne takke fru Patrão Neves, der har ledet forhandlingerne på fremragende vis.

Det er vigtigt, at lande med ikkeindustrielt fiskeri også repræsenteres. Som allerede nævnt spiller relativ stabilitet en afgørende rolle for Tyskland. Selvfølgelig er vi alle helt klar over vigtigheden af at beskytte fiskebestandene og sikre, at de forbliver bæredygtige, så de holder sig på et niveau, der vil sikre eksistensen af vores fiskeri i fremtiden. Men vi skal ikke kun diskutere de miljømæssige og økonomiske aspekter. Vi skal også se på den overdrevne beskyttelse af en række arter som f.eks. skarver og sæler, hvilket allerede er blevet nævnt.

Europas kystlinje strækker sig over flere tusinde kilometer, og det traditionelle kystnære fiskeri er fremherskende i mange områder. For mange familier er dette fiskeri grundlaget for deres levebrød. Turisme spiller også en vigtig rolle i denne henseende. Vi skal tage alle disse aspekter i betragtning. Jeg mener, at grønbogen er en meget god løsning, som vil give os mulighed for at arbejde videre sammen med Kommissionen ...

(Formanden afbrød taleren)

Czesław Adam Siekierski (PPE). – *(PL)* Hr. formand! Den fælles fiskeripolitik skal forene økologiske og miljømæssige mål med fangststørrelser samt med hensynet til beskæftigelsen og fiskerfamiliernes levestandard. Fiskerikapaciteten bør tilpasses ressourceniveauet, der skal fastsættes på grundlag af den seneste videnskabelige viden og ekspertviden. Fastsættelsen af bæredygtige fiskekvoter skal kædes sammen med støtten til fiskerisamfundene på forskellige områder såsom investeringer, modernisering og på det sociale område, herunder ud fra et langsigtet perspektiv.

I den fælles fiskeripolitik bør der tages hensyn til de særlige forhold i forskellige regioner og have. Det er således nødvendigt at give større beføjelser til de regionale rådgivende råd, der skal arbejde tæt sammen med fiskeriforvaltningerne i medlemsstaterne og Kommissionen. Endelig er det nødvendigt at styrke fiskernes organisering og at forbedre kæden fra fangst til salg med henblik på at øge fiskeriprodukternes kvalitet og standard.

Seán Kelly (PPE). – *(EN)* Hr. formand! I mine syv måneder som medlem af Europa-Parlamentet har jeg aldrig mødt mere vrede mennesker end de fiskere, jeg har mødt i min valgkreds.

Den fælles fiskeripolitik har tydeligvis ikke været til deres fordel. Derfor er reformen meget velkommen. Jeg tror, at vi alle er enige om, at vi skal bevare fiskebestandene, men vi skal også bevare kystsamfundene, og det ene udelukker ikke nødvendigvis det andet. Der skal være nogen, der forsvare småfiskerne.

Som hr. Brons påpegede, skal vi gøre brug af nye teknologier, navnlig de teknologier, han var inde på, som kan reducere udsmid. Det ville gøre en enorm forskel.

Og endelig er vi nødt til at se på hele spørgsmålet om forskning. Der er en tendens til at tage forskning eller videnskabelig dokumentation for pålydende. Som hr. Cadec påpegede, skal den være uomtvistelig, den skal være objektiv, og den skal være relevant.

Juan Carlos Martín Fragueiro, formand for Rådet. – *(ES)* Hr. formand! Jeg vil også gerne takke fru Patrão Neves for hendes indsats.

Hvad angår de hidtidige drøftelser i Rådet, kan jeg sige, at ministrene enstemmigt har støttet behovet for en reform, herunder forenkling af reglerne, styrkelse af regionernes rolle og decentralisering af beslutningsprocessen, undtagen i forbindelse med strategiske elementer og principper, og de enige om, at det er vigtigt at reducere udsmid, overkapacitet og overfiskning.

De specifikke punkter, som der er enighed om indtil videre, omfatter fastholdelse af de gældende regler om adgang til 12-sømilezonen, langsigtet resourceforvaltning, større inddragelse af fiskerierhvervet, markedsincitamentet – såsom mærkning og certifikater – for at øge fiskernes samlede andel i indtjeningen, anvendelse af subsidier udelukkende som en ekstraordinær foranstaltning for at reducere overkapacitet, betydningen af forskning i fiskeripolitik, integration af akvakultur, sammenhængen mellem den fælles fiskeripolitik og den integrerede havpolitik og behovet for at fastholde og forbedre EU's indsats på internationalt plan.

De hidtidige drøftelser har vist, at der er forskellige holdninger til følgende aspekter: relativ stabilitet, den nuværende ordning med TAC'er og kvoter og brugen af omsættelige kvoter, indsatsbegrænsning som et forvaltningsværktøj, metoderne til reduktion af udsmid, overkapacitet og overfiskning, den samlede finansiering og fordelingen heraf og forhøjelsen af støtten til det ikkeindustrielle fiskeri og kystsamfund.

Som jeg sagde indledningsvis, har Rådet endnu ikke vedtaget en holdning, og det har ikke til hensigt at vedtage nogen formelle afgørelser før næste år, når Kommissionen formelt har forelagt sine lovforslag.

Endelig vil jeg også gerne byde velkommen til repræsentanterne for fiskerisektoren, der er til stede her i dag.

Maria Damanaki, medlem af Kommissionen. – *(EN)* Hr. formand! Jeg vil gerne takke alle medlemmerne for deres bidrag. Det er meget opmuntrende med så mange indlæg.

Jeg har noteret mig, at det hyppigst anvendte ord i dag har været bæredygtighed, og der er således bred enig om at tage udgangspunkt i bæredygtighed. Jeg kan ikke kommentere alle de punkter, der blev rejst, men jeg vil gerne fremhæve en række prioriteter.

Det ikkeindustrielle fiskeri og kystområderne er en prioritet. Jeg vil gerne forsikre Dem alle om, at jeg vil tage Deres bidrag på dette område meget alvorligt. Jeg vil også gerne forsikre Dem om, at jeg ikke har til hensigt at indføre strenge foranstaltninger og regler vedrørende lystfiskeri.

Regionalisering er også en prioritet. Jeg vil meget gerne have en nærmere drøftelse med Dem om vores konkrete foranstaltninger til gennemførelse af dette princip, da vi har meget at tale om på dette område.

Med hensyn til overdragelige fiskerettigheder kan jeg forstå, at der allerede pågår en meget engageret debat, og at der er blevet fremført en lang række argumenter. Jeg ved ikke, hvad der vil ske under afstemningen, men vi kan ikke ignorere dette spørgsmål. En lang række medlemsstater har allerede gennemført denne ordning. Jeg foreslår derfor, at spørgsmålet drøftes og afklares, måske i Fiskeriudvalget. Da dialogen ikke er slut, kan vi indlede en klar drøftelse om individuelle omsættelige kvoter – jeg kan se, at fru Fraga er til stede – vi kan indlede en nyttig drøftelse for at få afklaret hele spørgsmålet.

Jeg vil også gerne nævne nogle andre prioriteter såsom lige vilkår i Middelhavet og i de øvrige områder i forhold til fiskere fra tredjelande, hvilket ganske rigtigt er påkrævet for at sikre, at vores fiskere ikke udsættes for illoyal konkurrence, udfasning af udsmid samt mærkning.

Dette er vores prioriteter. Jeg vil gerne afslutningsvis understrege behovet for en ny form for fiskeriaftaler, en ny form, som kommer til at omfatte en menneskerettighedsklausul. Tak for Deres bidrag. Jeg tror ikke, at dialogen hermed er slut. Det er derimod starten på en meget nyttig dialog mellem os.

Maria do Céu Patrão Neves, ordfører. – (PT) Hr. formand! Jeg vil gerne takke alle, der var til stede her i dag i Parlamentet, og som fortsat yder en værdsat støtte til denne proces, der trækker ud, og som vi skal videreføre, hvis vi skal nå vores mål, som kommissæren lige har sagt.

Vi må helt ærligt erkende, at det ikke er muligt at udarbejde en betænkning, der stiller alle tilfredse. Mange vil sige, at den ikke var vidtgående nok på visse områder, mens andre vil sige, at den var for vidtgående på andre områder, eller endog på samme områder. Jeg tror, at det lige nu er vigtigt at understrege, at det med denne betænkning er lykkedes os at skabe en god balance mellem de vigtigste spørgsmål, en bred konsensus, og at betænkningen generelt har potentiale til at udgøre en passende reaktion på sektorens behov, eller måske rettere sagt, krav.

Jeg håber, at vi nu kan fortsætte arbejdet i Fiskeriudvalget under ledelse af fru Fraga Estévez og på et bredere plan med Rådet og Kommissionen, således at vi kan gøre fremskridt i forberedelsen af lovforslagene, hvilket bliver en lige så intensiv proces.

Hvis vi fortsætter med at arbejde på denne måde, med holdfølelse og forståelse for, at vi er nødt til at overveje alle de spørgsmål, der er vigtige i forskellige dele af EU, og hvis vi forsøger at imødegå alle fiskerisektorens behov i den store eksklusive økonomiske zone på en effektiv måde, vil vi efter min opfattelse faktisk yde et bidrag til sektoren. I lyset heraf forpligter vi os til at skabe forudsætningerne for et reelt bæredygtigt fiskeri, der kan udvikle sig på lang sigt.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i dag kl. 11.30.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Vito Bonsignore (PPE), skriftlig. – (IT) Vi lykønsker først og fremmest ordføreren, fru Patrão Neves, med den fremragende indsats, hun har ydet indtil videre, og med det positive resultat af afstemningen.

Vi håber, at grønbogen, der snart vil blive forelagt udvalget, er optakten til en hurtig forelæggelse af hvidbogen for plenarforsamlingen. EU har altid haft fokus på fiskerisektoren. Vi mener dog, at det er meget vigtigt at sikre større investeringer i videnskabelig forskning, især i fiskerisektoren, herunder i det næste rammeprogram. Vi mener også, at det er vigtigt at øge sektorens kendskab til reglerne gennem større fleksibilitet i kvotesystemet og øget ansvar for kontrol og bestande.

Vi ønsker også stærkere partnerskaber med tredjelande for at bekæmpe ulovligt fiskeri og øget samarbejde med landene i Middelhavsområdet, således at vi kan styrke reguleringen af fiskeriet i et hav som Middelhavet, som altid har været forskellige civilisationers og kulturers vugge.

Endelig er vi enige i punkt 23 om modernisering, især af den ikkeindustrielle fiskerflåde, selv om vi gerne vil have flere oplysninger om dette spørgsmål. Med hensyn til punkt 62 og 63 om aktørernes erhvervs kvalifikationer vil vi gerne have en yderligere afklaring, især hvad angår det ikkeindustrielle fiskeri, som i sidste ende vil blive hårdest ramt, hvis der sker en opstramning af reglerne om flådeforvaltning.

Nessa Childers (S&D), skriftlig. – (EN) Selv om rekreativt fiskeri kun tegner sig for en lille fangstprocent i Europas fiskerierhverv, er det et integreret økonomisk og socialt element i mange EU-medlemsstater, især i det østlige Irland. Det østlige Irland har en lang og vigtig tradition for lystfiskeri, og scener med lystfiskere på floder som f.eks. Slaney eller på østkysten er en populær skildring af den irske kultur. Dette ry for lystfiskeri er også af afgørende betydning for turismen i mange dele af Irland, både den indenlandske og udenlandske turisme, og Tiger Woods er en berømt regelmæssig protektor for Liffey i Kildare County. På baggrund af de faldende fiskebestande er der blevet fremsat forslag om at indføre kontrol med lystfiskeri ved kysten og at fradrage disse fangster i kvoterne for erhvervsfiskeri.

Disse forslag kunne have en alvorlig indvirkning på turistindtjeningen fra lystfiskeri og har også en negativ kulturel indvirkning i mange dele af Irland. Parlamentet er derfor nødt til at anerkende rekreativt lystfiskeri i alle dets former som et vigtigt element i fiskeindustrien, og der skal tages hensyn til dets økonomiske og sociale fordele i hvidbogen om reformen af den fælles fiskeripolitik.

Robert Dušek (S&D), skriftlig. – (CS) Betænkningen om grønbogen om reformen af den fælles fiskeripolitik har til formål at indlede en offentlig debat i institutionerne i EU og i medlemsstaterne. I lighed med den fælles landbrugspolitik er fiskeripolitikken en strategisk dagsorden, der har direkte indvirkning på alle EU-borgere, og som skal baseres på de tre grundlæggende principper, dvs. et rentabelt fiskeri, beskyttelse og bevarelse af fiskebestandene og opretholdelse af en rimelig levestandard for de erhvervsdrivende i fiskerisektoren. Hvis der ikke er balance mellem alle disse principper i lovforslaget, vil der være risiko for økonomisk tilbagegang i kystområderne, udryddelse af visse fiskearter eller stigning i ulovligt fiskeri ud over grænserne. Henset til at 88 % af fiskebestandene fiskes ud over det maksimalt bæredygtige udbytte, og at op til 80 % af den samlede fangst genudsættes, skal der fastsættes grænser, der giver mulighed for en genopretning af fiskebestandene, hvilket vil øge fiskefangsterne dramatisk i fremtiden, uden at dette vil påvirke bæredygtigheden. Ordføreren påpeger med rette, at fiskepriserne er faldende, da balancen mellem producenter og købere er blevet forstyrret på grund af mellemhænd – detailkæderne – hvilket forværrer situationen i fiskerisektoren. I den forelagte betænkning tages der højde for alle tre ovennævnte grundlæggende principper inden for fiskeri, og der stilles konkrete forslag til fremme af bæredygtighed, og den er derfor et godt udgangspunkt for bevarelse af fiskeriet til alles gavn.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Jeg vil gerne lykønske fru Patrão Neves med hendes arbejde og med den betænkning, der nu er blevet stemt om. Fiskeri er naturligvis et følsomt emne for portugiserne, da vi har mange fiskersamfund, og det er et helt afgørende spørgsmål for Folkepartiet (CDS-PP).

Jeg mener, at vi har brug for en ny og mere effektiv forordning om den fælles fiskeripolitik, der i højere grad er tilpasset situationen i de respektive områder. Jeg glæder mig derfor over intentionen om at fokusere på principperne om regionalisering og nærhed, hvilket giver medlemsstaterne større selvstændighed og sikrer en mere fleksibel fælles fiskeripolitik. Da de miljømæssige udfordringer skaber alvorlige problemer for fiskeressourcerne, mener jeg, at det er afgørende, at den nye fælles fiskeripolitik sikrer et økologisk og økonomisk bæredygtigt fiskeri. Vi er ikke ligeglade med fiskernes problemer, og vi henstiller, at den nye fælles fiskeripolitik i tilstrækkelig grad beskytter fiskekapaciteten i samfund, der er afhængige af fiskeri.

Jeg synes også, at det er afgørende, at den nye fælles fiskeripolitik sikrer fisk af høj kvalitet og i tilstrækkelige mængder, således at borgerne kan få en kost, der er rig på fisk, som vi i dag ved er afbalanceret og gavnlig for sundheden.

Jeg vil følge den kommende reform af den fælles fiskeripolitik med særlig opmærksomhed, og jeg vil altid forsvare portugisiske interesser i denne strategiske sektor.

Alan Kelly (S&D), skriftlig. – (EN) På det praktiske plan glæder jeg mig over de foreslåede tiltag til beskyttelse af havets ressourcer af såvel miljømæssige som økonomiske årsager, anvendelsen af ny teknologi inden for fiskeriet, og den vægt, der lægges på behovet for erhvervs kvalifikationer i sektoren. Jeg glæder mig navnlig over henstillingen om, at enhver obligatorisk ændring skal indføres gradvis og med en overgangsperiode

for at give industrien, og især de enkelte fiskere, tilstrækkelig tid til at klare de ekstra udgifter i en allerede vanskelig sektor. Selv om jeg erkender, at der i betænkningen slås til lyd for en differentieret behandling af højsøfiskerflåden og det ikkeindustrielle fiskeri, er det beklageligt, at navnlig det ikkeindustrielle fiskeri pålægges yderligere udgifter. Fiskeriet er ikke blot en økonomisk aktivitet, men har også sociale og kulturelle aspekter, og småfiskernes levevis skal bevares. Deres levebrød har indtil nu været baseret på de historiske rettigheder, som lokalsamfundet havde på kystens fiskerettigheder. I lyset heraf bør vi ikke glemme løftet i betænkningen om "at sikre (den del af befolkningen, der lever af fiskeri) en rimelig levestandard".

James Nicholson (ECR), *skriftlig*. – (EN) Det er nu bredt anerkendt, at reformen af den fælles fiskeripolitik fra 2002 er slået fejl, og situationen i fiskerisektoren forværres fortsat. Den fælles fiskeripolitik er blevet et bureaukratisk mareridt, og industrien er tynget af overregulering og mikroforvaltning, der skaber meget få positive resultater. Den forestående reform af den fælles fiskeripolitik giver mulighed for at ændre politisk kurs, væk fra overdrevent bureaukrati, og skabe resultater på alle relevante områder – på det miljømæssige, sociale og økonomiske område. Hovedmålsætningen i en reform af den fælles fiskeripolitik må være at sikre, at fiskerne kan opnå et anstændigt udkomme og samtidig sikre miljømæssig bæredygtighed. Udfordringen er at udforme en fælles fiskeripolitik, der bevarer vores arbejdspladser og samtidig opretholder fiskebestandene. Reformen af den fælles fiskeripolitik bør sætte en stopper for centraliseret overregulering fra Bruxelles og i stedet fokusere på spørgsmål såsom, hvordan aktørerne kan håndtere den daglige forvaltning af bestande lokalt.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), *skriftlig*. – (PL) Grønbogen om den fælles fiskeripolitik er meget kritisk over for Kommissionen og medlemsstaterne. Den er et eftertrykkeligt bevis på, at det ikke er alle projekter og reformer i EU, der bliver en succes. Vi bør derfor drage de rigtige konklusioner med hensyn til både institutionelle og praktiske løsninger.

En af de grundlæggende fejl i reformen fra 2002 var den alt for store centralisering. De forskellige regioner i EU er forskelligartede og har særlige karakteristika, og vi skal således regionalisere. Kommissionen skal ikke behandle Østersøen på lige fod med Atlanterhavet eller Middelhavet. Regionalisering af fiskeripolitikken bør ledsages af specifikke foranstaltninger på det sociale og økonomiske område. For befolkningen i områder, der er afhængige af fiskeri, er de vigtigste tiltag økonomisk og social diversificering og omstrukturering, herunder skabelse af nye arbejdspladser uden for fiskerisektoren. Idet det ikke er muligt at øge fangsterne og beskæftigelsen i den baltiske fiskerisektor, bør ovennævnte foranstaltninger gennemføres. Sådanne foranstaltninger vil opfylde samfundets forventninger og behov.

Forskning viser, at to tredjedele af de europæiske fiskebestande er truet, herunder meget velkendte arter som tunge, rødspætte og torsk. Det fremgår klart af analyser foretaget af WWF, at hvis der ikke sker konkrete ændringer, vil ynglebestanden af middelhavstun og mange andre arter forsvinde i 2012.

Sirpa Pietikäinen (PPE), *skriftlig*. – (FI) EU's fælles fiskeripolitik har nu i flere årtier reguleret fiskeriet i Fællesskabet og i de territoriale farvande i tredjelande.

Det er desværre et af EU's mest mislykkede politikområder og har skabt en situation, der kan betegnes som en krise, og med god grund. Fiskebestandenes tilstand er meget bekymrende. To tredjedele af EU's kommercielt udnyttede fiskebestande er faldet drastisk. Faldende indtjening og meget udfiskede bestande har skabt store problemer for fiskerierhvervet. Alt for store fiskekvoter og ulovligt fiskeri er ved at udrydde fiskebestandene i et alarmerende tempo.

Krisen skyldes, at der længe har hersket fuldstændig ligegyldighed over for de problemer, der har hobet sig op på grund af overfiskning og ulovligt fiskeri. Destruktive fangstmetoder ødelægger derudover resten af havmiljøet. Bundtrawl er en af de mest skadelige fangstmetoder.

EU skal tage fiskebestandenes kritiske tilstand alvorligt. Den hænger også tæt sammen med vores eksterne forbindelser, idet EU importerer næsten en tredjedel af de fisk, der sælges i EU. Et afgørende element i den nye fælles fiskeripolitik vil være at gøre de aftaler, vi har med vores fiskeripartnere, mere bæredygtige. De vigtigste reformer må være at reducere fiskerflådens overkapacitet og at sikre en mere effektiv overvågning for at udrydde ulovligt fiskeri.

De centrale aspekter i reformen af fiskeripolitikken som foreslået af Kommissionen i grønningen skal være økosystemtilgangen og forsigtighedsprincippet. Politikken skal primært fokusere på et reelt bæredygtigt fiskeri af de enkelte fiskearter, og de enkelte medlemsstater skal derfor have deres egen forvaltnings- og beskyttelsesstrategi. EU skal i nødvendigt omfang også være parat til at vælge løsninger, der sikrer en genopretning af bestandene gennem indførelse af et fuldstændigt forbud mod fiskeri og handel med fisk.

Nuno Teixeira (PPE), *skriftlig*. – (PT) Grønningen om reformen af den fælles fiskeripolitik er en anledning til at gennemgå de forskellige aspekter (økonomiske, sociale og miljømæssige aspekter) i denne europæiske politik og til at fastlægge nye tilgange for at løse de problemer, som fortsat findes i denne sektor. I reformen af den fælles fiskeripolitik er der særlig fokus på regionerne i den yderste periferi, hvor fiskeriet er yderst vigtigt for den lokale udvikling og for befolkningens indkomstmuligheder.

I betænkningen om grønningen stilles der krav om reformer, som efter min opfattelse er en forudsætning for en mere effektiv gennemførelse af denne politik på regionalt plan, navnlig om decentralisering af fiskeriforvaltningen for at tage hensyn til de særlige forhold i de enkelte regioner og for at sikre sektorens bæredygtighed gennem bevarelsen af arter. I Madeira er der et presserende behov for at modernisere fartøjer og fremme foranstaltninger, der sikrer et økonomisk bæredygtigt fiskeri. Jeg vil gerne understrege, at større effektivitet i forvaltningen af fiskeressourcerne og en strategi for økonomisk støtte til arbejdstagerne i denne sektor er væsentlige prioriteter i denne reform, og de skal gennemføres på regionalt plan.

Reformen af den fælles fiskeripolitik markerer en ny fase i sektorens udvikling med en mere aktiv deltagelse af alle berørte parter på nationalt og regionalt plan samt på sektorplan.

5. Jernbanesikkerhed, herunder det europæiske jernbanesignalsystem (forhandling)

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er Kommissionens redegørelse om jernbanesikkerhed, herunder det europæiske jernbanesignalsystem.

Siim Kallas, *næstformand i Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Togulykken i Buizingen mandag den 15. februar 2010 var en chokerende tragedie. Det er klart, at denne alvorlige ulykke kan give anledning til en række tekniske og politiske spørgsmål om jernbanesikkerhed.

Mine tanker går først og fremmest til ofrene for denne tragedie og deres pårørende. Det er altid svært at finde trøstende ord ved sådanne sørgelige lejligheder, og tavshed siger nogle gange mere end ord. Årsagerne til ulykken er endnu ikke helt klarlagt, og den tekniske undersøgelse er blevet indledt i overensstemmelse med bestemmelserne i EU's sikkerhedsdirektiv.

Det belgiske undersøgelsesorgan skal udføre denne undersøgelse. Undersøgelsen skal udføres uafhængigt af alle former for retslig efterforskning. Formålet med den tekniske undersøgelse er ikke at placere skyld og ansvar, men snarere at fastslå årsagerne med henblik på at forbedre jernbanesikkerheden og forebygge ulykker.

Det belgiske undersøgelsesorgan har anmodet Det Europæiske Jernbaneagentur om at bistå ved undersøgelsen. To efterforskere fra agenturet sluttede sig til det belgiske undersøgelsesteam blot et par timer efter ulykkens indtræden.

Jeg vil gerne understrege, at eftersom årsagerne til ulykken endnu ikke er klarlagt, er det uhensigtsmæssigt at drage konklusioner. Selvfølgelig er jeg parat til at afklare en række spørgsmål, som blev rejst i kølvandet på denne tragedie, og jeg vil redegøre for min opfattelse af situationen.

Når der indtræffer en jernbaneulykke, hævdes det alt for ofte, at der er en årsagssammenhæng mellem de europæiske regler og forordninger og ulykken. Jeg vil først og fremmest gerne udtrykke mig meget klart om åbningen af markedet. Sideløbende med den øgede konkurrence inden for jernbanegodstransport og indførelsen af krav om adskillelse af infrastrukturforvalteres og jernbanevirksomheders aktiviteter er der blevet indført en streng lovgivningsramme for jernbanesikkerhed og interoperabilitet. Vi ønsker at sikre opretholdelsen af jernbanernes høje sikkerhedsniveau, men erkender samtidig, at de enkelte medlemsstater har særlige procedurer og metoder på dette område.

Det Europæiske Jernbaneagentur udarbejder jævnligt rapporter om det europæiske nets sikkerhed og overvåger udviklingen i medlemsstaterne.

En række indikatorer viser, at den øgede konkurrence i jernbanesektoren på ingen måde har haft en negativ indvirkning på jernbanesikkerheden. Jeg vil gerne klart understrege, at ethvert forsøg på at knytte jernbanernes sikkerhedsniveau til åbningen af jernbanemarkedet efter min mening blot er en undskyldning for at lede debatten væk ved de egentlige årsager til ulykken.

De nationale og europæiske signalsystemers sameksistens kan ses i denne sammenhæng. I dag anvendes der over 20 forskellige nationale systemer i Europa for at sikre en sikker transport med tog. Disse systemer, der

er udviklet på nationalt plan, består af fast udstyr og udstyr i det rullende materiel. Via det faste udstyr sendes oplysninger til en computer i toget, og computeren bremser toget, når der konstateres en farlig situation.

Hvis systemerne skal fungere, skal tog og strækninger derfor være udstyret med et kompatibelt system. De forskellige nationale automatiske driftssikringssystemers sikkerhedsniveauer og ydeevne er forskellige, og det samme gælder reglerne om udstyr på strækninger og i lokomotiver i disse nationale systemer.

Den manglende kompatibilitet mellem de forskellige nationale systemer er et stort problem for internationale tog, enten fordi lokomotiverne skal udskiftes ved grænserne, eller fordi de skal udstyres med alle de mobile systemer der er på de strækninger, de skal køre på. I nogle tilfælde er der endog flere forskellige nationale systemer i et enkelt land. Thalys-togene er f.eks. nødt til at have syv forskellige nationale systemer for at køre i fire lande.

Der er derfor blevet udviklet et enkelt europæisk system, og det er i øjeblikket ved at blive installeret på større internationale strækninger og tog i Europa. Systemet kaldes ERTMS – det europæiske jernbanetrafikstyringsystem.

Med hensyn til tidsrammen kan vi sige, at de fleste af de nationale systemer blev udviklet i begyndelsen af 1980'erne, men indførelsen er en lang og bekostelig proces. I de fleste lande er det kun en del af de nationale net og lokomotiver, der er blevet udrustet i dag, og denne delvise udrustning tog omkring 20 år.

ERTMS-specifikationerne har været til rådighed siden 2000. Der blev gennemført en række pilotprojekter mellem 2000 og 2005. Efter 2005 er flere ERTMS-udrustede strækninger taget i brug. På nuværende tidspunkt har 10 medlemsstater ERTMS-udrustede strækninger, og der er igangværende projekter i næsten alle medlemsstater. I Belgien er systemet f.eks. blevet installeret på strækningen mellem Aachen og Liège, og systemet er også blevet installeret på de ICT-tog, der er i drift på denne strækning.

ERTMS blev primært udviklet for at fremme interoperabilitet, således at lokomotiverne kan krydse grænser, men det er også anerkendt, at systemet har en yderligere fordel i form af øget sikkerhed. Systemet er fuldt operationelt i dag, men da det tager lang tid at installere systemet på togene og de lange strækninger, vil de eksisterende nationale systemer fortsat fungere side om side med ERTMS på strækningerne.

Blot for at nævne et eksempel har tredjelande som Taiwan også valgt ERTMS, og ikke udelukkende på grund af interoperabilitet. Taiwan investerede ganske enkelt i ERTMS, fordi systemet er det bedste system på markedet i dag.

Der blev stillet en række spørgsmål vedrørende sammenligning af situationen i medlemsstaterne. Det er meget vanskeligt og ikke særlig nyttigt at rangordne medlemsstaterne og foretage fornuftige sammenligninger. Det afhænger helt af valg af indikatorer, referenceperioden og kvaliteten af de indberettede data. En eller to alvorlige ulykker kan også have en betydelig indvirkning på den valgte rangorden.

Sammenfattende data viser, at de belgiske resultater er gennemsnitlige. Det er dog korrekt, at Belgien halter bagefter det europæiske gennemsnit med hensyn til spor udrustet med nationale eller europæiske automatiske driftssikringsystemer.

Mathieu Grosch, for PPE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, hr. kommissær! Jeg vil gerne takke kommissæren for hans redegørelse. På baggrund af ulykken i Buizingen er det naturligvis vigtigt, at vi udviser respekt for ofrene samt for undersøgelsen. Vi skal derfor ikke drage forhastede konklusioner om ulykken, og vi bør navnlig ikke begynde at placere skylden.

Kommissionen handlede efter min mening korrekt, da den på det kraftigste afviste De Belgiske Statsbaners beskyldning om, at det havde taget for lang tid til at udvikle det europæiske jernbanetrafikstyringsystem. Vi ved, at sikkerheden fortsat er en national prioritet, og at det også vil være tilfældet fremover. På europæisk plan har vi – dvs. både Kommissionen og Parlamentet – altid beklaget, at jernbaneselskaberne ikke i højere grad prioriterer sikkerhed og interoperabilitet mellem de forskellige systemer i Europa.

I kølvandet på ulykker stilles der ofte nye forslag i en politisk sammenhæng. Jeg må sige, at i dette tilfælde var alt på plads, både lovgivningen og teknologien. Det eneste, der måske manglede, var viljen til at prioritere teknologien højt. Siden midten af 1990'erne har vi haft den nødvendige teknologi til at sikre en sikker overgang mellem det europæiske system og det avancerede belgiske system, med andre ord det såkaldte TBL 1+-system. Der har ikke været noget tidspres, og de tekniske faciliteter har været tilgængelige.

Jeg ønsker at se fremad, og jeg vil gerne understrege følgende punkter. For det første må vi ikke under nogen omstændigheder skære ned på uddannelse i jernbanesektoren. Det har aldrig været – og vil heller aldrig blive – en af EU's opgaver. Jernbanerne har højt kvalificerede medarbejdere, og det skal også være tilfældet fremover.

For det andet skal jernbaneselskaberne og medlemsstaterne udarbejde endelige, bindende omstillingsplaner. Det er ikke længere tilstrækkeligt at overlade det hele til deres eget for godt befindende. Vi har brug for en præcis tidsplan, og Parlamentet vil snart få mulighed for at se nærmere på de specifikke mål.

Mit tredje forslag er, at passagererne også bør have ret til at få at vide, om den strækning og det rullende materiel, de rejser på, opfylder de højeste sikkerhedsstandarder. Disse minimumsoplysninger skal stilles til rådighed for passagerer i fremtiden. Vi er også nødt til at undersøge, hvordan vi kan indføre en sådan oplysningspligt.

Saïd El Khadraoui, for *S&D-Gruppen*. – (NL) Hr. formand! Jeg vil gerne indledningsvis på vegne af Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet udtrykke min dybtfølte sympati for ofrene for Buizingen-togulykken og for deres familier og venner.

Vi er naturligvis nødt til at afvente resultaterne af undersøgelsen, inden vi drager konkrete, nærmere konklusioner, men det ændrer ikke på, at der skal være stadig fokus på jernbanesikkerhed på alle niveauer, også på europæisk niveau, og at vi derfor med jævne mellemrum skal evaluere, forbedre, supplere og justere sikkerhedspolitikken. Jeg vil gerne i lighed med mine kolleger og kommissæren helt klart understrege, at vi beklager, at en række enkeltpersoner i ansvarsfulde stillinger i Belgien har forsøgt at placere ansvaret for ulykken på EU, eller i hvert fald givet det indtryk. Den forsinkede udvikling af det europæiske jernbanetrafikstyringssystem (ERTMS) er navnlig blevet anført som årsagen til, at der her i 2010 kun er et mindre antal lokomotiver i Belgien, der er blevet udrustet med det automatiske stoppesystem.

Lad os på den anden side gøre én ting klart, og lad os være ærlige omkring dette, nemlig at udviklingen af denne gode idé – et enkelt signalsystem til erstatning af de 20 separate systemer – har taget længere tid end håbet eller forventet. Det skyldes naturligvis den tekniske kompleksitet, og at der skulle være enighed om en standard blandt et meget stort antal medlemsstater, nemlig 27, selv om der på daværende tidspunkt var lidt færre medlemsstater. Der er naturligvis også budgetmæssige konsekvenser. Men som kommissæren med rette påpegede, har det ikke hindret en eneste medlemsstat i at udvikle sit eget system eller i at begynde at bruge en tidlig version af ERTMS på et tidligt stadium.

Jeg mener, at vi skal se fremad nu og spørge os selv, hvordan vi kan yde et bidrag til jernbanesikkerheden. Vi kan efter min opfattelse yde dette bidrag på flere fronter på europæisk plan, for det første gennem videreudvikling af ERTMS. Der foreligger allerede en udviklingsplan. I 2009 øremærkede vi 240 mio. EUR på budgettet for transeuropæiske transportnet (TEN-T) til støtte for videreudviklingen af ERTMS i medlemsstaterne.

Vi skal derudover – og det er efter min opfattelse en vigtig opgave for Kommissionen og Det Europæiske Jernbaneagentur – også overvåge, om den eksisterende EU-lovgivning om jernbanesikkerhed gennemføres i praksis i de enkelte medlemsstater. Tag f.eks. direktiv 2004/49/EF om jernbanesikkerhed i EU. Det fastslår bl.a. i direktivet, at der skal oprettes en sikkerhedsmyndighed i alle medlemsstater, der skal være uafhængig af jernbanevirksomheder og infrastrukturforvaltere, og som bl.a. har til opgave at overvåge, fremme og styrke jernbanesikkerheden og at udvikle en reguleringsramme. Det er mit indtryk, at det ikke fungerer særlig godt i Belgien, og jeg synes, at De bør foranledige en undersøgelse af, om medlemsstaterne rent faktisk har kapacitet til at garantere denne sikkerhed proaktivt i deres nationale jernbanesystemer. Jeg ser gerne, at De påtager Dem denne opgave, hr. kommissær!

Dirk Sterckx, for *ALDE-Gruppen*. – (NL) Hr. formand! Jeg vil også gerne udtrykke min medfølelse for ofrene på vegne af min gruppe, og jeg vil naturligvis også gerne afvente resultaterne af undersøgelsen. Jeg håber, at den udføres så hurtigt som muligt, men også så grundigt som muligt.

I mit land er der blevet rejst en række spørgsmål om Europas tilgang til jernbanerne. Jeg vil helt ærligt sige, at jeg er chokeret over, at nogle mennesker har beskyldt os for at tilsidesætte sikkerheden. Jeg var Parlamentets ordfører på jernbanesikkerhedsdirektivet, som hr. El Khadraoui netop har henvist til, og jeg er stolt af det arbejde, vi gjorde dengang. Vi mente, at vi skulle stille høje sikkerhedskrav til alle medlemsstaterne, og at vi skulle etablere en europæisk ramme på dette område og fastsætte krav. Det var meget vanskeligt at få dette igennem i medlemsstaterne. Jeg vil gerne understrege – og hr. El Khadraoui nævnte med rette dette – at gennemførelsen af dette direktiv på nationalt plan i nogle lande, desværre også mit eget, rent faktisk er dårligt organiseret. Jeg håber, at De vil undersøge dette nærmere, hr. kommissær! Måske bør Parlamentet også se

nærmere på direktivet og stramme lovgivningsrammen, som hr. Grosch sagde. Det er ikke sandt, at vi tilsidesætter sikkerheden, tværtimod.

For det andet indeholder forordningen om jernbanepassagerers rettigheder en artikel, som vi håbede aldrig ville finde anvendelse, nemlig artiklen om forskudsbetaling for dræbte eller tilskadekomne i jernbaneulykker. Jeg glæder mig over meldingen fra De Belgiske Statsbaner (SNCB) om, at de vil bruge dette system og foretage forskudsbetalinger. Sådan har det rent faktisk ikke altid været.

Det er blevet fremført fra nogle sider, at åbningen af markedet har gjort jernbanerne usikre. Jeg vil gerne på det kraftigste afvise dette. Det er ikke rigtigt, hvilket de seneste data fra 2008 fra Det Europæiske Jernbaneagentur viser. De to lande med de bedste resultater i 2008 var Det Forenede Kongerige og Nederlandene, to lande, der har åbnet deres markeder.

Jeg mener også, at man bør være opmærksom på arbejdstagerne i jernbanesektoren, dvs. lokomotivførere, stationspersonale og administrativt personale. Vi bør se nærmere på deres situation og sikre, at der er fokus på sikkerhed, ikke blot under deres uddannelse, men også i tilrettelæggelsen af deres arbejde og hele virksomhedskulturen. Jeg vil gerne afslutningsvis sige, at vi ikke må glemme, at jernbanerne stadig er et af de sikreste transportmidler, vi har.

Isabelle Durant, for Verts/ALE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, hr. kommissær! Jeg mener også, at sidste uges tragiske ulykke er den værste togulykke i Belgien siden 2001, hvor jeg selv var minister for mobilitet og transport. Mine tanker er naturligvis også hos vores kollega, Claudia Candeago, og hos alle de andre ofre for denne tragedie, deres kære og alle de sørgende arbejdstagere i jernbanesektoren.

I lighed med de tidligere talere vil jeg undlade at drage konklusioner. Undersøgelsen er i gang, og vi skal ikke foregribe resultaterne. Men det er klart, at det i Belgiens tilfælde er beklageligt, at det har taget jernbanerne så lang tid at installere et automatisk driftssikringssystem, hvilket allerede er blevet nævnt. Da jeg efter katastrofen hørte, at den forsinkede udvikling af europæiske interoperabilitetsstandarder blev anført som en årsagsforklaring til denne ulykke, idet det ikke var muligt at anføre budgetmæssige grunde, fandt jeg det uacceptabelt, og jeg fik straks en fornemmelse af, at EU var blevet skydeskive for grundløse beskyldninger.

Det europæiske jernbanetrafikstyringssystem (ERTMS) giver rent faktisk virksomhederne mulighed for at investere i sikkerhed på en koordineret og interoperabel måde. Vi er nødt til at få bugt med de utallige nationale standarder, der bremser udviklingen og konkurrenceevnen på et tidspunkt, hvor det europæiske togkontrolsystem (ETCS) er under udvikling. Det er naturligvis under udvikling, og det vil fortsat udvikle sig. Det er nødvendigt for at opretholde et meget højt teknologiniveau. Desuden er jeg ikke i tvivl om, at vi vil se mange flere udviklingstiltag i de næste 5-10 år.

Det skal siges, at sådanne ulykker, om end de er usædvanlige, minder os om, at der altid er behov for sikkerhedsmæssige forbedringer, og jeg vil gerne stille nogle forslag i denne henseende.

For det første drøfter vi som bekendt i øjeblikket de transeuropæiske transportnet, herunder vilkår og kriterier. Jeg tror, at indførelsen af ERTMS på hele det europæiske net rent faktisk kunne blive en prioritet. Jeg mener også, at vi i denne forbindelse bør fastsætte tidsfrister, navnlig for tilvejebringelsen af de nødvendige ressourcer i de enkelte lande til de pågældende net.

Endelig mener jeg, at vi skal prioritere sikkerhed højere end liberalisering af markederne ved at tvinge nye operatører, der har tog i drift på forskellige nationale net, til at bruge længere tid på at tilpasse deres tog til det automatiske driftssikringssystem på disse net og således udstyre deres tog med de relevante modtagere og kabineudstyr.

Endelig mener jeg, at Det Europæiske Jernbaneagentur på sin side også kunne yde et uvurderligt bidrag til en mere effektiv integration af de nationale sikkerhedsmyndigheder. En sådan integration ville f.eks. gøre det muligt at typegodkende udstyret....

(Formanden afbrød taleren)

Derk Jan Eppink, for ECR-Gruppen. – (NL) Hr. formand! Undersøgelsen af årsagerne til togulykken i Buizingen er endnu ikke afsluttet, og jeg kan således ikke kommentere den, men jeg er kommet til følgende konklusion. Når der sker en togulykke i Det Forenede Kongerige, er folk hurtige til at give privatiseringen af jernbanerne skylden. De Belgiske Statsbaner (SNCB) modtager forholdsvis de højeste tilskud i hele EU. Belgien yder 32 eurocent pr. passager/km i støtte til statsbanerne. Frankrig kommer ind på andenpladsen med 24 eurocent.

Nederlandene yder 15 eurocent i støtte og Det Forenede Kongerige 4 eurocent. På trods af disse tilskud har SNCB stadig en gæld på 10 mia. EUR. Hvor forsvinder pengene hen?

Hvis man kigger på SNCB's infrastruktur, springer forsømmelsen i øjnene. Alt er gammelt og udslidt. Kunne man tænke sig, at sikkerhedssystemet også forsømmes fra tid til anden? Måske får personalet for høje lønninger på grund af fagforeningernes magt. I Belgien er jernbanerne et socialistisk domæne og fungerer dårligt. Vi er rent faktisk nødt til at stille disse spørgsmål, eftersom SNCB næppe kan bruge mangel på penge som en undskyldning!

Jacky Héning, for GUE/NGL-Gruppen. – (FR) Hr. formand! Da hr. Simpson i november her i Parlamentet erklærede, at "selv om det europæiske jernbanesystem er meget sikkert, og der er gjort fremskridt i de sidste par år som følge af liberaliseringen af markedet", var jeg ved at kløjes i det. Han tilføjede imidlertid "har de seneste dødsulykker rejst en række sikkerhedsmæssige spørgsmål."

Buizingen-ulykken, de frygtelige tab af menneskeliv og de alvorlige fysiske og psykiske lidelser, som den har forårsaget, har været en kraftig påmindelse om, at det er på høje tid, at vi indleder en seriøs debat om jernbanesikkerhed. Lad os straks afvise tanken om, at alle ulykker i sagens natur er uforudsigelige. Den vigtigste faktor, nemlig det europæiske jernbanenets manglende sikkerhed, er en direkte konsekvens af adskillelsen af forvaltningen af vores jernbaneinfrastruktur og forvaltningen af vores rullende materiel. Denne adskillelse – det må understreges kraftigt her – er blevet pålagt af Kommissionen, selv om arbejdstagere i jernbanesektoren gjorde indsigelse, for at skabe øget konkurrence i jernbanesektoren. Den øger i høj grad sandsynligheden for ulykker. Som følge af denne adskillelse gives der køb på vedligeholdelsen af det europæiske jernbanenet for at maksimere fortjenesten. Man kan forsøge at vinde lidt tid ved at foreslå, at der indføres den bedste moderne teknik som den eneste mulighed for at løse problemerne. I sidste ende har vi imidlertid brug for en anden jernbanepolitik i Europa. Hvis der hvert år bliver færre arbejdstagere i jernbanesektoren, mindre vedligeholdelse, færre investeringer og mindre uddannelse, vil der uundgåeligt ske nye ulykker, og vi vil igen skulle fremsige sørgelige mindeord. EU er nødt til at gå bort fra konkurrence og satse på samarbejde, hvis vi reelt skal sikre jernbanesikkerheden.

Jeg vil gerne afslutningsvis påpege, at ingen af os længere vil kunne se bort fra vores ansvar efter denne forhandling. Jeg nægter personligt at være med til at forvolde skade. Hvis der ikke sker en ændring...

(Formanden afbrød taleren)

Philip Claeys (NI). – (NL) Hr. formand! Indledningsvis vil jeg blot gerne gøre opmærksom på, at det belgiske skattetryk er et af verdens højeste, men alligevel får skatteyderne – især skatteyderne i regionen Flandern – i dette uregerlige land meget lidt igen for deres penge. Jernbanesystemet er et udmærket eksempel herpå. Det er håbløst forældet og er kendetegnet ved hyppige og store forsinkelser samt overfyldte passagervogne i myldretiden.

Ledelsen i de belgiske jernbaner (SNCB) er yderst politiseret og uduelig, og det er et typisk træk ved belgisk politik, at der, når et eller andet går galt, aldrig er nogen, som er ansvarlig for noget overhovedet. I 2001 skete der en togulykke i Pécrot svarende til ulykken i sidste uge i Buizingen. For ni år siden troede alle, at der ville blive gjort noget alvorligt for at forbedre sikkerhedssystemet, men alligevel skete der ingenting. I afventning af indførelsen af det europæiske togkontrolsystem (ETCS) udviklede Belgien sit eget system, men det skete alt for sent og var slet ikke nok.

Det, vi skal lære af dette, er, der skal investeres mere i sikkerhed, og at de forskellige eksisterende systemer skal tilpasses hinanden bedre. Hvis det derefter viser sig, at det er umuligt at opnå effektiv interoperabilitet, skal man mest muligt fremme, at der skiftes over til det europæiske ETCS-system, da det er vanvittigt, at et Thalys-tog mellem f.eks. Paris og Amsterdam skal have ikke mindre en syv forskellige sikkerhedssystemer.

Werner Kuhn (PPE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Sammenstødet mellem to lokaltog i Bruxelles, der førte til denne forfærdelige ulykke, har chokeret os alle dybt. Vores tanker går til alle de efterladte.

Efter den slags ulykker er én's første reaktion ofte at finde nogen at skyde skylden på. EU, Kommissionen og de sikkerhedsbestemmelser, som vi indførte med direktiv 2004/49, skal dog i det aktuelle tilfælde ikke gøres til syndebug. På den anden side er det store spørgsmål naturligvis, om vi bør skærpe sikkerhedsbestemmelserne. Undersøgelserne af togulykken er endnu ikke færdige, og der er derfor heller ikke nogen klare resultater endnu, vi kan analysere. Det store spørgsmål, man må stille sig selv, er, om det ville have været muligt at undgå ulykken. Vi kan ikke udelukke menneskelige eller tekniske fejl, og begge disse faktorer spiller derfor en rolle for jernbanesikkerheden. Alle jernbaneoperatører, både statslige og

private, har pligt til at tilvejebringe det nødvendige sikkerhedsniveau. De nationale jernbaneselskaber skal sørge for, at de overholder de relevante sikkerhedsstandarder.

Jeg har intet ønske om at give nogen form for belæring fra tysk side i denne situation. Jeg vil blot gerne sige, at vi i Tyskland har forsøgt at gennemføre direktivet i dets helhed. Hver gang, der er mulighed for menneskelige fejl, skal tekniske systemer kunne træde til. Jeg minder om den dødemandsknap, der automatisk aktiverer bremserne, hvis knappen ikke bliver trykket ind hvert minut. Og hvis et tog kører forbi et rødt stopsignal, aktiveres bremserne også automatisk. Vi skal have den slags systemer på plads. Det europæiske togkontrollsystem skal indføres, således at vi også kan påvirke disse ting udefra.

Medlemmerne af Transport- og Turismeudvalget vil arbejde sammen for at foretage de nødvendige evalueringer og også drage de nødvendige konklusioner, for så vidt angår sikkerhedsbestemmelserne.

Marc Tarabella (S&D). – (FR) Hr. formand! Jernbanekatastrofen i Buizingen nær ved Bruxelles har krævet 18 dødsopfre, og mere end 160 mennesker er kommet til skade. Vores tanker går naturligvis først og fremmest til ofrenes familier. Årsagerne til ulykken kendes endnu ikke – der er en undersøgelse i gang – og vi må overveje at vurdere jernbanesikkerheden i Europa medlemsstat for medlemsstat.

Vurderingen skal selvfølgelig fokusere på sikkerhedssystemerne samt anvendelsesgraden, interoperabiliteten og effektiviteten deraf. Vurderingen af sikkerhedsniveauet for de europæiske jernbanenet skal ses i en større sammenhæng og skal især indebære en vurdering af jernbanepersonalets arbejdsvilkår, da medarbejderne er den bedste garanti for sikkerhed.

Jeg opfordrer derfor Kommissionen til at foretage en vurdering af sikkerheden af jernbanenettet i Europa ved hjælp af en global tilgang, der tager udgangspunkt i igangsættelsen af jernbaneliberaliseringsprocessen. Én ting står dog fast: Tiden er inde til at foretage en fordomsfri vurdering af de praktiske resultater af de politikker, der har haft til formål at liberalisere og afvikle de offentlige tjenester. Hvilken merværdi har disse politikker givet? Hvem har nydt godt af dem? Hvem er blevet ramt af de negative konsekvenser?

Det er målet at sammenligne gennemførelsen af de europæiske sikkerheds- og signalstandarder med arbejdsvilkårene efter det tidspunkt, hvor liberaliseringen af jernbanesektoren i hver enkelt medlemsstat blev ført ud i livet. Kommissionen skal derfor i et bredere perspektiv gøre sig overvejelser om de offentlige tjenesters rolle. Parti Socialiste – dvs. det parti, jeg tilhører – har længe opfordret til positive foranstaltninger fra EU's side for at beskytte og udvikle de offentlige tjenester. Dette er tanken bag indførelsen af et rammedirektiv om almenyttige tjenesteydelser. Sidstnævnte vil garantere en stabil lovgivningsramme og tilstrækkelig finansiering for de offentlige tjenester i overensstemmelse med principperne om universalitet og lige adgang.

FORSÆDE: Stavros LAMBRINIDIS

Næstformand

Derk Jan Eppink (ECR). – (NL) Hr. formand! Jeg vil gerne stille et spørgsmål til hr. Tarabella, som jeg ellers sætter stor pris som person. Kan han da bare se bort fra, at de belgiske jernbaner (SNCB) får det højeste tilskud i Europa? Han kan altså ikke skyde skylden på liberaliseringen, idet passagerbefordring slet ikke er blevet liberaliseret, og han kan heller ikke komme med alle mulige andre undskyldninger.

Jeg bør også påpege, at han taler på vegne af det belgiske franskorienterede socialistiske parti (PS), dvs. det parti, som via fagforeningerne i stor grad kontrollerer SNCB. Hvis det politiserede jernbanesystem var bedre til at drive jernbanerne, ville vi være disse ting foruden.

Marc Tarabella (S&D). – (FR) Hr. formand! Det eneste, jeg vil sige som svar til hr. Eppink, er, at dette ikke er en valgplatform. Der er sket en katastrofe med dødsopfre – der sker sket andre ulykker før i tiden – og det er kun naturligt, at man gerne vil kende noget til årsagerne. Undersøgelserne er i gang – og det må tage sin tid.

Der er imidlertid én faktor, man aldrig må se bort fra, og det er den menneskelige faktor. I forbindelse med enhver liberalisering – jeg ved, at han går ind for liberalisering, hvorimod jeg selv ikke er så lun på tanken og faktisk er modstander, for så vidt angår offentlige tjenester – overser man den menneskelige faktor. Der lægges et frygteligt pres på medarbejderne, som arbejder i mange timer i træk eller i hvert fald i lange tidsrum og uden pauser. Som lokomotivfører er man ansvarlig for passagersikkerheden. Jeg mener derfor, det er vigtigt, at man spørger ind til arbejdsvilkårene og de eventuelle ændringer af disse vilkår. Jeg mener, det er et vigtigt punkt.

Joe Higgins (GUE/NGL). – (EN) Hr. formand! Det forfærdelige togsammenstød i nærheden af Halle var en frygtelig tragedie for ofrene, deres familier, arbejdskolleger og venner. Det vigtige er nu at tage ved lære af denne tragedie for at undgå dødsulykker i fremtiden. Til det formål er det yderst vigtigt, at jernbanepersonalets stemme bliver hørt tydeligt, og at man hører ordentlig efter for at gøre togtrafikken sikker for både personalet og passagererne.

Det er faktisk skandaløst at høre en politiker, der formodentlig er medlem af det britiske Konservative Parti, og som er medlem af Parlamentet her, tale ondt om og bagtale det belgiske jernbanepersonale i sit indlæg, når det er oplagt, at neoliberaliserings- og dereguleringspolitikken har været til kolossal skade for vores jernbanesystem som offentlig facilitet. Der hersker faktisk enorm stor frustration blandt det belgiske jernbanepersonale. Det fremgik tydeligt af de spontane strejker blandt denne personalegruppe i dagene efter tragedien som reaktion herpå. Det er den tredje alvorlige episode i Belgien på ni måneder.

Efter en tidligere tragedie i Belgien i 2001 lovede man at iværksætte omfattende sikkerhedsforanstaltninger, men det er ikke sket. Fakta er, at de ansatte i de belgiske jernbaner er under konstant pres for at skulle arbejde i længere tid, idet turene bliver længere, og der er færre pauser, hvilket giver ringere sikkerhed. Kommissionens forræderiske liberaliserings- og privatiseringspolitik vil true sikkerheden yderligere. Det betyder, at de store transportvirksomheders profit kommer i første række. Det er klart, at de bedste rammer som garanti for sikkerheden er, at jernbaneinfrastrukturen forbliver på statens hænder – med demokratisk kontrol og de nødvendige investeringer.

Georges Bach (PPE). – (DE) Hr. formand! Jeg vil også gerne udtrykke min medfølelse med de efterladte. Det vil imidlertid være til ringe trøst for de berørte – de sørgende familier og de alvorligt tilskadede – hvis vi bliver ved med at fremhæve, at jernbanen er den sikreste transportform, og at antallet af ulykker er meget lavt sammenlignet med ulykkestallet på vejene.

Spørgsmålet om omstændighederne dukker selvfølgelig op. Hvordan kunne en sådan katastrofe ske? Men som allerede nævnt skal dette spørgsmål afklares af de sagkyndige eksperter og senere af domstolene. Det spørgsmål, vi er nødt til at besvare, er som følger: Hvad er der gået galt i forløbet med at skabe et fælles europæisk jernbanemarked? Og hvordan kan vi for det andet fremover hindre ulykker ved hjælp af alle de til rådighed stående midler? Hver eneste ulykke er én ulykke for meget.

Da jeg tidligere har været ansat i jernbanerne, har jeg oplevet forandringerne på egen krop. Jeg vil gerne nævne en række af de problemer, der i et vist omfang har indvirkning på sikkerheden. I begyndelsen af 1990'erne burde vi i stedet for at indføre konkurrence på jernbaneområdet først have indledt en proces med teknisk harmonisering. Vi burde have løst alle de problemer, hr. Kallas nævnte, i 1990'erne. Vi burde først have åbnet markedet for konkurrence på baggrund af en teknisk harmonisering. Fragmenteringen af selskaberne har ført til, at der i forbindelse med jernbanesystemet er mange markedsaktører, og det er et system, som kun fungerer efter hensigten, når det fungerer som en enhed. Medlemsstaterne, jernbaneselskaberne, infrastrukturoperatørerne og også Kommissionen, der som allerede nævnt indførte direktiver og forordninger uden at udføre en foreløbig evaluering, deler efter min mening derfor ansvaret for den seneste tids ulykker. Evalueringen blev først afsluttet for kort tid siden. Jernbaneselskaberne har begået den fejl, at de har valgt den forkerte strategi og ventet for længe på et europæisk system. De har konstant forsøgt at reducere omkostningerne, har som allerede nævnt ansat personale uden de fornødne færdigheder, og de har også investeret for lidt.

Der er tre punkter, jeg gerne vil fremhæve. Der skal straks bevilges flere midler for at sætte skub i det planlagte moderniseringsprogram.

(Formanden fratog taleren ordet)

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Hr. formand! Generelt er jernbanetransport sikrere, hurtigere og giver mindre forurening end vejtransport. I 2007 var antallet af dræbte ved togulykker på omtrent 2 600, mens der sidste år skete flere togulykker, hvor passager- og godstog var involveret.

Den seneste togulykke i Belgien, hvor over 20 mennesker døde, og mere end 120 kom til skade, får os på en chokerende måde til igen at blive opmærksomme på, hvor vigtig sikkerheden ved jernbanetransport er. Desværre har den økonomiske og finansielle krise forværret de økonomiske problemer for både operatører og administratorer, der er involveret i infrastrukturen i forbindelse med jernbanetransport. Det er meget foruroligende, at manglen på specialuddannet personale og finansielle midler til gennemførelse af systemet ERTMS er én af de mulige årsager til ulykken, samtidig med at tusindvis af jernbaneansatte mister deres

arbejde. Jeg opfordrer medlemsstaterne og Kommissionen til at træffe de nødvendige foranstaltninger med henblik på at:

1. modernisere jernbaneinfrastrukturen og den eksisterende togpark for at garantere en effektiv og sikker jernbanetransport,
2. opprioritere de investeringer, der ved jernbanetransport er nødvendige af sikkerhedsmæssige hensyn, og
3. udvikle nye infrastrukturer til jernbanetransport og gennemføre systemet ERTMS.

Antonio Cancian (PPE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! De seneste togulykker, der har rystet Europa – i Belgien i dag, i Italien i går – tvinger os til at kigge på, hvor systemet fejler, og hvad der skal gøres for at forbedre tjenesterne rent sikkerhedsmæssigt.

Det er f.eks. forbløffende at forestille sig, at EU introducerede et hensigtsmæssigt system til overvågning af jernbanetrafikken – systemet ERTMS – tilbage i år 2000, og at systemet på trods heraf nu 10 år senere kun er blevet vedtaget af nogle ganske få medlemsstater.

Den dag i dag er der mere end 20 forskellige jernbanesikkerhedssystemer internt i EU, og det er klart, at det kan give problemer – især på internationale strækninger.

Det er rigtigt, at en tilpasning af jernbaneinfrastrukturen og togparken til det europæiske system vil indebære tekniske og økonomiske vurderinger og opgaver, der uundgåeligt skal styres af selskaber i denne sektor. Vi kan dog ikke lade være med at bide mærke i, at der i EU's lovgivning ikke står en dato, inden hvilken de nationale ruter skal være tilpasset ERTMS-systemet, og at medlemsstaterne har ret til at fastsætte bestemmelser om det nødvendige udstyr til togparken.

Det ville være bedre at påtvinge og fastsætte nogle datoer, gøre det tillokkende ved hjælp af investeringer eller endnu bedre trække investeringer tilbage fra dem, der ikke tilpasser sig til infrastrukturprojekterne, eller som køber rullende materiel, der ikke er udstyret med disse systemer.

Det andet argument er, at interoperabilitet og virkeliggørelsen af det indre marked ikke bør bremses. Vi har i dag et uafhængigt nationalt sikkerhedsagentur, der skal kontrollere indførelsen af passende sikkerhedssystemer. Det bør endvidere slås fast, at der skal indhentes sikkerhedstilladelser, inden der kan udstedes driftstilladelser.

Jeg vil desuden understrege, at man, når man kigger fremad mod udsigten til et frit fælles jernbanemarked, centralt skal udvide Det Europæiske Jernbaneagenturs tilsynsbeføjelser.

Debora Serracchiani (S&D). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Efter den seneste togulykke i Bruxelles, som mange medlemmer har nævnt, er jernbanesikkerheden atter kommet i søgelyset.

I direktiv 2004/49/EF om jernbanesikkerhed i almindelighed står der, at jernbanevirksomheder og infrastrukturforvaltere bør bære det fulde ansvar for sikkerheden for deres respektive del af systemet.

I det konkrete tilfælde med ulykken i Belgien ser det ud til, at den skyldtes menneskelige fejl. Vi skal naturligvis afvente resultatet af undersøgelserne. Det virker dog, som om toget ikke var udstyret med et automatisk bremsesystem.

Har Kommissionen overblik over, hvilke jernbanestrækninger og hvilke tog i medlemsstaterne der ikke er udstyret med denne sikkerhedsanordning? Har den desuden i sinde at udarbejde et forslag til retsakt med henblik på at sikre, at EU's samlede jernbanenet bliver udstyret med dette system?

Ślawomir Witold Nitras (PPE). – (PL) Hr. formand! Først og fremmest vil jeg gerne udtrykke min medfølelse med ofrenes familier. Jeg vil gerne nævne noget, der efter min opfattelse virker til at være særdeles vigtigt, og som ikke er blevet nævnt her. Der føres her en drøftelse, som på mange måder er velbegrunderet. Jeg har for mit eget vedkommende også en meget klar holdning til spørgsmålet. Jeg mener, at et dereguleret marked er væsentlig bedre end et marked domineret af statsejede virksomheder, men jeg vil gerne nævne noget, der er vigtigt i forbindelse med denne drøftelse.

Uenigheden går ikke alene på, om en virksomhed er statsejet eller privatejet. Det handler også om, hvorvidt markedet er et frit marked eller et begrænset, reguleret marked, hvilket faktisk ofte indebærer, at der i mange medlemsstater er en enkelt statsejet virksomhed, som har monopol. Der er så mange jernbanesystemer, og de er ikke alene forskellige i hver medlemsstat, men i mange tilfælde anvendes der forskellige systemer i de

enkelte medlemsstater, og de systemer, vi taler om, udgør ofte en protektionistisk administrativ barriere, hvis eneste formål er at beskytte monopolvirksomheden på det nationale marked. I mange tilfælde må man ikke anvende visse typer udstyr og lokomotiver af den simple grund, at man vil begrænse muligheden for, at en konkurrent fra et andet land eller en konkurrerende privatvirksomhed kommer ind på markedet. Følgen heraf er, at der etableres så mange forskellige systemer, og at der opstår sikkerhedsproblemer.

Hvis man så på tildelingen af midler fra strukturfondene til infrastrukturprojekter i de nye medlemsstater, ville man se, at der i disse lande stort set ingen penge er til jernbaneinfrastruktur. De administratorer, som efter hensigten skulle udfylde ansøgninger om midlerne, er ikke den mindste smule interesseret. Vi har med en model at gøre, hvor mange medlemsstater ikke ønsker at ændre noget i deres jernbanesektor – så konkurrencen fra f.eks. andre lande eller det private marked har trange kår. Det er så i den forbindelse sikkerheden og konkurrenceevnen, det går ud over.

Ivo Belet (PPE). – (NL) Hr. formand! Den tragiske ulykke i Buizingen forpligter os alle – herunder EU – til at iværksætte en undersøgelse. Tragedien kostede 18 mennesker livet, og vi skylder disse ofre at tage ved lære af katastrofen på kort sigt og sikre, at der er garanti for sikkerheden på de belgiske og europæiske jernbanestrækninger.

Som bekendt – og det er allerede blevet nævnt – er det ikke EU's skyld, at det automatiske bremsesystem endnu ikke til fulde er indført i Belgien. Det betyder imidlertid ikke, at EU nu ikke skal reagere – tværtimod. Vi opfordrer da også udtrykkeligt Kommissionen til nu at foretage en evaluering, der skal give os svar på en række meget konkrete spørgsmål. F.eks. har vi jo tvunget jernbaneselskaberne – herunder de private virksomheder – til i fuld udstrækning at forsyne deres tog med det nye europæiske togkontrolsystem (ETCS) inden 2013, men vi ved allerede, at jernbanestrækningerne i EU ikke vil være udstyret med systemet til den tid.

Jeg vil gerne nævne to tal. På nuværende tidspunkt er der kun 2 800 km jernbanestrækning i hele Europa, der er blevet udstyret med det nye europæiske sikkerhedssystem. Det belgiske jernbanenet i sig selv udgør med sine 3 400 km en længere strækning. Det er derfor oplagt, at vi i Europa ikke er parate, og at vores tog derfor ikke vil kunne eller kun i utilstrækkelig grad vil kunne kommunikere med de nye signalanlæg. Der skal derfor foretages en grundig evaluering.

Vi skal desuden turde undersøge, hvorvidt den kommende konkurrence mellem jernbaneselskaberne måske har øget presset på personalet. Vi bør muligvis overveje at indføre køre- og hviletidsbestemmelser for lokomotivførere på EU-plan, sådan som vi gjorde for lastbilchauffører? Denne ulykke tvinger kort sagt EU til at foretage en grundig selvanalyse og en evaluering – og der skal også være beredvillighed og politisk vilje til om nødvendigt at foretage justeringer.

Michael Cramer (Verts/ALE). – (DE) Hr. formand, hr. kommissær! To lokomotiver, som kørte for SNCB, det belgiske nationale jernbaneselskab, på et statsligt jernbanenet, var indblandet i denne frygtelige ulykke. Der er ingen konkurrence på markedet for jernbanepassagerbefordring i Belgien. Det har derfor intet med konkurrence eller med liberalisering af jernbanenet at gøre. Det handler alt sammen om utilfredsstillende sikkerhedsstandarder. Hr. Grosch har allerede påpeget, at teknologien til at standse et tog automatisk, når det kører forbi et rødt signal, har eksisteret i mere end 20 år. Spørgsmålet er bare, hvorfor det ikke var installeret.

Det har heller ikke noget med det europæiske jernbanetrafficstyringssystem (ERTMS) at gøre. Jeg var ordfører for ERTMS. Det system er en fremtidsvision, men det friholder ikke medlemsstaterne for ansvaret for at iværksætte sikkerhedsforanstaltninger, som allerede er tilgængelige på nationalt plan. Det er en opgave for de enkelte lande.

Spørgsmålet er derfor, hvorfor Belgien ikke har investeret i dette sikkerhedssystem i de sidste 20 år. Hvis de havde bygget en motorvej, der var et par km kortere, ville de have haft to eller tre gange det beløb, der skal til for at installere disse sikkerhedssystemer og undgå ulykker som denne. Det er ikke første gang, at et tog er kørt forbi et rødt signal. Det var bare første gang, at det førte til en så forfærdelig ulykke.

Siim Kallas, næstformand i Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Denne drøftelse, der nu er foranlediget af den tragiske ulykke i Belgien, vil naturligvis indgå i vores samlede drøftelse af jernbanesikkerheden og transportudviklingen i Europa. Kommissionen er ved at udarbejde en hvidbog om fremtidens transport, hvor der gøres alvorlige overvejelser vedrørende alle sikkerhedsaspekter ved alle transportformer, herunder jernbanerne – der, som det blev nævnt mange gange, stadigvæk er én af de sikreste transportformer.

Det er også vigtigt, at vi nu drøfter jernbanepakken – den "første omarbejdning" af jernbanepakken – og vi vil givetvis arbejde videre med dette og overveje situationen yderligere.

Men jeg vil blot gerne komme med nogle faktuelle bemærkninger. Det europæiske jernbanetrafikstyringssystem (ERTMS) er blevet projekteret med det formål at sikre interoperabilitet mellem jernbanerne. Det er selvsagt et godt system med nogle meget omfattende sikkerhedselementer. Sikkerheden er imidlertid stadigvæk medlemsstaternes ansvar, uanset hvilket system der anvendes. Men ERTMS-projektet skrider fint fremad.

For så vidt angår transport-TEN-T-netværk, vil vi også snart drøfte dette punkt. Dette specifikke projekt vedrører indførelse af trafikstyringssystemet. Senest i 2020 skal 20 000 km jernbanestrækning i EU, bl.a. i Belgien, være udstyret med dette system.

Projektet er godt i gang, men ting tager tid på jernbaneområdet, og investeringerne er store – og 85 % af midlerne til TEN-T-netværk anvendes især til forbedring af jernbanerne, herunder ERTMS. Jeg vil selvfølgelig være meget glad, hvis vi med Parlamentets opbakning kan øge bevillingerne til transportnet. Det vil være særdeles vigtigt.

Men igen er den menneskelige faktor jo altid relevant. Og når vi taler om sikkerhedsstandarder, er der én standard – og det er det røde lys – som betyder, at man skal standse. Den standard har eksisteret siden det 19. århundrede. Så hvis vi nu siger, at der vil komme et 100 % sikkert bremsesystem, som udelukker menneskelige fejl, er det ikke sandt. Der er altid nogle små muligheder for menneskelige fejl. Og det menneskelige ansvar er særdeles vigtigt.

Jeg vil gerne komme med en yderligere bemærkning om liberalisering og offentlige tjenester. Dette er to forskellige ting. Ingen kan afholde staterne fra at tilbyde gode offentlige tjenester, selv inden for rammerne af et liberaliseret marked. Det er ifølge EU's regler tilladt at yde støtte – det er tilladt for staterne – og denne liberalisering udelukker ikke gode offentlige tjenester.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Herbert Dorfmann (PPE), skriftlig. – (DE) Den tragiske togulykke i Belgien har tiltrukket sig offentlig opmærksomhed med hensyn til jernbanesikkerhed. Sikkerheden for det rullende materiel skal forbedres, og det samme skal sikkerheden for signalsystemerne. Der findes især mange fuldstændig forældede godsvogne på EU's jernbanenet. Ulykken i Italien sidste år viste de mulige konsekvenser heraf. Desværre har EU indtil videre gjort meget lidt for at tvinge godsoperatørerne til at sørge for, at deres rullende materiel lever op til en acceptabel sikkerhedsstandard. Det er vigtigt at huske, at farligt gods også transporteres med jernbane, hvilket kan få katastrofale konsekvenser, hvis der sker en ulykke. Jeg opfordrer på baggrund heraf til, at jernbanernes sikkerhedsstandarder skal forbedres.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Den tragedie, der i øjeblikket har udløst dyb landesorg i Belgien, skete utvivlsomt af årsager, der har med landets specifikke karakteristika at gøre, som mange af vores flamske kolleger i Parlamentet har understreget i dag. Det vil fremgå af undersøgelsen, i hvilket omfang tragedien kan tilskrives disse karakteristika.

Der er dog én bestemt, grundlæggende årsag, nemlig liberaliseringen af jernbanetransport og adskillelsen af forvaltningen af jernbanenet og forvaltningen af selve jernbanetransporten. Man er således gået på kompromis med kvaliteten og sikkerheden af jernbanenet for at sikre transportoperatørerne, som mener, at de bliver pålagt for store byrder, en større fortjeneste – ligesom man har givet afkald på at udskifte og modernisere togparken. Køreplanerne og hyppigheden af togafgange er i dag et udslag af logikken om overskudsmaksimering og ikke længere et udtryk for kundernes behov. Selv om visse strækninger bliver anvendt regelmæssigt, bliver de nedlagt, fordi de ikke er indbringende nok. Andre strækninger betjenes fortsat, selv om al sund fornuft tilsiger, at de burde nedlægges. Forsinkelser er ved at blive standard, herunder for TGV-togenes vedkommende.

I Deres liberale system er de borgere, der tager toget, ikke blevet til højt værdsatte kunder. De er stadig brugere/skatteyderne, man kan behandle som kvæg. Som det er tilfældet med alle de aktiviteter, der er liberaliseret, betaler vi i dag stadig mere for en tjenesteydelse, der hele tiden bliver ringere, for ikke at sige – desværre – farligere.

Marian-Jean Marinescu (PPE), *skriftlig*. – (RO) I betragtning af den tragiske ulykke i Bruxelles står vi endnu en gang over for den problemstilling, at medlemsstaterne endnu ikke fuldt ud har harmoniseret deres jernbanesikkerhedssystemer, selv om der i direktiv 2004/49/EF med stor tydelighed er fastlagt fælles standarder for sikkerhedsindikatorer, og det fuldt ud opfylder de generelle sikkerhedskrav, herunder vedrørende infrastruktur og trafikstyring. Det væsentlige problem er faktisk af helt igennem finansiell karakter, fordi levetiden for jernbaneinfrastrukturer og det rullende materiel, heriblandt signalsystemerne, er overordentlig lang. Det er under disse omstændigheder ønskeligt, at medlemsstaterne på trods af krisen ser videre end det finansielle aspekt og overvejer at fremskynde gennemførelsen af interoperable systemer samt investere mere i jernbaneinfrastrukturen og signalsystemerne til både infrastrukturen og det rullende materiel.

De penge, man sparer ved at forsinke renoveringen og moderniseringen af det rullende materiel og jernbaneinfrastrukturerne, kan som i det aktuelle tilfælde desværre medføre tragiske ulykker, hvor der ikke alene blev lidt enorme økonomiske og finansielle tab, men også var tab af menneskeliv, hvilket er uacceptabelt. Jeg vil gerne udtrykke dyb medfølelse med de berørte familier i denne svære tid, og jeg håber, at en sådan tragedie aldrig vil ske igen.

(Mødet udsat kl. 11.25 og genoptaget kl. 11.30)

FORSÆDE: Stavros LAMBRINIDIS

Næstformand

6. Godkendelse af protokollen fra foregående møde

(Protokollen fra foregående møde godkendes)

Véronique De Keyser (S&D). – (FR) Hr. formand! Jeg vil ikke vende tilbage til den beklagelige episode, der fandt sted i går her i Parlamentet – en episode, der ligger under Parlamentets værdighed, og som var en fornærmelse mod hr. Van Rompuy. Formanden for Det Europæiske Råd er så udmærket i stand til at forsvare sig selv, men jeg vil ikke finde mig i, at nogen her i Parlamentet siger, at mit hjemland ikke er noget land. Det er en af grundlæggerne af EU og et land, der meget snart overtager formandskabet. Jeg forstår ikke, hvordan en person her i Parlamentet kan synke så dybt og sige noget sådant, og jeg kræver en undskyldning, hr. formand.

(Bifald)

Gerard Batten (EFD). – (EN) Hr. formand! Som en bemærkning til forretningsordenen vil jeg gerne have ordet ifølge den samme artikel i forretningsordenen, som fandt anvendelse for min kvindelige kollegas indlæg, hvor hun henviste til min kollega Nigel Farage.

Det kaldes politik. Man har trukket Lissabontraktaten ned over hovedet på vores lande uden at spørge befolkningen til råds, og når min kollega siger noget om det, og folk ikke bryder sig om det, brokker de sig. Det kaldes politik. Det er det, vi havde i vores land, inden EU ødelagde vores demokrati, så det er bare med at vænne sig til at høre på modstanderes indlæg her i Parlamentet.

Formanden. – Det foregående indlæg var et indlæg som svar på noget, der blev sagt i går på plenarmødet, hr. Batten. Det var den artikel, der fandt anvendelse. Det var ikke en bemærkning til forretningsordenen. Deres bemærkning til forretningsordenen var således malplaceret.

7. Afstemning

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er afstemningen.

(Afstemningsresultat: se protokollen)

7.1. Investeringsprojekter i energiinfrastruktur i Det Europæiske Fællesskab (A7-0016/2010, Adina-Ioana Vălean)

7.2. Situationen i Ukraine (B7-0116/2010)

– Før afstemningen om punkt 4a:

Cristian Dan Preda, for PPE-Gruppen. – (FR) Hr. formand! Jeg vil gerne stille følgende ændringsforslag: ”opfordrer, i erkendelse af, at Ukraine har ratificeret Europarådets rammekonvention om beskyttelse af nationale mindretal og den europæiske pagt om regionale sprog eller mindretalsprog, de ukrainske myndigheder til at gøre yderligere bestræbelser for at vise imødekommelse over for mindretalsgrupper i landet ved at inddrage disse grupper i landets politiske udvikling og ved at vise behørig respekt for mindretalenes ret til undervisning på mindretalsprog:”.

Begrundelsen er såre enkel. Vi skal benytte lejligheden efter valget til at påpege, at EU's udenrigspolitik bygger på respekt for menneskerettighederne, herunder mindretalenes rettigheder.

(Parlamentet vedtog det mundtlige ændringsforslag)

– Før afstemningen om punkt 14:

Michael Gahler, for PPE-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Hvis mit mundtlige ændringsforslag bliver vedtaget, behøver vi ikke en delt afstemning. Forslaget lyder som følger:

”opfordrer Kommissionen til at sikre nøje overensstemmelse mellem associeringsagendaen og det nationale vejledende program 2011-13;”.

(DE) I den oprindelige tekst, som den er formuleret i øjeblikket, står der det nøjagtig modsatte, og det er en fejl.

(Parlamentet vedtog det mundtlige ændringsforslag)

– Før afstemningen om punkt 15:

Michael Gahler, for PPE-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Dette er kun en faktisk rettelser. Den nye formulering er korrekt. I den oprindelige tekst er referencen forkert. Jeg behøver ikke at læse teksten op, for De har den foran Dem i skriftlig form.

(Parlamentet vedtog det mundtlige ændringsforslag)

7.3. Parlamentets prioriteringer for FN's Menneskerettighedsråd (Genève, 1.-26. marts 2010) (B7-0119/2010)

– Før afstemningen:

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra (PPE). – (ES) Hr. formand! I går udtrykte vi under forhandlingen om det beslutningsforslag, vi skal til at stemme om, vores bedrøvelse over, at Orlando Zapata Tamayo, en 42-årig håndværker og cubansk politisk fange, var død efter en sultestrejke og mange års vilkårlig, uberettiget, umenneskelig og grusom fængsling.

Kommissær Georgieva fordømte her i Parlamentet i går på det allerkræftigste episoden. Jeg opfordrer formanden til på vegne af Parlamentet at fremsende en kondolencemeddelelse til hr. Zapatas familie, der blev chikaneret ved hans begravelse.

Jeg vil anmode formanden om over for de cubanske myndigheder på det kraftigste at fordømme dette dødsfald, der så nemt kunne have været undgået, og som lederen af den cubanske kommission for menneskerettigheder og national forsoning, Elizardo Sánchez, beskrev som et mord, der skulle camoufleres som en retfærdig handling. Jeg håber, at hans død vil føre til eftertænksomhed blandt dem, der i god tro eller naivitet gerne vil ændre Rådets fælles holdning, der er en ærefuld holdning, som blot tjener til, at enhver forbedring af relationerne med øen skal sammenkædes med menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder, der, som vi har set, fortsat bliver trådt under fode.

(Bifald)

– Efter afstemningen om ændringsforslag 3:

Elmar Brok (PPE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg foreslår et mundtligt ændringsforslag om en delt afstemning om punkt 10 vedrørende følgende formulering: ”mener ikke . . . , at det er hensigtsmæssigt at medtage dette begreb i protokollen om supplerende standarder om racisme, racediskrimination, fremmedhad og alle former for forskelsbehandling”. Der skal afholdes en delt afstemning om dette centrale punkt, fordi jeg ikke forstår, hvorfor vi kombinerer disse ting og ikke gør det klart, at vi skal bekæmpe forskelsbehandling mod religiøse mindretal med præcis samme iver som alle andre former for forskelsbehandling. Det er ikke acceptabelt, at foranstaltningerne til bekæmpelse af forskelsbehandling mod religiøse mindretal er lempeligere. Vi skal derfor have mulighed for en delt afstemning.

(Parlamentet forkastede anmodningen om en delt afstemning)

– Før afstemningen om punkt 20:

Elmar Brok (PPE). – (DE) Hr. formand! Jeg vil også gerne anmode om en delt afstemning om at få fjernet ordene ”EU’s holdninger” fra den sidste sætning. Teksten ville derefter lyde som følger: ”opfordrer til, at anbefalingerne og de tilhørende bemærkninger medtages i EU’s dialoger med begge parter samt i multilaterale fora”. Ordene ”EU’s holdninger” ville altså udgå. Jeg vil gerne bede om en delt afstemning om dette.

(Parlamentet forkastede anmodningen om en delt afstemning)

7.4. Beijing +15 – FN’s handlingsplan for ligestilling

7.5. Overslag over indtægter og udgifter for ændringsbudget nr. 1/2010 (Sektion I, Europa-Parlamentet) (A7-0017/2010, Vladimír Maňka)

7.6. Grønbog om reform af den fælles fiskeripolitik (A7-0014/2010, Maria do Céu Patrão Neves)

8. Meddelelse af Rådets fælles holdninger: se protokollen

9. Stemmeforklaringer

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er de mundtlige stemmeforklaringer.

Zoltán Balczó (NI). – (EN) Hr. formand! Må jeg bede om en pause på to minutter, mens folk er på vej ud af plenarsalen? Eller en pause på ét minut?

Betænkning af Vălean (A7-0016/2010)

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Hr. formand! Formålet med forordningen er positivt, nemlig at indsamle oplysninger fra medlemsstaterne om energiinfrastruktur, strukturere dem og på EU-plan stille dem til rådighed for økonomiske aktører. Der er således – helt med rette – tale om et markedsindgreb. Parlamentet har imidlertid vedtaget et udspil, der står i diametral modsætning til dette, og endda går så vidt som til at anse det for det politiske formål med forordningen. Jeg citerer: ”Enhver foranstaltning, der foreslås eller træffes på EU-plan, bør være neutral og ikke udgøre et markedsindgreb”. De fleste parlamentsmedlemmer her har intet lært af den globale finans- og økonomikrise. Man forsvarer de neoliberale dogmer, og selv på dette strategisk vigtige område stoler man på markedets selvregulerende mekanismer. Det er uacceptabelt, og jeg har således stemt imod beslutningsforslaget.

Peter Jahr (PPE). – (DE) Hr. formand! En velfungerende infrastruktur i EU er en afgørende faktor for rimelig velstandsfremgang. Sammen med fødevarerikkerhed og en fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik spiller energipolitik en afgørende rolle. Alene af den grund er det uhyre vigtigt, at Parlamentet ikke blot deltager i denne drøftelse, men også har ret til indflydelse via den fælles beslutningsprocedure. Jeg opfordrer derfor Kommissionen til at indstille sin obstruktionspolitik og give Parlamentet ret til indflydelse via den fælles beslutningsprocedure.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Hr. formand! Jeg vil fatte mig i korthed. Hele idéen er fuldkommen rigtig. Jeg kan især godt lide, at det miljømæssige aspekt er fremhævet. Når vi nu taler om dette, lad os så være konsekvente. Det var præcis spørgsmål om miljø og miljøbeskyttelse, der var de vigtige, faktuelle argumenter,

som modstanden mod idéen om den nordlige gasledning byggede på. Disse meget velbegrundede, praktiske og videnskabeligt underbyggede argumenter blev forkastet, fordi de politiske aspekter vejede tungest. Når vi støtter dette projekt, skal vi efter min mening huske på ikke at være hykleriske i politiske sammenhænge. Det glemte mange EU-medlemsstater og mange af de politiske grupper i forbindelse med den nordlige gasledning.

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) Hr. formand! I begyndelsen af 2009 blev det tydeligt, at EU og medlemsstaterne ikke kunne hjælpe hinanden i tilfælde af forsyningsnedbrud vedrørende enten elektricitet eller gas. Det var tydeligt, at elforsyningsnettet i hhv. vest og øst ikke er forbundet med hinanden, har forskellige parametre og ikke passer sammen.

Det er derfor godt, at stater og netoperatører vil give helt afgørende oplysninger om deres energiforsyningskapacitet til Kommissionen, der så kan vurdere utilstrækkelighederne vedrørende forsyningsnettene og EU's energisikkerhedspolitik og kan informere de enkelte lande om reservekapaciteten i deres energisystemer. Set i det perspektiv mener jeg, vi bør støtte udspillet fra Rådet og Kommissionen om levering og indsamling af oplysninger inden for energiområdet til gavn for EU.

Forslag til beslutning RC-B7-0116/2010

Viktor Uspaskich (ALDE). – (LT) Hr. formand! Jeg vil navnlig gerne understrege min støtte til Ukraine, fordi der bliver afholdt demokratiske valg, hvor befolkningen har mulighed for at udtrykke sin frie vilje. Jeg kender Ukraine ret godt og kan se, at ikke blot regeringen, men selve samfundet aktivt følger en kurs mod demokrati og oprettelse af demokratiske institutioner. Jeg nærer også håb om, at valget vil bringe Ukraine endnu tættere på EU og måske endda kan forstærke samarbejdet mellem EU og Rusland. Jeg er også begejstret over, at selv et land i det tidligere Sovjetunionen muligvis snart kan indgå en aftale med EU om visumfritagelse.

Jarosław Kalinowski (PPE). – (PL) Hr. formand! Beslutningen om situationen i Ukraine er velafvejnet og formidler et objektivt syn på virkeligheden. Man kan kun ønske Ukraine held og lykke med at overvinde de økonomiske problemer og den meget dybe splittelse i samfundet over Ukraines geopolitiske fremtid.

Jeg vil også gerne gøre opmærksom på den afgående præsident Viktor Jusjtjenkos beslutning om at tildele Stepan Bandera ærestitlen "Ukraines nationalhelt" og dekretet om at anerkende to nationalistiske organisationer, Organisationen af Ukrainske Nationalister og Den Ukrainske Oprørshær, som deltagere i kampen for Ukraines uafhængighed. Både Stepan Bandera og disse to organisationer var ansvarlige for etnisk udrensning og grusomheder begået mod den polske befolkning i 1940'erne i dele af det, der i dag er det vestlige Ukraine. Nationalisterne myrdede 120 000 polakker. Med de allerbedste ønsker for Ukraine håber jeg, at glorificeringen af ekstrem, kriminel nationalisme vil blive fordømt.

Elżbieta Katarzyna Łukacijewska (PPE). – (PL) Hr. formand! Jeg havde den fornøjelse at være observatør for Europa-Parlamentet under den første runde af præsidentvalget i Ukraine. Jeg må sige, at den ukrainske befolkning bestod prøven. Valget var meget gennemsigtigt og demokratisk – til trods for de foretagne ændringer af valgbestemmelserne på falderebet.

Ukraine har i dag behov for politisk, administrativ og økonomisk stabilitet. Samtidig med at vi skal respektere det ukrainske folks demokratiske valg, skal vi derfor støtte og fremskynde de foranstaltninger, der kan være med til at Ukraine kan komme igennem de eksisterende problemer. EU skal sende et klart signal om, at døren står åben for Ukraines optagelse i EU. Hvis EU virkelig er interesseret i Ukraine, skal det første skridt i retning heraf være en ophævelse af visumkravet for ukrainske statsborgere. Beslutningen i dag vil forhåbentlig sætte skub i arbejdet med at føre disse tanker ud i livet. Det er baggrunden for, at jeg stemte for vedtagelse af beslutningen.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Hr. formand! Jeg havde den fornøjelse at være observatør under præsidentvalget i Ukraine ved både den første og den anden runde – ligesom jeg faktisk var det for flere år siden. Jeg vil gerne sige, at vi skal behandle Ukraine som en partner og ikke blande os i de ukrainske vælgeres sympatitilkendegivelser. Jeg mener, det er helt og aldeles unødvendigt, at en af lederne af Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa, en liberal politiker, her i Parlamentet i går sagde, at den nye præsident vil være moskvaenlig. Den nye præsident i Ukraine kommer til Bruxelles på sit første officielle udlandsbesøg. Vi skal vurdere de ukrainske politikere ud fra det, de gør, og ikke ud fra, hvad de måtte have erklæret. Ukraine skal være vores politiske partner, og vi skal åbne vejen for, at Ukraine kan komme med i EU. Det glæder mig, at den nye præsident har erklæret, at han vil omstøde det dekret, som hr. Kalinowski omtalte, det skandaløse dekret, som anerkender en mand, der har tusindvis af polakkers blod på sine hænder, som Ukraines nationalhelt.

Charalampos Angourakis (GUE/NGL). – (EL) Hr. formand! Jeg stemte først og fremmest imod beslutningsforslaget, fordi jeg mener, at det er et forsøg på indblanding i Ukraines indre anliggender, og at det indeholder selvmodsigende henvisninger. Det er ud fra det synspunkt uacceptabelt.

For det andet mener jeg, at det ukrainske folk kun vil komme til at lide ved at blive optaget i EU. Dette specifikke beslutningsforslag baner vejen for disse fremtidsudsigter, og der vil givetvis også skulle ske omstruktureringer undervejs – ligesom i så mange andre lande.

For det tredje er en af de grundlæggende årsager til, at jeg har stemt imod forslaget, henvisningen til Stepan Bandera. Det er fuldstændig med rette, at der i beslutningen henvises til ham. Men Parlamentet og EU bærer et kæmpestort ansvar dér, hvor noget sådant sker, ikke alene i Ukraine, men også i andre lande, i de baltiske lande, som man jo ved – og EU og Parlamentet bærer et kolossalt stort ansvar for, at vi er nået til et punkt, hvor krigsforbrydelser genfortolkes i et positivt lys.

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) Hr. formand! Der er sket en forandring med det politiske lederskab i Ukraine, men der er ikke sket nogen forandring for den almindelige befolkning i Ukraine. Det er en befolkning, der måske nok er forarmet, men som lever i et land, der er særdeles rigt og har et enormt potentiale.

Set i det perspektiv mener jeg, at EU skal fortsætte dialogen med Ukraine og presse på for en mere intensiv og mere effektiv dialog. Ukraine har virkelig brug for hjælp fra EU, og det er frem for alt befolkningen, der har brug for den, ikke politikerne, men befolkningen i Ukraine, og et samarbejde mellem Ukraine og EU kan udmønte sig i et meget stærkt partnerskab samt et meget stærkt samarbejde og en meget kraftig saltvandsindsprøjtning til økonomien. Jeg vil gerne have, at vi udviser større initiativ på dette område.

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Hr. formand! Den sovjetiske kommunisme var den mest morderiske ideologi, som menneskeheden har udtænkt. Rent empirisk blev der myrdet flere mennesker end under nogen som helst anden politisk styreform, og disse mord fandt i uforholdsmæssig stor udstrækning sted i Ukraine.

Og tragedien bliver ved. Navnet Ukraine betyder, som jeg forstår det, "grænse" eller "kant", og her er det som en kant mellem to store blokke, splittelsen mellem de slavofile og de vestligt orienterede i landet, der bliver afspejlet i de rivaliserende ambitioner hos landets magtfulde naboer.

Hvad er det mest nyttige, vi kan gøre for at hjælpe landet? Vi kan tilbyde at åbne vores markeder. Ukrainere er et veluddannet og arbejdsomt folkefærd, men de nyder godt af et relativt lavt omkostningsniveau, og deres eksportvarer er relativt konkurrencedygtige. Hvis vi ganske enkelt lod dem komme helt med i en europæisk toldunion, ville vi forbedre deres livskvalitet ikke så lidt.

Det, vi i stedet er ved at gøre, er at opfordre til mere bureaukrati, opbygge en kapacitet, forsøge at trække dem ind i EU's samarbejdsstrukturer. Det beder de jo ikke om! De ønsker ikke vores almisser. Det eneste, de ønsker, er muligheden for at kunne afsætte deres varer.

Betænkning af Vălean (A7-0016/2010)

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Hr. formand! Det er menneskets natur, at vi, når der sker noget uventet, forsøger at tilpasse fakta til vores eksisterende verdensopfattelse. Psykologerne har et smart udtryk for det. De kalder det nemlig "kognitiv dissonans". F.eks. reagerer man, når der stemmes nej ved en EU-folkeafstemning, her i Parlamentet ved at sige, at befolkningen gerne ville have mere Europa. De stemte nej, fordi tingene ikke var føderalistiske nok.

Og sådan forholder det sig også med den aktuelle økonomiske krise. Vi befinder os i en krise, fordi vi er løbet tør for penge. Vi har brugt det hele, vi har tømt vores pengepung, vi har trukket vores kredit i bund, og nu siger man så i Parlamentet, at vi er nødt til at bruge flere penge. Vi skal have flere europæiske infrastrukturprojekter, vi skal have et større budget.

Men det er jo en yderligere dosis af den medicin, som i første omgang udløste sygdommen. Vi har siden 1970'erne set, hvor den proces fører hen. Den fører til et fald i BNP, den fører til arbejdsløshed, den fører til stagnation, og den fører til, at denne del af verden sakter stadig mere bagud i forhold til rivalerne.

Forslag til beslutning RC-B7-0123/2010

Laima Liucija Andrikiienė (PPE). – (EN) Hr. formand! Jeg støttede beslutningen, og som én af ordførerne vil jeg gerne lige sige et par ting om Goldstone-rapporten, som nævnes i beslutningen.

Goldstone-rapporten har endnu en gang vist, at undersøgelser foretaget af de stridende parter selv næppe nogensinde er upartiske og objektive. Rapporten er temmelig klar med hensyn til, at ingen af parterne har foretaget tilstrækkelige og effektive undersøgelser af deres militærstyrkers påståede krænkelser af krigens love.

Vi bør også hilse det velkomment, at rapporten for nylig er blevet revideret og gjort mindre kontroversiel, er formuleret mindre skarpt og derfor er mere acceptabel.

Og det vigtigste, vi bør lære af dette, er, at vi skal gøre en indsats for at få EU mere involveret i processen, ikke alene når det drejer sig om at undersøge påståede forbrydelser, men på en proaktiv, forebyggende måde som part i Mellemøstkvartetten.

Martin Kastler (PPE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne på vegne af Det Europæiske Folkepartis Gruppe (De Kristelige Demokrater) og frem for alt på vegne af min kollega Elmar Brok sige, at vi er chokeret over, at Parlamentet i dag har forkastet det ændringsforslag, der ville have inkluderet kristne og andre religiøse mindretal i den foreliggende betænkning. Jeg mener, det er virkelig uhørt, at vi, selv om vi konstant fremsætter erklæringer om menneskerettighedsspørgsmål, ikke mener, det er værd at beskytte de dele af befolkningen, der forfølges på grund af deres religiøse baggrund. Det er en stor skam, at vi ikke kunne vedtage ændringsforslaget, som drejer sig om et spørgsmål, der har stor betydning for verdens fremtid. Hvis vi ikke formår at beskytte mindretal uanset af hvilken grund, har vi ikke længere ret til at påberåbe os, at Parlamentet er arnestedet for menneskerettighederne, de grundlæggende rettigheder og kampen for disse rettigheder i hele verden. Jeg har stemt imod beslutningsforslaget, fordi religiøse mindretal ikke skal holdes udenfor.

Sari Essayah (PPE). – (FI) Hr. formand! Som hr. Kastler lige sagde, havde vi i vores gruppe meget gerne set, at der blev stemt separat om punktet om religiøse mindretal, men flertallet i Parlamentet var desværre ikke af den opfattelse.

Vi er nødt til at indse, at forsvaret for religiøse mindretals rettigheder fuldt ud er lige så vigtigt som forsvaret for alle andre mindretalsgrupper.

EU bør gribe ind i det arbejde, der foregår i FN's Menneskerettighedskommission, fordi den i øjeblikket er fuldstændig handlingslammet og forudindtaget og ikke længere nyder almen tillid.

Goldstone-rapporten er kun ét eksempel på, hvordan FN's Menneskerettighedsråd er blevet overtaget af kræfter, der tjener forskellige antisemitiske elementers interesser. I øjeblikket vedrører 21 ud af de 25 rapporter om enkeltlande, som rådet har udarbejdet, Israel – som om Israel var verdens mest undertrykkende land, for så vidt angår menneskerettighederne. EU er nødt til at gribe ind i det arbejde, der foregår i FN's Menneskerettighedsråd.

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Hr. formand! Siden den kolde krigs afslutning er der blevet indført en revolutionær ny doktrin for de 200 stater, som er med i FN. Der er opstået den idé, at love ikke skal udspringe af nationale lovgivende forsamlinger, som i en vis forstand har forbindelse til deres befolkninger, men snarere skal indføres af et internationalt teknokrati bestående af jurister, der kun står til ansvar over for deres egen samvittighed.

Vi er ved at omgøre 300 års demokratisk udvikling. Vi er ved at gå væk fra forestillingen om, at de mennesker, der vedtager lovene, på en eller anden måde skal stå til ansvar, når vælgerne står i stemmeboksen, og vi er ved at vende tilbage til den præmoderne forestilling om, at lovgivere kun skal stå til ansvar over for deres skaber eller sig selv.

Ved hjælp af disse retsakter vedrørende menneskerettighederne har disse internationale bureaukratiske organisationer evne til at nå ind bag medlemsstaternes grænser og påtvinge deres egne ønsker, der er i konflikt med lokalbefolkningernes ønsker.

Lad mig slutte af med et citat af den amerikanske dommer Robert Bork, der under Ronald Reagan blev forkastet som dommer til højesteret, og som indskrev sit navn i sproget, da han sagde: "Det, vi har afstedkommet, er et statskup – ganske langsomt og respektabelt, men ikke desto mindre et statskup."

Forslag til beslutning B7-0118/2010

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Hr. formand! Spørgsmålet om ligestilling er nu kommet ind i en fase, hvor der opstår nye udfordringer. De fremskridt, EU i de seneste år har opnået på ligestillingsområdet, er

som følge af den nuværende recession i fare for at ebbe ud – eller udviklingen kommer ligefrem til at gå i den modsatte retning.

Effektiv ligestillingspolitik kan imidlertid udgøre en del af løsningen på problemet med, hvordan vi kommer ud af krisen, samt underbygge genopretningen og styrke økonomien. Investering i politikker, der fremmer ligestillingen mellem kvinder og mænd, skal således være vores grundlæggende ambition og skal støttes markant af os alle – endnu mere, endnu mere tydeligt, i denne vanskelige økonomiske situation.

Betænkning af Vladimír Maňka (A7-0017/2010)

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Hr. formand! Parlamentet burde efter min opfattelse skamme sig lidt over den de facto-budgetændring, man lige har vedtaget med den foreliggende betænkning. Når alt kommer til alt, er mere eller mindre alle europæiske lande ramt af en enorm finans- og økonomikrise, og massevis af mennesker mister deres job, og det bedste, vi kan komme op med, er at bevilge os selv væsentlig flere ressourcer, flere medarbejdere og flere midler på skatteydernes bekostning. Derudover ved alle og enhver, at hensigten med disse yderligere indtægter og medarbejdere faktisk hovedsagelig er at sikre, at de forskellige socialdemokrater, der mistede deres mandat ved det seneste valg, ikke lider nogen økonomisk nød. Det har også før i tiden ført til andre væsentlige stigninger i støtten, bl.a. til de europæiske politiske partier og de europæiske politiske fonde. Det er slående, at vi igen og igen finder vellydende argumenter for at dykke endnu længere ned i denne institutions skatteyderbetalte pengekasse. Det er i disse krisetider en uacceptabel praksis.

Miguel Portas, for GUE/NGL-Gruppen. – (PT) Hr. formand! Jeg vil gerne sige, at det ændringsbudget, vi lige har vedtaget, i størrelsesordenen 13 400 000 EUR med virkning fra 1. maj, dvs. for et halvt år, er meget uklogt.

Den del af det, der vedrører større menneskelige ressourcer til parlamentsudvalg og politiske grupper i størrelsesordenen 4 mio. EUR kan være velbegrunder, fordi der i Lissabontraktaten stilles nye lovgivningsmæssige krav til Parlamentet. En forøgelse af midlerne til parlamentsmedlemmerne til ansættelse af assistenter med 8 mio. EUR betyder imidlertid, at beløbet til næste år ikke vil være 8 mio., men 16 mio., og den stigning er helt klart for stor, da der i det kommende år er planlagt en ny stigning på 1 500 EUR om måneden for medlemmerne, hvilket ikke beløber sig til 16, men 32 mio. EUR. På et tidspunkt, hvor vi ser massearbejdsløshed og sociale kriser i alle vores lande, er det ikke holdbart at gå i retning af at øge ressourcerne til medlemmerne, medmindre vi samtidig har mod til at skære ned på de omkostningsgodtgørelser og andre godtgørelser, vi er berettiget til som medlemmer, og som bestemt ikke alle sammen er helt velbegrunderede.

Jeg fatter ikke, hvordan et parlamentsmedlem for en rejsedag kan modtage 300 EUR i godtgørelse plus et beløb for rejseafstanden og et beløb for tidsforbruget – og at disse beløb så er helt skattefrie. Vi kan skære ned på unødige omkostninger og så drøfte, hvordan vi kan øge vores midler til det lovgivende arbejde. Når vi ikke samtidig gør det, udviser vi ganske enkelt disrespect for de problemer, vores vælgere står i. Vi har en pligt til at gå foran med et godt eksempel, men i dag fremstår vi som et dårligt eksempel.

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Hr. formand! Det glæder mig meget, at jeg er enig med hr. Portas og den kommunistiske gruppe om dette spørgsmål. I hele Europa, lige fra Irland til Letland, kæmper regeringerne en kamp for at komme videre efter finanskrisen, kreditstramningen, ved at reducere deres omkostninger, men her i Parlamentet – af alle steder – forøger vi markant vores udgifter både i relative og absolutte tal. Vi tilvejebringer flere frynsegoder og større budgetter til medlemmerne og de ansatte.

Begrundelsen i den foreliggende betænkning er yderst interessant, fordi det hedder sig, at vi er nødt til at bruge så meget ekstra på grund af de supplerende opgaver som følge af Lissabontraktaten. Det er på en måde rigtigt, men jeg tror nu ikke det er på den tiltænkte måde. Vi ser jo, at bureaukratiet vokser for at kunne servicere bureaukratiet. Det primære formål med Lissabontraktaten er at skabe yderligere arbejde og yderligere indtægter til alle de titusindvis af mennesker, der nu direkte eller indirekte er afhængige af EU for at tjene til deres daglige udkomme. Vi har bare glemt at spørge lige præcis vælgerne om denne sag, og jeg ville rigtig gerne se en sag som denne blive præsenteret for vælgerne for at se, om de ville sige god for, at vi med vores afstemning tildeler os selv yderligere indtægter på et tidspunkt, hvor de nu alle må spænde livremmen ind.

Betænkning af Patrão Neves (A7-0014/2010)

Viktor Uspaskich (ALDE). – (LT) Hr. formand! Jeg glæder mig i høj grad over den vedtagne beslutning om nye regler for fiskerisektoren. Fisk kan ikke ligesom andre dyr holdes inden for visse områder, så en vurdering af, hvorvidt det ene land tager bedre hensyn end det andet, ville man kunne strides om i det uendelige.

Hvis vi tager højde for ny videnskabelig forskning, der viser, at mange fiskearter i dag er på grænsen til at uddø, bliver behovet for en fælles beslutning endnu mere indlysende, ikke blot i EU-regi, men globalt. Dette EU-initiativ hilses derfor velkomment som et godt eksempel for tredjelande.

Jeg håber, at denne beslutning, hvor der også opfordres til fælles analyse, kan være til hjælp for både de virksomheder, der er aktive i fiskerisektoren, og de respektive lande uanset størrelse. Jeg håber også, at denne beslutning kan være med til at redde fiskearter, der er ved at forsvinde. Jeg vil gerne give udtryk for min helhjertede opbakning.

Diane Dodds (NI). – (EN) Hr. formand! Det var ikke med glæde, at jeg i dag stemte imod en betænkning, der indeholder mange potentielt positive aspekter for fremtiden for vores fiskeri.

Alligevel står det stadig fast, at den fælles fiskeripolitik fortsat er ødelæggende for fiskeribranchen i mit hjemland.

På grund af Haag-præference-ordningen diskrimineres der hvert år mod Nordirlands fiskere ved at fratække kvoter i tildelingerne til dem. Elleve års midlertidig lukning af Det Irske Hav har reduceret vores heltfiskerflåde fra over 40 trawlere til seks, og alligevel taler vi stadig om overkapacitet.

Så er der hele spørgsmålet om, at reglerne for fiskeri i Nordsøen finder anvendelse for Det Irske Hav. Det er en ensartet eller fælles fremgangsmåde, der ikke har noget hold i virkeligheden. Tænk blot på de maskemålere, man blev enige om af beundringsværdige årsager, men som EU påtvang fiskeribranchen, mens man svigtede totalt med hensyn til at informere om følgevirkningerne af den nye metode.

Jeg har derfor, selv om nogle af aspekterne i betænkningen er opløftende, stemt imod den.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE). – (LT) Hr. formand! Jeg stemte for beslutningen om grønbogen om retningslinjerne for en reform af den fælles fiskeripolitik. Jeg håber, at Parlamentet med dagens afstemning i det mindste har bidraget en smule til bevarelse af fiskerierhvervet og et sundt havmiljø såvel som til en reform af den fælles fiskeripolitik.

Som vi i Parlamentet ved, er 27 % af fiskearterne tæt på at uddø, og medmindre fiskeriet begrænses, vil de forsvinde. Vi ved også, at det ville være muligt at øge fiskebestanden med 86 %, hvis der ikke blev fanget fisk på en så intensiv måde. Vi ved ligeledes, at bestanden for 18 % af fiskearternes vedkommende er lav, og fageksperterne anbefaler, at vi øjeblikkelig skal indstille fiskeriet af dem.

Jeg håber og beder til, at EU har tilstrækkelig politisk vilje til ikke blot at udarbejde reformforslaget, men også til at gennemføre det.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Hr. formand! Indledningsvis vil jeg gerne sige, at jeg stemte for grønbogen om en reform af fiskeripolitikken, sådan som vores gruppe fik anbefalet af vores skyggeordfører, Carl Haglund.

Jeg vil ikke desto mindre gerne sige, at det er særdeles vigtigt at være mere opmærksom på fiskerierhvervet i EU og tilstanden i vores farvande. Det er en enorm udfordring her og nu. Jeg er særdeles bekymret for, at situationen er kommet ud af kontrol med hensyn til overfiskeri i EU – hvilket faktisk er det samme som tyveri – og at kvantitet har forrang frem for kvalitet.

Vi bør nu begynde at tænke mere seriøst over, hvordan vi kan opbygge fiskebestandene på en bæredygtig måde og sikre, at vi også er i stand til at fange fisk i fremtiden. Der skal her hovedsagelig fokuseres på villd laks og bestande af villd laks. Vi er nødt til at udarbejde et særligt program for genoprettelse af bestandene af villd laks.

Jeg kommer fra Lapland i Finland. Vi er nødt til at få laksen tilbage i vores vandløb, hvor den gyder, og vi har brug for et program for at sikre, at bestandene af især villd laks kan bevares og fremmes, og at laksen også kan fiskes på en bæredygtig måde fremover.

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Hr. formand! I 11 år har jeg her i Parlamentet protesteret over den fælles fiskeripolitik's negative indvirkninger på mit eget hjemland. I henhold til international ret blev 65 % af fiskebestandene i Nordsøen for Det Forenede Kongerige omfattet af den fælles fiskeripolitik, men vi fik under kvoteordningen kun tildelt 25 % målt i mængder eller 15 % målt i værdi.

Argumentet er nu ved at blive akademisk, fordi fiskene rent faktisk er forsvundet. Bare i den tid, jeg har været her i Parlamentet, har der været en katastrofal nedgang i det, der burde have været en vedvarende ressource. I andre lande, der har fundet en måde, hvorpå man kunne gøre ejerskabstanken tillokkende, hvor man har

givet fiskerne en grund til at behandle havene som en vedvarende ressource, har man formået at opretholde fiskebestandene – i Island, i Norge, i New Zealand og på Falklandsøerne. Men i Europa har vi haft den tragiske "fællesskabssituation", hvor vi sagde, at fisk var en fælles ressource, som alle fiskerfartøjer havde lige adgang til.

Man kan ikke overtale en skipper til at holde båden i havn, når han ved, at farvandet bliver udplyndret af nogen andre. Som sagt er striden nu rent faktisk akademisk. Det er slut. Vores både er trukket op på land. Vores fiskerihavne står gabende tomme. Vores have er tomme.

Skriftlige stemmeforklaringer

Betænkning af Vălean (A7-0016/2010)

Elena Oana Antonescu (PPE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for den foreliggende betænkning, fordi den indeholder en række forbedringer af det nuværende system, hvilket giver bedre indberetning af oplysninger om investeringsprojekter vedrørende EU's energiinfrastruktur. Behovet for at forbedre indberetningssystemet skyldes den ændrede energisituation i en tid, hvor den mellemstatslige indbyrdes energifhængighed er steget, og vi har et indre marked. Det har derfor gjort det nødvendigt for os at have instrumenter på EU-plan også med henblik på at gøre det nemmere for os at træffe beslutninger om energisektoren.

Jeg støtter den ændring af retsgrundlaget, som Kommissionen har foreslået, således at forordningen kan være baseret på Lissabontraktatens artikel 194. Det er målet at styrke den rolle, EU-institutionerne kan spille med hensyn til energipolitik, især vedrørende energimarkedets funktion og ressourcensikkerheden, fremme af energieffektivitet og udvikling af nye former for vedvarende energi samt støtte til sammenkobling af energinet.

Liam Aylward (ALDE), skriftlig. – (GA) Jeg stemte for betænkningen om investeringer i energiinfrastruktur, der har til formål at sikre energiforsyningen og konkurrencepotentialet samt forstærke bekæmpelsen af klimaforandringerne. Med den foreliggende betænkning tvinges regeringerne i EU-landene til at give oplysninger til Kommissionen om investeringer i energiinfrastruktur, moderniseringsprojekter eller effektiv energiproduktion, hvilket kan bidrage til effektivitet, samarbejde og energiplanlægning i EU. Bekæmpelse af klimaforandringer, sikring af energiforsyningen og anvendelse af vedvarende energi er særdeles vigtige spørgsmål i EU, og der skal gøre en større indsats for at tilskynde til og sikre effektive, målrettede investeringer, og det skal påses, at disse spørgsmål fortsat er et centralt punkt i EU's energipolitik.

Zigmantas Balčytis (S&D), skriftlig. – (EN) Jeg støttede den foreliggende betænkning. EU har opnået nye beføjelser på baggrund af Lissabontraktaten og skal sikre, at disse beføjelser bliver anvendt fuldt ud og effektivt. EU's kompetenceområde styrkes på det energipolitiske område, og etablering af et fælles energimarked har høj prioritet for Kommissionen. Den europæiske energipolitik kan dog ikke fremmes effektivt, uden at man sidder inde med fyldestgørende og klare oplysninger om den eksisterende og planlagte energiinfrastruktur samt investeringsprojekterne i EU.

Den nye forordning er en særdeles vigtig lovgivning i EU's energipolitik, og jeg håber inderligt, at loven kan fungere i praksis. Den europæiske energipolitik kan ikke fremmes effektivt, uden at man sidder inde med fyldestgørende og tydelige oplysninger om den eksisterende og planlagte energiinfrastruktur i EU.

Som bekendt var der ifølge den gamle forordning mange medlemsstater, som ikke overholdt indberetningsforpligtelserne, og det må ikke være tilfældet med den nye forordning. Kommissionen skal som vogter af EU-traktaten påse, at samtlige medlemsstater overholder bestemmelserne i forordningen og rettidigt fremsender alle de fornødne oplysninger om den forventede udvikling med hensyn til energiinfrastruktur.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), skriftlig. – (RO) En konsekvent EU-energi politik er en dødfødt idé, medmindre de 27 medlemsstater kan sørge for korrekt, omfattende indberetning af energiinvesteringerne i hver enkelt land. Det er imidlertid vigtigt for EU's ledelse at holde sig for øje, at man er nødt til at sikre fortroligheden af oplysninger fra nationale agenturer, da det drejer sig om følsomme oplysninger på et særdeles vigtigt marked.

Europas energisikkerhed er et vigtigt område, men Kommissionen skal være klar over, at de oplysninger, den får fra hver enkelt stat, ikke kan offentliggøres, især når oplysningerne er af rent kommerciel karakter. Indberetning om energiinvesteringsprojekter én gang hvert andet år vil sætte Kommissionen i stand til regelmæssigt at udarbejde en analyse, hvor den efterfølgende udvikling af EU's energisystem kan fastlægges. Det vil derfor gøre det muligt at gribe ind i tide, hvis der synes at være nogen huller eller problemer.

Der skal findes en mekanisme, hvormed man kan overholde Kommissionens indberetningsbetingelser i de tilfælde, hvor bestemmelserne i den tidligere forordning om indberetning til Kommissionen om investeringsprojekter i energiinfrastruktur inden for Det Europæiske Fællesskab ikke blev overholdt af samtlige medlemsstater.

Antonio Cancian (PPE), skriftlig. – (IT) Vi stemmer i dag for forordningen, der finder støtte i de øgede beføjelser, som Lissabontraktaten giver Parlamentet med hensyn til fastlæggelse af energipolitikken. Det er helt sikkert gavnligt at fortsætte med det interinstitutionelle samarbejde, der har til formål at planlægge EU's bidrag til udformningen og gennemførelsen af energiinfrastrukturprojekter på en systematisk, rationel og fremsynet måde. Jeg tænker her på de eventuelle fordele ved programmering af TEN-E og igangsættelse af pilotprojekter vedrørende CO₂-oplagring, der repræsenterer den energimæssige fremtid. De informationsforpligtelser, der pålægges via forordningen, kan dog betyde, at politikken medfører en for stor påvirkning af økonomien, og at konkurrencen svækkes som følge af offentliggørelse af nyheder om projekterne. Det er derfor vigtigt at sikre, at der ved indsamling og bearbejdning af data sikres fortrolighed og respekt for virksomhedernes aktiviteter. Analyse af disse data vil bestemt gøre det nemmere at sikre, at der gøres bedst mulig brug af investeringerne. Men analysen skal ledsages af konkrete økonomiske foranstaltninger for at støtte disse projekter og tilvejebringe et incitament vedrørende private investeringer i sektoren. Margueritefonden for infrastruktur, energi og klimaforandringer skal styrkes. Initiativet er fornuftigt og nødvendigt, men fonden skal have tilført de EU-ressourcer, som allerede er tilgængelige i budgettet og knyttet til finansieringsforanstaltninger garanteret af Den Europæiske Investeringsbank og/eller andre finansieringsinstitutioner, således at fonden kan råde over en hensigtsmæssig andel af egenkapitalen i de respektive igangsatte offentlig-private partnerskaber.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), skriftlig. – (PT) Lissabontraktaten har givet EU større beføjelser med hensyn til energipolitik.

Det er afgørende, at medlemsstaterne arbejder sammen for at garantere en energipolitik, der mere effektiv, sikrere og mindre bekostelig for borgerne. Det er yderst vigtigt, at man skaffer den stabilitet, der er nødvendig for at reducere risikoen for endnu en gaskrise mellem Ukraine og Rusland. Det ville sikre forsyningssikkerheden – som forventet af EU's medlemsstater og forbrugerne.

En af EU's største prioritetsområder er etablering af et energiområde. Klima- og energipakkens formål er at øge konkurrenceevnen for EU's industri i en verden, hvor der bliver flere og flere begrænsninger på CO₂-emissionerne.

Denne forordning om investeringsprojekter i forbindelse med energiinfrastruktur internt i EU vil medvirke til at gøre markedet mere gennemsigtigt og forudsigeligt, idet det vil være til støtte for vores virksomheder og skabe et positivt miljø for konkurrenceevnen.

David Casa (PPE), skriftlig. – (EN) For at Kommissionen effektivt kan udføre sit arbejde, for så vidt angår den europæiske energipolitik, skal den nødvendigvis holdes velinformeret om alle udviklingstendenser i den pågældende sektor. Det er en af årsagerne til, at jeg har besluttet at stemme for den foreliggende betænkning.

Edite Estrela (S&D), skriftlig. – (PT) Jeg stemte for betænkningen om forslaget til Rådets forordning om indberetning til Kommissionen om investeringsprojekter i energiinfrastruktur i Det Europæiske Fællesskab og om ophævelse af forordning (EF) nr. 736/96, da det vil gøre det muligt for Kommissionen at overvåge infrastrukturprojekterne og komme potentielle problemer i forkøbet, især miljøproblemer. Det er derfor værd at understrege betydningen af at vurdere miljøindvirkningen af energiinfrastrukturprojekter, således at anlæggelsen og nedlæggelsen deraf kan ske på en bæredygtig måde.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) I lyset af den betydning, som en integreret energipolitik har, ikke alene ved bekæmpelse af klimaforandringer og til reduktion af CO₂-emissioner, men også med henblik på at sikre effektivitet og mindre energifhængighed i Europa, er det særdeles vigtigt at få kommunikeret og videreformidlet oplysninger om investeringer og energiinfrastrukturprojekter.

Det er af afgørende betydning for den europæiske energipolitik, at Kommissionen har et opdateret overblik over tendenserne med hensyn til energiinvesteringer i medlemsstaterne, så den kan udvikle integrerede politikker for at fremme større energieffektivitet og investering i renere teknologier, hvilket sikrer en mindre energifhængighed af eksterne leverandører og fossile brændstoffer.

På den baggrund støtter jeg forslaget om den nye forordning – og især, at den som fornødent bliver gennemført, hvilket ikke var tilfældet med den forordning, som det er tanken, at den nye skal afløse.

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig*. – (PT) Dette forslag til en forordning medvirker til at etablere en europæisk energipolitik, der tager sigte på effektivitet, pålidelighed og sikkerhed. Energieffektivitet er en højt prioriteret politik for EU i betragtning af behovet for at bevare og få mest muligt ud af ressourcerne og opfylde de indgåede forpligtelser med hensyn til bekæmpelse af klimaforandringer.

Jeg vil minde om, at man, inden man går i gang med nye projekter, skal tage højde for EU's målsætning om at nå målet på 20 % med hensyn til forøget energieffektivitet. Det indebærer, at investeringsprojekter i energiinfrastrukturer skal være forenelige med målet om at nå op på, at mindst 20 % af energien skal komme fra vedvarende energikilder senest i 2020. I den energipolitik, der forfægtes, skal man sikre lave CO₂-emissioner, og den skal bygge på solidaritet og bæredygtighed. Systemets pålidelighed er vigtig, da det skal fungere hele tiden. Der skal tages højde for en forværring inden for energisektoren med hensyn til forsyningssituationen – både i og uden for EU. Det er også værd at fokusere på afgørende investeringer i infrastruktur, hvormed man kan undgå sikkerhedsproblemer med hensyn til energiforsyninger.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *skriftlig*. – (PT) Ordføreren mener, at dette helt klart er en vigtig brik i EU's energipolitiske puslespil ud fra den betragtning, at vi ikke effektivt kan fremme en europæisk energipolitik på EU-plan uden at have tilstrækkelige oplysninger om vores energiinfrastruktur. Ud over vores grundlæggende uenighed om europæisk energipolitik kan den foreliggende betænkning dog også ses i en juridisk sammenhæng eller inden for rammerne af det indre marked.

Der er dog også nogle positive aspekter i betænkningen, især hvor der står, at det er absolut nødvendigt at sikre fortroligheden af oplysninger, og at ethvert deraf følgende forslag er neutralt og ikke udgør et markedsindgreb på politisk niveau. Endvidere skal det være let at opfylde indberetningskravene for at undgå unødvendige administrative byrder for virksomhederne og medlemsstaternes forvaltninger eller Kommissionen.

Vores endelige beslutning blev dermed, at vi undlod at stemme.

Françoise Grossetête (PPE), *skriftlig*. – (FR) Jeg stemte for Vålean-betænkningen om forslaget til Rådets forordning om indberetning til Kommissionen om investeringsprojekter i energiinfrastruktur i Det Europæiske Fællesskab.

Det er helt klart særdeles vigtigt at have et tilstrækkelig detaljeret overblik for bedre at kunne afveje energiudbud og -efterspørgsel på EU-plan og træffe afgørelse om de mest fornuftige investeringer i forbindelse med infrastruktur. Det vil også gøre det muligt at øge gennemsigtigheden på markederne (samtidig med at virksomhedernes data beskyttes) og forhindre energiafhængighed, for så vidt angår én bestemt energikilde eller ét bestemt forsyningssted.

Ian Hudghton (Verts/ALE), *skriftlig*. – (EN) Til trods for skuffelsen i København kan EU ikke tillade, at den manglende internationale konsensus skal forsinke vores egen indsats med hensyn til at føre en politik om vedvarende energi ud i livet. Den skotske regering er fortsat i front inden for vedvarende energi, og EU spiller også en betydningsfuld rolle med hensyn til at drive dagsordenen fremad. Effektiv fremme af vores energipolitik kræver tilstrækkelige oplysninger om infrastruktur, og jeg stemte således for betænkningen i dag.

Alan Kelly (S&D), *skriftlig*. – (EN) Det er klart, at det er nødvendigt at foretage en omfattende indsamling af data om investering i energiinfrastruktur i EU. Man skal have et overblik over de væsentlige tendenser på området med henblik på korrekt fremadrettet planlægning og fokus på potentielle problemer. Energiinfrastruktur vil være fundamentet for vores fremtidige økonomiske vækst. Så på de områder, hvor Europa kan handle i fællesskab, skal der tilskyndes til det.

Erminia Mazzoni (PPE), *skriftlig*. – (IT) Forslaget viser virkningerne af den gasforsyningskrise, der opstod i januar 2009, hvor Kommissionen blev klar over, at EU's energiinfrastruktur ikke fungerer efter hensigten. Kommissionens mål, som Parlamentet til fulde bakkede op om, var at have et konstant ajourført overblik over energiinfrastruktursystemet. Der hersker i dag stor usikkerhed om, hvilke investeringsprojekter der bliver udført, og det er blevet forværret af den økonomiske og finansielle krise. Jeg mener, det er nødvendigt at gribe ind, og at de manglende ensartede data og oplysninger om investeringsprojekter skal fremskaffes. Uden disse data kan man ikke analysere den forventede udvikling af EU's infrastruktur og indføre tilfredsstillende overvågning med henblik på en tværsektoriel indfaldsvinkel. Desuden finder forordning (EF) nr. 736/96, som forslaget skal ophæve, ikke længere konsekvent anvendelse og er ikke i overensstemmelse med de seneste udviklingstendenser på energiområdet. Vi har derfor med dette forslag styrket det eksisterende system, idet vi gør det væsentlig nemmere at sammenligne oplysningerne, samtidig med at vi reducerer de dermed forbundne administrative byrder. Afslutningsvis vil jeg gerne understrege, at jeg stemte imod

ændringsforslag 81 (hvor det var tanken, at hele kerneenergiområdet skulle være omfattet af de infrastrukturprojekter, som forordningen vedrører), eftersom der i forvejen er bestemmelser om disse forhold i Euratomtraktaten.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) EU's energipolitik er særlig relevant, hvis det i den nærmeste fremtid skal lykkes for os hovedsagelig at anvende vedvarende energi. Med Lissabontraktatens ikrafttræden skal beslutninger vedrørende spørgsmål om energipolitik træffes ifølge den fælles beslutningsprocedure, så det er nødvendigt at genjustere forordningerne på baggrund af den nye juridiske struktur internt i EU. Der er derfor, og således at alle medlemsstater kan indberette den planlagte udvikling for energiinfrastrukturprojekter på en tilfredsstillende og fordelagtig måde, brug for at gennemføre en ny forordning for at gøre processen lettere og hurtigere.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) Hele planen bygger måske nok på en god idé – nemlig evnen til at reagere på forsyningsmæssige flaskehalsituationer – men medlemsstaterne undlod i forvejen at opfylde deres indberetningsforpligtelser ifølge den gamle forordning. Det pågældende forslag ser ikke ud til at kunne råde bod på det. I sin nuværende form kan man dog hverken udelukke markedsindgreb eller uforholdsmæssig store administrationsudgifter for erhvervslivet. Jeg har af disse grunde – og for ikke at tilskynde til mere bureaukrati – stemt imod betænkningen.

Franz Obermayr (NI), *skriftlig*. – (DE) Formålet med dette beslutningsforslag er at sikre, at medlemsstaterne giver korrekte oplysninger om deres energiinfrastrukturprojekter. Så snart et projekt inden for energisektoren påbegyndes eller afsluttes, skal dette indberettes til Kommissionen, således at Kommissionen bliver i stand til at udarbejde nye eller ændrede projektforslag, hvorved den får betydelig indflydelse på energidiversiteten i de enkelte medlemsstater. Det er endnu et skridt i retning af større centralisering. Jeg har derfor stemt imod beslutningsforslaget.

Rovana Plumb (S&D), *skriftlig*. – (RO) Formålet med forslaget til forordning er at sikre, at Kommissionen regelmæssigt får korrekte oplysninger om investeringer i energiinfrastrukturprojekter i EU, så den bliver i stand til at udføre dens opgaver, især arbejdet med at bidrage til den europæiske energipolitik.

Den ophævede forordning anses for at være forældet, idet den ikke afspejler de væsentlige ændringer, der er sket inden for energisektoren siden 1996 (EU's udvidelse og aspekterne i forbindelse med energiforsyningsikkerhed, energi fra vedvarende energikilder, politikken om klimaforandringer og EU's nye rolle på energiområdet ifølge Lissabontraktaten). Jeg stemte for den foreliggende betænkning, idet europæisk lovgivning skal være opdateret på alle områder – og navnlig på energiområdet.

Teresa Riera Madurell (S&D), *skriftlig*. – (ES) Den pågældende forordning er særdeles vigtig, fordi den sigter mod at sikre, at Kommissionen får nøjagtige og regelmæssige indberetninger om investering i energiinfrastrukturprojekter på både nationalt og tværnationalt plan, så EU sikrer, at det indre marked fungerer korrekt, og at alle medlemsstater har en sikker energiforsyning. Formålet er at ajourføre forordningen fra 1996, hvad angår EU's forpligtelser vedrørende forsyningsikkerhed, klimaforandringer og vedvarende energikilder efter Lissabontraktatens ikrafttræden. Den foreliggende betænkning er især interessant, fordi der er tale om en styrkelse af den rolle, forordningen spiller som varslingsystem for manglende projekter med hensyn til sammenkobling af energidistributionsnet. Udvalget om Industri, Forskning og Energi har altid understreget behovet for at komme op på en sammenkobling mellem medlemsstaterne på 10 % som fastlagt af Rådet, og enhver bestemmelse med fokus på manglerne i den henseende er meget velkommen. Jeg har derfor stemt for den foreliggende betænkning.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *skriftlig*. – (EN) Jeg stemte for den endelige beslutning – hovedsagelig fordi det under afstemningen lykkedes at få indført, at Parlamentet skal inddrages via den fælles beslutningsprocedure, og det er en kæmpe sejr, da vi nu for første gang via Lissabontraktaten har retsgrundlag for, at den fælles beslutningsprocedure mod Kommissionens vilje kan finde anvendelse på energiområdet. Endnu mere skelsættende lykkedes det os for første gang i den tid, jeg har været medlem af Parlamentet, at få fjernet Euratomtraktaten som retsgrundlag, selv om forordningen også omfatter gennemsigtighed for investeringer i kerneenergiesektoren. Det blev bekræftet via den positive stemmeafgivning vedrørende ændringsforslag 30, hvor nukleart brændsel anføres som en primær energikilde, for så vidt angår forordningen. Vi kommer nu helt bestemt til at kæmpe for at holde fast i denne sejr i de kommende trepartsforhandlinger med Rådet og Kommissionen. Medlemsstaterne skal mindst fem år inden byggeriet påbegyndes, indberette omfanget og typen af investeringer i energiprojekter. Det er et virkelig klogt træk for at opnå bedre fremtidsscenarier med hensyn til energi, da Kommissionen vil få en bedre idé om, hvordan energimarkedet udvikler sig. Vedvarende energi, herunder decentraliserede anlæg, vil være fuldt omfattet af

forordningen. Hver eneste gang, ordet "lav-CO₂", der er den trojanske hest, som kerneenergitilhængerne godt kan lide, var nævnt, er det blevet slettet.

(Stemmesforklaring forkortet i overensstemmelse med forretningsordenens artikel 170)

Marie-Christine Vergiat (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Jeg stemte imod fru Våleans betænkning, fordi den er en opfordring til en liberalisering af energisektoren og en liberal europæisk energipolitik, og vi ved alle, hvilke tragiske konsekvenser det ville få for arbejderne i sektoren og for stadig flere af vores medborgere, der måske kommer til at opleve jævnlige strømafbrydelser.

I den foreliggende betænkning fastslås det, at markedet har forrang, at offentlige indgreb skal være neutrale, og at "økonomiske operatører" får en fremtrædende rolle. Vi kan være sikre på, hvis interesser de varetager. Vi kan frygte for bevarelsen af den eksisterende infrastruktur, når der i et ændringsforslag opfordres til, at der ydes garanti for, at investeringer skal prioriteres højere udelukkende af hensyn til energimarkedet.

Det er ikke nok blot at tilføje ordet "solidaritet" i et ændringsforslag for at gøre den europæiske energipolitik spiselig, når man desuden i selvsamme ændringsforslag forbyder EU at gribe ind i den måde, hvorpå markedet fungerer. Det giver en helt ny betydning af udtrykket "fair konkurrence".

Overordnet set burde formålet ikke være at fokusere på at forsøge at dække en stadig stigende efterspørgsel efter energi. Yderligere finansiering af nye investeringer i infrastruktur burde i stedet gå til at forøge energieffektiviteten.

Til trods for den aktuelle økonomiske krise ligger der stadig neoliberale dogmer bag mange af EU's politikker.

Forslag til beslutning RC-B7-0116/2010

Zigmantas Balčytis (S&D), skriftlig. – (LT) Jeg støtter denne beslutning og støtter helhjertet synspunkterne deri. Det glæder mig meget, at det afholdte præsidentvalg var udtryk for de betydelige fremskridt, Ukraine har gjort, og gik bedre end de tidligere valg, navnlig for så vidt angår respekt for borgernes rettigheder og de politiske rettigheder, herunder forsamlings-, forenings- og ytringsfriheden. Overholdelse af internationale valgstandarder viser, at Ukraine er på vej til at blive et modent demokrati og indgå et tættere samarbejde med EU med udgangspunkt i gensidig respekt for EU's grundlæggende værdier. Vi skal tilskynde Ukraine til tage aktiv del i østpartnerskabet og støtte landets bestræbelser på at sikre mere demokrati og respekt for retsstatsprincippet, menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder samt forpligtelsen til at værne om markedsøkonomien, en bæredygtig udvikling og god regeringsførelse.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), skriftlig. – (LT) Jeg er en af dem, der har været med til at udarbejde denne beslutning, og jeg stemte derfor for de deri indeholdte mål. Efter præsidentvalget skal Ukraine bevæge sig tættere mod EU. Det glæder mig meget, at Ukraine så resolut anlægger en kurs mod demokratiet, og at man forstår, at man har en retmæssig plads i fællesskabet af europæiske demokratiske lande. Døren til Europa skal stå åben for Ukraine.

Gennemsigtige valg er et vigtigt skridt i retning af at befæste principperne om den demokratiske stat. Selv om observatører kunne meddele, at det ukrainske præsidentvalg levede op til høje krav og demokratiske principper, skal Ukraines statsinstitutioner ikke desto mindre indføre klare valgeregler. Ytringsfrihed og mediepluralisme i Ukraine skal sikres for alle borgere og valgkandidater.

Det er særdeles vigtigt, at Ukraine deltager i østpartnerskabet og i Den Parlamentariske Forsamling Euronest, der samarbejder med Europa-Parlamentet. Ukraine er i dag et europæisk land, som har ret til at træffe beslutninger om Europa. EU skal arbejde intenst sammen med Ukraine for at forstærke den demokratiske proces og integrere landet i EU.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), skriftlig. – (RO) Den nylig valgte præsident i Ukraine sender et vigtigt signal ved at vælge Bruxelles som bestemmelsessted for sit første officielle udlandsbesøg. Ukraine er en stat med europæiske ambitioner, og når præsident Janukovitj kommer til EU's hovedstad for at mødes med fremtrædende medlemmer af Kommissionen, understreget det, at Kiev orienterer sig mod vest.

Den nye ukrainske præsident står over for store udfordringer i en tid, hvor Den Internationale Valutafond har suspenderet den standby-aftale, der var undertegnet med Kiev, på grund af en lang række ikkeindfrie eller misligholdte forpligtelser. Det er vigtigt, at præsident Viktor Janukovitj ikke glemmer de løfter, han afgav den dag, han påtog sig sit embede. Ukraine har, som den nye leder i Kiev påpegede, brug for indre stabilitet samt for at bekæmpe korruptionen og konsolidere økonomien på et sundt fundament. Ukraine er

nødt til at genvinde erhvervslivets og det internationale samfunds tillid for at kunne få held til at komme igennem den økonomiske recession, der forværres af et ustabil politisk klima.

Afslutningen på valgkampen og præsident Janukovitjs embedsstart må være et tegn på, at det er slut med populistiske tiltag som f.eks. kunstigt at forøge befolkningens indtægter på et økonomisk uholdbart grundlag. Præsident Janukovitjs tiltrædelsestale giver håb for det internationale samfund om, at tingenes tilstand kan vende tilbage til det normale i Ukraine. Det vil så i den kommende tid vise sig, om disse ord også bliver fulgt op af handling.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Jeg undlod at deltage i afstemningen, fordi jeg mener, at relationerne mellem EU og andre lande bør være kendetegnet ved lighed, gensidigt fordelagtige handelsforbindelser og økonomiske forbindelser, ikkeindblanding i den interne udviklingspolitik og de demokratiske processer i hvert enkelt land og naturligvis respekt for folkets vilje. Opbygning af et fredeligt Europa forudsætter, bortset fra alt muligt andet, muligheden for, at hvert enkelt land kan fastlægge sine internationale relationer uden påtrængenhed og pres. Da energisikkerhed er en yderst vigtig faktor for EU's medlemsstater, er Ukraines rolle betydningsfuld, og landet skal derfor tilskyndes til at afhjælpe sine energiproblemer ved at forbedre forbindelserne til Rusland via bilaterale aftaler. Det ville være til fordel for begge parter og ville sikre en uafbrudt strøm af naturgas til Europa.

Robert Dušek (S&D), skriftlig. – (CS) Jeg glæder mig over den udarbejdede kompromisbeslutning om Ukraine, hvor der ikke kun tages fat på spørgsmålet om, hvor demokratisk det seneste valg var, men hvor der også gives løsninger på problemet med transitforsyninger af olie og naturgas, og hvor Ukraine indtrængende opfordres til at vedtage energifællesskabstraktaten og en energilovgivning i overensstemmelse med direktiv 2003/55/EF. Jeg er enig i, at en aktiv og positiv indfaldsvinkel til EU fra Ukraines side ikke er det eneste evalueringskriterium. Ukraine skal også prioritere gode forbindelser til nabolandene højt – landene i østpartnerskabet og Euronest. Jeg støtter forslagene og også de andre bestemmelser i denne kompromisbeslutning i sin helhed, og jeg stemmer for forslaget.

Edite Estrela (S&D), skriftlig. – (PT) Jeg stemte for det fælles beslutningsforslag, hvor det fremhæves, hvor vigtigt det er at styrke samarbejdet mellem EU og Ukraine. Den politiske og økonomiske stabilisering af landet og styrkelsen af samarbejdet mellem Ukraine og EU på energiområdet er forudsætninger for en anerkendelse af Ukraines forhåbninger i forhold til EU. EU's stabilitet afhænger også af stabiliteten i nabolandene.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Jeg husker den fornemmelse af håb, der fulgte i kølvandet på den orange revolution og det brud med den sovjetisk påvirkede fortid, som omvæltningen indebar for det ukrainske folk. Jeg husker de løfter, ukrainerne på det tidspunkt fik – både internt i landet og fra udenlandsk side – om medgang, fremskridt, demokrati og samarbejde. På det tidspunkt syntes EU at være det sandsynlige endemål for et folk, der tydeligvis orienterede sig mod vest.

Nu hvor euforien er forduftet, virker det indlysende, at hovedpersonerne i den orange revolution ikke levede op til forventningerne. Skuffelsen blandt befolkningen over den måde, hvorpå landet regeres, er også meget iøjnefaldende.

Valget af den kandidat, der blev slået af Viktor Jusjtjenko i december 2004, viser enten en væsentlig splittelse i landet eller et skift i den offentlige mening, idet befolkningen nu er mere positivt stemt over for russisk indflydelse.

Jeg mener, det er vigtigt, at EU skal holde fast i muligheden for at blive betragtet som en attraktiv partner for Ukraine, og at der skal anvendes de forskellige til rådighed stående midler til at gøre dette. Jeg håber, at Ukraine ufortrødent fortsætter den interne demokratisering, og at landet i betragtning af dets fortid og historie vil gå i retning af konvergens med EU – en proces, der i sidste ende vil føre til optagelse i EU som fuldgældigt medlem.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Efter østblokkens og Sovjetunionens opløsning har befolkningen og institutionerne i Ukraine – til trods for de problemer, der som regel er indbygget i en stat, som er i færd med at gendanne sin strukturelle organisation og sin politiske identitet – været stærkt engageret i demokratiseringen af landet og opbygningen af et moderne samfund via udvikling af en social, økonomisk og politisk styreform, som kan konsolidere retsstatsprincippet, og hvor menneskerettighederne bliver overholdt.

Som referencepunkt og et sted for fremme af fred og økonomisk, social og kulturel udvikling for borgerne har EU en forpligtelse til at påtage sig en afgørende rolle med henblik på at udvikle et demokratisk system i Ukraine, herunder en styrkelse af mekanismerne for europæisk integration. Det vil også medvirke til at løse op for de regionale konflikter i landet, der har stor geostrategisk betydning for EU i betragtning af forbindelserne med Rusland og Centralasien, især for så vidt angår energi. I denne proces vil jeg også fremhæve det bidrag, som dette beslutningsforslag har ydet til EU-integration af en stor gruppe af indvandrede ukrainere – sammen med fremme af de unges og uddannelsesvæsenets rolle med hensyn til social, økonomisk og kulturel udvikling i Ukraine.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), skriftlig. – (RO) På baggrund af dagens afstemning om beslutningsforslaget om situationen i Ukraine glædede vi os ikke blot over, at præsidentvalget blev udført i overensstemmelse med de demokratiske principper, men også over tiltrædelsen af den nye præsident, som vi forventer, vil føre en politik præget af åbenhed og samarbejde over for EU. Vi har fremhævet betydningen af at undertegne yderligere aftaler på energiområdet, hvorved der bliver garanti for energiforsyningsikkerheden. Vi glædede os også over, at vi med denne afstemning tilkendegiver, at der er behov for fortsat at drøfte en lempelse af visumreglerne. Ukraine er via det signal, vi sender i dag, blevet opfordret til fortsat at samarbejde med os, således at landet bliver helt og fuldt engageret med hensyn til at følge kursen mod demokrati. Vi har med stemmeafgivningen genbekræftet det, vi ligeledes har sagt ved andre lejligheder, nemlig at vi skal være åbne over for – via dialog og håndfaste forpligtelser – at give Ukraine den nødvendige tilskyndelse til at foretrække en udvikling i retning af EU. Ukraine skal imidlertid vise, at man er en pålidelig partner for os.

Tunne Kelam (PPE), skriftlig. – (EN) Jeg støttede ændringsforslag 2 fra ECR-Gruppen vedrørende det fælles beslutningsforslag om situationen i Ukraine, hvor der blev udtrykt bekymring for, at Nord Stream-rørledningsprojektet undergraver princippet om solidaritet i EU's energisikkerhed, og at det gennemføres for at slippe uden om Ukraine. Også selv om det ikke direkte er relevant for den aktuelle situation i Ukraine, deler jeg fuldt ud den opfattelse, at den russiske regering har udarbejdet Nord Stream-projektet som et primært politisk projekt med det formål at splitte Europa og isolere ikke alene Ukraine, men også en række nye medlemsstater. Dette ændringsforslag er en reminder om, at forhandlingen om Nord Stream ikke er afsluttet endnu, men skal fortsætte. EU, der er på vej mod et fælles energimarked med gennemførelse af et energisolidaritetsprincip, kan ikke sætte sin lid til et langsigtet forhold til et politisk orienteret statsejet monopol, der allerede har været en økonomisk fiasko og lader hånt om de grundlæggende EU-principper om åben konkurrence, gennemsigtighed og adskillelse af produktion, transport og distribution.

Iosif Matula (PPE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for beslutningsforslaget fra Det Europæiske Folkepartis Gruppe (De Kristelige Demokrater), fordi jeg mener, at EU skal hjælpe Ukraine med at gennemføre demokratiske reformer og indføre europæiske værdier samt garantere menneskerettighederne og rettighederne for personer tilhørende de nationale mindretal.

Den nye ukrainske præsident vandt valget på baggrund af et program om en garanti for mindretalsrettighederne, og EU skal støtte den reelle, langsigtede gennemførelse af programmet. Lovgivningen om gennemførelse af den europæiske pagt om regionale sprog eller mindretalssprog skal derfor vedtages og håndhæves. Tidligere foranstaltninger, der i voldsom grad begrænsede skolernes mulighed for at give undervisning på mindretalenes modersmål, skal ophæves. Repræsentation af mindretallene i lokale, kommunale, regionale og centrale institutioner i Ukraine skal forbedres. Det skal garanteres, at alle mindretalenes rettigheder overholdes i overensstemmelse med de europæiske standarder, heriblandt for russere, polakker, tatarer, bulgarere, grækere, rumænere, ungarere, jøder og romaer. Intet mindretal skal lades ude af betragtning.

Jeg vil gerne gøre opmærksom på behovet for at bevare og genetablere den kulturelle og historiske arv i Chernivtsi-regionen, der er del af en jødisk, tysk-østrigsk, polsk, rumænsk, russisk og ukrainsk kulturarv. Jeg mener, at bevarelse af denne værdifulde europæiske tværkulturelle og tværreligiøse arv, herunder begravelsespladser, monumenter, bygninger og kirker i det nordlige Bukovina, skal prioriteres højt i samarbejdet mellem EU og Ukraine.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Det nylige valg i Ukraine er på baggrund af udtalelserne fra OSCE/ODIHR's valgobservationsmission, der skønnede, at de fleste internationale standarder var blevet overholdt, et tegn på, at landet fortsat udvikler sig positivt i retning af fremtidig integration i EU. Det er dog af afgørende betydning, at de ukrainske politikere og myndigheder går stærkt ind for snart at sørge for politisk og økonomisk stabilisering. Til det formål skal de nødvendige reformer af forfatningen gennemføres med en styrkelse af retsstatsprincippet, en indførelse af en social markedsøkonomi og en fornyet indsats mod korrupsion og en forbedring af erhvervs- og investeringsklimaet.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) Beslutningsforslaget om situationen i Ukraine beskriver de nuværende forhold i landet og situationen omkring præsidentvalget overordentlig godt. Forslaget minder ukrainske politikere og regeringsorganer om behovet for politisk og økonomisk stabilisering, som navnlig kan opnås ved en reform af forfatningen, en styrkelse af retsstatsprincippet, indførelse af en social markedsøkonomi, en fornyet indsats mod korruption og en forbedring af erhvervs- og investeringsklimaet. Ikke desto mindre går overvejelserne vedrørende landets hurtige indlemmelse i frihandelsområdet, dvs. EU's fælles indre marked, efter min opfattelse for vidt. Ukraine skal stadig opbygge og styrke sin økonomi og afklare sine egne behov. Uanset at Ukraine orienterer sig klart mod EU, må vi ikke glemme eller fortrænge landets dybe forankring i Ruslands interessesfære, og det skal vi tage hensyn til. Jeg har af de anførte årsager undladt at deltage i afstemningen om beslutningsforslaget.

Franz Obermayr (NI), *skriftlig*. – (DE) Teksten indeholder nogle gode formuleringer såsom fordømmelsen af det kommunistiske styre. På den anden side mener jeg ikke, at det er fornuftigt med en vidtrækkende lempelse af visumrestriktionerne og en indlemmelse af Ukraine i det fælles marked. Jeg har derfor undladt at stemme.

Kristiina Ojuland (ALDE), *skriftlig*. – (ET) Jeg støttede Parlamentets beslutning om situationen i Ukraine. Jeg mener bl.a., at vi skal tage det meget alvorligt, at den nye præsident Janukovitj kommer til Bruxelles på sit første officielle udlandsbesøg. Det er et klart tegn på, at Ukraine forsætter sin integration med EU. Jeg mener, det er vigtigt, at EU i den nuværende situation udviser støtte til Ukraine ved at indgå en associeringsaftale og også garantere visumfrihed, forudsat at Ukraine opfylder sine mål. Døren til EU skal holdes åben for Ukraine.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), *skriftlig*. – (PL) Jeg glæder mig over, at præsidentvalget i Ukraine blev afholdt i overensstemmelse med de demokratiske standarder. I begyndelsen af 2010 har ukrainsk demokrati vist, at det er i live. Det store vælgerfremmøde er særdeles bemærkelsesværdigt. I dag er udfaldet af det ukrainske valg i sig selv ikke årsagen til de forbehold, som måske resulterer i, at der bliver indledt en retssag om resultatet.

EU skal imidlertid gå videre end at komme med lovord om den måde, hvorpå valget blev gennemført. Det er af afgørende betydning at stille Ukraine et europæisk perspektiv med flere trin i udsigt. Det første trin skal være deltagelse i østpartnerskabet, og det sidste trin skal være medlemskab af EU. EU skal fastholde den åbne dørs politik over for Ukraine. Det er op til Ukraine at træffe afgørelse om graden af integration med forskellige fællesskaber – det skal komme an på en suveræn beslutning truffet af det ukrainske samfund.

En forbedring i relationerne mellem Ukraine og Rusland er af vital betydning for EU. For konsekvenserne af bilaterale relationer mellem Ukraine og Rusland vedrører også EU's medlemsstater. Jeg glæder mig over meddelelsen om, at disse relationer er forbedret.

Justas Vincas Paleckis (S&D), *skriftlig*. – (LT) Præsidentvalget i Ukraine overholdt internationale valgstandarder. Landet har taget et skridt i retning af europæisk demokrati. Det er et bevis på, at Ukraine i stadig større grad føler sig som en del af fællesskabet af europæiske demokratiske stater.

Lad os håbe, at den nye ukrainske præsident vil være en pålidelig partner, med hvem vi kan samarbejde for sammen med andre nabostater at styrke stabiliteten og den økonomiske udvikling i Østeuropa. Ét af de vigtigste praktiske initiativer vedrørende EU's forbindelser med Ukraine er forenklingen af visumreglerne, hvor slutmålet er afskaffelse af visumtvangen for ukrainske statsborgere, der rejser ind i EU.

Jeg stemte for beslutningen, fordi der tages højde for de positive forandringer i en så vigtig nabostat til EU, selv om der fortsat er mange komplikationer og spændinger mellem de forskellige statsinstitutioner i landet.

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE), *skriftlig*. – (PL) Under dette møde stemte vi om Parlamentets beslutning om situationen i Ukraine. Jeg støttede beslutningen, fordi den er en særdeles vigtig erklæring fra vores institution, hvor vi bekræfter, at vi nøje følger demokratiets udvikling i Ukraine. I beslutningen vurderes præsidentvalget i det store og hele at være forløbet godt, og der opfordres til at gøre en indsats for at sikre den politiske og økonomiske stabilitet i landet. Det er et centralt punkt, at det er af afgørende betydning at styrke samarbejdet mellem Ukraine og EU, navnlig på energiområdet. Der var i mine øjne to kontroversielle ændringsforslag. Det første vedrørte mindretallets sprog. Jeg stemte imod dette ændringsforslag, fordi det gav større mulighed for at kunne anvende russisk i stedet for ukrainsk. Det andet ændringsforslag var forslaget om Nord Stream-rørledningen. Jeg stemte i dette tilfælde for ændringsforslaget, fordi jeg gerne ville tilkendegive min modstand mod etableringen af denne rørledning.

Forslag til beslutning RC-B7-0123/2010

Elena Oana Antonescu (PPE), *skriftlig*. – (RO) EU agiterede for, at FN's Menneskerettighedsråd (UNHRC) skulle etableres, og har sammen med medlemsstaterne påtaget sig at spille en aktiv, højprofileret rolle til fremme af et effektivt organ, der tager sig af de aktuelle udfordringer i forhold til menneskerettighederne. Den nye institutionelle struktur, der er en følge af Lissabontraktatens ikrafttræden, giver mulighed for at forbedre sammenhængen i og synligheden og troværdigheden af EU's indsats i UNHRC. Det er baggrunden for, at det er vigtigt, at EU på den 13. samling i UNHRC indtager en fælles, konsolideret holdning til alle de spørgsmål, der skal drøftes. EU skal have en reel indflydelse som en del af FN's udvidede system og fortsat gå stærkt ind for, at der findes en fælles holdning, samt udvise større fleksibilitet vedrørende mindre væsentlige spørgsmål, så man kan reagere hurtigere og mere effektivt i forhandlingerne om grundlæggende spørgsmål. EU skal frem for alt helhjertet og aktivt støtte, at der etableres dertil indrettede UNHRC-mekanismer, som hurtigt og effektivt kan reagere på krisesituationer for menneskerettighederne i Iran, Afghanistan, Irak og Yemen.

Zigmantas Balčytis (S&D), *skriftlig*. – (EN) Menneskerettighederne krænkes stadig i mange lande, og det er uheldigt, at alvorlige krænkelser undertiden ikke håndteres rettidigt og behørigt af det internationale samfund. Vi mangler en samordnet tilgang i internationalt regi. EU's rolle som global aktør er blevet større i seneste årtier og den nylige oprettelse af Tjenesten for EU's Optræden Udadtil i henhold til Lissabontraktaten kan være med til, at EU kan reagere mere effektivt med henblik på at tage globale udfordringer op og tage hånd om menneskerettighedskrænkelser på en mere sammenhængende, ensartet og effektiv måde. EU har nu rig mulighed for at styrke sin rolle i FN's Menneskerettighedsråd og bør fuldt ud benytte sig af den rolle til at øge synligheden og troværdigheden af EU's indsats på menneskerettighedsområdet.

Mara Bizzotto (EFD), *skriftlig*. – (IT) Den kompromisbeslutning, der kom under afstemning her i Parlamentet, indeholder desværre passager, som forhindrer mig i at kunne stemme for beslutningen. UNHCR er et politisk organ, der er genstand for "ekstrem politisering", som man erkender i beslutningsteksten. Vi kunne dog – mener jeg – have sagt meget mere, især da det drejer sig om et spørgsmål, der er følsomt og vigtigt for så mange af os, nemlig menneskerettighederne. Efter at have læst teksten bed jeg mærke i en uheldig svaghed – muligvis ikke med hensyn til politisk diplomati, men så afgjort med hensyn til værdier – og den svaghed består i, at der mangler beslutsomhed i kritikken af de velkendte aspekter, der gør UNHCR til et meget kontroversielt organ. Vi kunne faktisk have udvist større beslutsomhed ved at udtrykke stærkere modstand mod Irans kandidatur til det næste valg til UNHRC. Der er ikke nogen udtrykkelig henvisning til den meningsløse sammensætning af UNHRC, hvor der sidder alt for mange medlemmer, der næppe er kvalificeret til at belære nogen om menneskerettighederne, og som tydeligvis har et endnu dårligere skudsmål med hensyn til at kunne dømme eller anklage nogen. Jeg undlader derfor at stemme, idet jeg forholder mig skeptisk til teksten. Jeg undlader at stemme i håbet om, at Parlamentet tager de diplomatiske fløjlshandsker af – det er ikke Parlamentets opgave at være diplomatisk – og mere modigt tilslutter sig kampen for værdier og for menneskerettigheder.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), *skriftlig*. – (EL) På trods af at beslutningsforslaget indeholder positive elementer, undlod jeg at deltage i afstemningen, fordi nogle vigtige ændringsforslag fra Den Europæiske Venstrefløjs Fællesgruppe/Nordisk Grønne Venstre blev stemt ned, og indholdet var som følge heraf utilstrækkeligt. EU skal støtte FN's bestræbelser på at sikre, at menneskerettighederne overholdes i hele verden. EU skal spille en central rolle i denne type udspil – så meget desto mere i vore dage, hvor krænkelser har en tendens til at være reglen under autokratiske regimer, der griber til "kapitalistisk vold" for at påtvinge deres antisociale politikker. EU skal genoverveje sine relationer med Staten Israel, idet man i den grad skal tage højde for Israels militære aktiviteter på palæstinensisk territorium og for overgreb mod det palæstinensiske folks rettigheder, herunder retten til efterhånden at erhverve sit eget hjemland. EU skal afholde sig fra at deltage i USA's kampagner for "eksport af demokrati" og skal etablere nogle rammer for internationale relationer, hvor der er respekt for folkeretten, og FN spiller en større rolle.

Anna Maria Corazza Bildt, Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark og Anna Ibrisagic (PPE), *skriftlig*. – (SV) De svenske konservative medlemmer har i dag, den 25. februar 2010, stemt for det fælles beslutningsforslag om den 13. samling i FN's Menneskerettighedsråd, B7-0123/2010. Vi vil dog gerne påpege, at vi mener, at EU's medlemsstater skal opfordres kraftigt til at tage afstand fra krænkelser af menneskerettighederne i almindelighed, og at det er beklageligt, at FN's Menneskerettighedsråd ikke har kunnet reagere tilstrækkelig hurtigt på alvorlige problemer med menneskerettighederne i andre lande, der ikke er anført i beslutningen, bl.a. i Cuba.

Vasilica Viorica Dăncilă (S&D), skriftlig. – (RO) Jeg må understrege, at det fortsat er en absolut nødvendig betingelse for at få retfærdig og varig fred i hele verden, at alle parter under enhver omstændighed overholder lovgivningen om internationale menneskerettigheder og den humanitære lovgivning.

Jeg tror, at man på EU-plan ved en samordnet indsats fra både EU's højtstående repræsentant for udenrigspolitik og sikkerhedspolitik og medlemsstaterne, hvor man opfordrer til en markant fælles holdning, kunne garantere, at de personer, der er skyldige i overtrædelse af lovgivningen om internationale menneskerettigheder og den internationale humanitære lovgivning, bliver stillet til ansvar.

Proinsias De Rossa (S&D), skriftlig. – (EN) Jeg stemte for beslutningen om FN's handlingsplan for ligestilling, hvor man udpeger, hvilke centrale initiativer der er nødvendige, for at EU kan opfylde de strategiske målsætninger om ligestilling mellem kvinder og mænd. Der er et klart behov for, at Kommissionen optrapper sin indsats med hensyn til at sammenstille sammenlignelige data om kritiske indikatorer for opfølgningen på handlingsplanen og omsætte den til en regelmæssig gennemgang af initiativer vedrørende integrering af ligestillingsaspektet på en række politiske områder. Det er især vigtigt at overvåge og påvirke kønsdimensionen i forbindelse med fattigdom og vold samt pibebørns behov. Ved opfølgningen på Kommissionens køreplan om ligestilling mellem kvinder og mænd 2006-2010 skal der tages højde for de langsigtede følgevirkninger af den økonomiske krise og klimaforandringerne i et samfund, der ældes og bliver mere etnisk diversificeret. Seksuel og reproduktiv sundhed og rettigheder skal anerkendes og fremmes i Europa og på globalt plan. EU bør nu blive part i konventionen om afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder, hvilket efter Lissabontraktatens ikrafttræden er et muligt juridisk skridt.

Edite Estrela (S&D), skriftlig. – (PT) Jeg stemte for det fælles beslutningsforslag om den 13. samling i FN's Menneskerettighedsråd. EU's nye institutionelle struktur giver en unik mulighed for at øge sammenhængen i og synligheden og troværdigheden af EU's indsats i FN's Menneskerettighedsråd. Indsatsen fra den højtstående repræsentant for udenrigspolitik og sikkerhedspolitik er også med til at øge EU's mulighed for at samarbejde med lande fra andre regionale blokke med henblik på at standse menneskerettighedskrænkelser, herunder vold rettet specifikt mod kvinder og børn.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Politiseringen af Menneskerettighedsrådet og den igangværende blokade mod dem, der har indtaget en mere markant holdning med hensyn til at fordømme menneskerettighedskrænkelser i forskellige dele af verden, berettiger til en ændring i UNHRC's struktur og funktionsmåde. Irans kandidatur, som er blevet offentliggjort, er endnu et tegn på, at det for den kurs, som dette organ følger, nok skorter på troværdighed og sikkerhed, og at lande, som har en historie præget af gentagne menneskerettighedskrænkelser, kan bruge optagelse i UNHRC i et forsøg på at hvidvaske deres egne krænkelser.

EU skal aktivt deltage i UHHRC's arbejde, samtidig med at vi er klar over organets begrænsninger og problemer, og forsøge at bibringe en velafvejet, men alligevel streng og fordringsfuld opfattelse af, hvad respekt for menneskerettighederne vil sige. Hvis EU gør dette, vil man kunne opfylde sine egne forpligtelser på dette område.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Menneskerettighedsrådet (UNHRC) er en platform med specielt fokus på universelle menneskerettigheder og et specifikt forum for håndtering af menneskerettighederne i FN-regi. Fremme og sikring af menneskerettighedernes universalitet er en del af EU's juridiske, etiske og kulturelle regelværk og en af hjørnesteenene i europæisk enhed og integritet.

Jeg er sikker på, at medlemsstaterne i EU er imod ethvert forsøg på at svække forestillingen om, at menneskerettighederne er universelle, udelelige og indbyrdes afhængige. Jeg regner med, at medlemsstaterne tager aktiv del i den årlige interaktive forhandling om handicappedes rettigheder og det årlige møde om barnets rettigheder... Jeg vil gerne fremhæve betydningen af den 13. samling i UNHRC med deltagelse af ministre og andre højtstående repræsentanter. Dagsordenen omfatter den økonomiske og finansielle krise samt FN-erklæringen om uddannelse og faglig uddannelse på menneskerettighedsområdet. Afslutningsvis glæder jeg mig over, at USA igen engagerer sig i FN's organer og efterfølgende er blevet valgt ind som medlem i UNHRC, samt landets konstruktive arbejde vedrørende ytringsfriheden på FN's 64. Generalforsamling.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi er langt hen ad vejen enige i forestillingen om, at menneskerettighederne er universelle, udelelige og indbyrdes afhængige. På baggrund af selvsamme antagelser, er det dog nødvendigt at understrege selvmodsigelsen mellem denne opfattelse og det voldsomme angreb på arbejdernes og folkets rettigheder som følge af krisen i det kapitalistiske system, herunder den høje arbejdsløshed, øget fattigdom og stadig vanskeligere adgang til offentlige tjenester af god kvalitet og til

overkommelige priser. Et flertal i Parlamentet har desværre ikke ønsket at tage passende højde for denne selvmodsigelse.

Vi beklager, at forslaget fra vores gruppe blev forkastet, især følgende punkter:

– påpeger, at FN's medlemsstater bør fremme fødevaresuverænit og fødevarerikkerhed som redskaber til at mindske fattigdom og arbejdsløshed;

– glæder sig over den omstændighed, at en rapport fra FN's højkommissær for menneskerettigheder om krænkelse af menneskerettighederne i Honduras efter statskuppet er opført på dagsordenen for den 13. samling; opfordrer EU's medlemsstater til at arbejde for og støtte en kraftig fordømmelse af statskuppet samt genindførelse af demokratiet og retsstatsprincippet i landet;

– udtrykker sin bekymring over situationen i Colombia, især opdagelsen af tusindvis af uidentificerede døde.

Sylvie Guillaume (S&D), *skriftlig*. – (FR) Jeg stemte først og fremmest for beslutningen om den 13. samling i FN's Menneskerettighedsråd for at udtrykke stor glæde over initiativet til at få UNHCR til at sætte den globale økonomiske og finansielle krises indvirkning på gennemførelsen af alle menneskerettigheder øverst på dagsordenen. Jeg mener også, det er vigtigt at fremhæve behovet for en stærk fælles EU-holdning til opfølgningen på rapporten fra undersøgelsesmissionen om konflikten i Gaza og det sydlige Israel. Det er i den sammenhæng bydende nødvendigt, at anbefalingerne i Goldstone-rapporten gennemføres. Afslutningsvis vækker Irans kandidatur til valget til UNHRC i maj 2010 særlig bekymring og skal følges op af drastiske EU-tiltag for at forhindre, at lande med tvivlsomme menneskerettighedsforhold bliver valgt ind.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) Da Menneskerettighedsrådet er et mellemstatsligt organ, hvis hovedformål er at håndtere menneskerettighedskrænkelser, og da én af hjørnestenene i europæisk enhed og integritet er respekt for og sikring af menneskerettighedernes universalitet, vil jeg gerne opfordre UNHRC til, at organet forhåbentlig fortsætter med at bekæmpe alle former for forskelsbehandling.

Frédérique Ries (ALDE), *skriftlig*. – (FR) Vores beslutning er rettet til FN's Menneskerettighedsråd, der er en institution, som man kunne håbe på ville nå frem til at blive verdens politibetjent med hensyn til respekten for rettigheder, værdier og de mest grundlæggende frihedsrettigheder. Jeg udtrykker mig noget hypotetisk, fordi UNHCR's legitimitet i den grad er udhulet i kraft af organets manglende upartiskhed.

Nu har vi så lige pludselig det yderligere spørgsmål om Irans kandidatur. Det er en provokation. Denne stat, denne regering, denne præsident håner mænds og kvinders rettigheder. Mindst 346 af landets borgere, herunder mindreårige, blev i 2008 enten hængt eller stenet til døde. Retssagerne dér er en ren farce. Der anvendes tortur. Der er en total mangel på ytringsfrihed, foreningsfrihed og pressefrihed. Mindretal, især Baha'ier, bliver forfulgt. Siden præsidentvalget i juni 2009 er enhver form for demonstration blevet undertrykt systematisk – og med blodsudgydelse. Jeg kunne blive ved.

Verden har brug for styreformer, der bygger på universelle værdier. Hvis FN gerne vil være forum for denne dialog, skal organisationen sikre, at dens organer er objektive. Irans kandidatur er meget mere end en test af FN's troværdighed. Det er en test af FN's levedygtighed.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *skriftlig*. – (EN) Jeg stemte for den endelige udgave af beslutningen, bl.a. fordi man bibeholdt punkterne vedrørende den fælles undersøgelse af forekomsten af hemmelige forvaringsanstalter, den nødvendige gennemførelse af anbefalingerne i Goldstone-rapporten og fra Den Internationale Straffedomstol (ICC), og fordi man også har medtaget GUE's ændringsforslag om Vestsahara. Jeg er også glad for, at anmodningen fra hr. Brok om at få en særskilt afstemning om punktet vedrørende religionskrænkelser, blev forkastet, og at punktet lyder som følger:

"Gentager på ny sin holdning til begrebet "religionskrænkelser" og mener ikke, at det er hensigtsmæssigt at medtage dette begreb i protokollen om supplerende standarder vedrørende racisme, racediskrimination, fremmedhad og alle former for forskelsbehandling, skønt det erkender, at det er nødvendigt at tage grundigt fat på problemet med forskelsbehandling af religiøse mindretal; opfordrer FN's medlemsstater til i fuldt omfang at gennemføre de gældende standarder vedrørende ytringsfrihed og religions- og trosfrihed;"

Vi ville gerne beholde dette punkt, fordi vi ikke mener, at der er brug for en ny lovgivning på FN-plan, der skulle vedrøre begrebet religionskrænkelser, idet vi i forvejen har internationale standarder, især den nævnte protokol til forebyggelse af diskrimination af religiøse mindretal.

Czesław Adam Siekierski (PPE), skriftlig. – (PL) EU's politik vedrørende respekt for menneskerettighederne er en af de vigtigste værdier, vi udmønter i praksis. Fællesskabspolitik vedrørende respekt for menneskerettighederne omfatter beskyttelse af civile, politiske, økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder. Det tillægges væsentlig betydning at støtte kvinders, børns og nationale mindretals rettigheder samt navnlig at bekæmpe racisme, fremmedhad og andre former for forskelsbehandling. Det er meget farligt, når lovgivning, der diskriminerer mod mindretal, anvendes til at krænke retten til religionsfrihed, eller når den begrænser adgangen til uddannelse og beskæftigelse, hvormed retten til arbejde bliver begrænset, hvilket igen begrænser retten til at opnå en tilstrækkelig levestandard. EU's arbejde på området til dato giver os ret til at kræve, at andre lever op til høje standarder med hensyn til demokrati og menneskerettigheder.

Viktor Uspaskich (ALDE), skriftlig. – (LT) Vedrørende spørgsmålet om menneskerettigheder skal det på alle niveauer og alle områder i EU understreges, at vores forpligtelse som parlamentsmedlemmer ikke blot er at kritisere og udarbejde beslutninger om andre stater, men også nøje at holde øje med EU's medlemsstater og lægge mærke til selv den mindste negative ting, som krænker menneskerettighederne. I tilfælde af, at menneskerettighederne er krænket, udarbejder Parlamentet en beslutning, der er stilet til det pågældende land. Inden vi kritiserer andre, skal vi for det første have stoppet menneskerettighedskrænkelserne internt i EU, og derefter vil vi kunne kritisere andre og forsøge at hjælpe dem mest muligt.

Anna Záborská (PPE), skriftlig. – (FR) Jeg støttede ikke denne beslutning, fordi man undlader at fremhæve betydningen af menneskerettighedssituationen for det kristne mindretal i Mellemøsten. Jeg beklager det manglende mod med hensyn til at fordømme overgrebene mod det kristne mindretal i Mellemøsten og henvise dette problem til Menneskerettighedsrådet. Generalforsamlingen i FN udråbte 2009 til at være "det internationale år for læring om menneskerettighederne", og EU har udråbt 2010 som "det europæiske år til bekæmpelse af fattigdom". Vi skal huske på, at FN har erkendt ekstrem fattigdom som værende en krænkelse af menneskerettighederne. I Europa-Parlamentets og Europarådets bygninger står ledemotivet for den 17. oktober – den internationale dag for udryddelse af fattigdom – indgraveret i marmor: "Når mennesker er dømt til at leve i elendighed, krænkes menneskerettighederne. Det er en hellig pligt at stå sammen for at sikre, at de bliver respekteret. Fader Joseph Wresinski." I vores beslutning undlader vi at udtrykke vores dybe bekymring over ekstrem fattigdom som en krænkelse af menneskerettighederne. Jeg opfordrer derfor medlemmerne af den europæiske komité i ATD Quart Monde til at sende en skrivelse med et lignende budskab til delegaterne til FN's Generalforsamling, hvor man udtrykker Parlamentets bekymring på dette område.

Forslag til beslutning B7-0118/2010

Elena Oana Antonescu (PPE), skriftlig. – (RO) Ligestilling mellem kvinder og mænd er en grundlæggende rettighed og en fælles værdi i EU. Det er også en forudsætning for at gennemføre EU's målsætninger om økonomisk vækst, beskæftigelse og social sammenhængskraft. Selv om der er sket betydelige fremskridt med hensyn til at nå målene i Beijinghandlingsplanen fra 1995, er der stadig ulighed mellem kønnene og kønsstereotyper.

Jeg mener, at man ved en revision af Lissabonstrategien skal fokusere mere på ligestilling, fastsætte nye mål og knytte stærkere forbindelser til Beijinghandlingsplanen, således at medlemsstaterne opnår konkrete resultater ved hjælp af specifikke politikker. Det er derfor nødvendigt yderligere at fremme udvekslingen af erfaringer og god praksis mellem medlemsstaterne på alle områder, der indgår i Beijinghandlingsplanen.

Elena Băsescu (PPE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for beslutningen om Beijing +15 – FN-handlingsplan for ligestilling mellem kvinder og mænd. 15 år efter vedtagelsen af Beijingerklæringen og -handlingsplanen drøfter Parlamentet i dag de fremskridt, der er sket globalt med hensyn til ligestilling. Lige muligheder for mænd og kvinder er en af EU's grundlæggende værdier. I EU-traktatens artikel 2 fremhæves medlemsstaternes fælles værdigrundlag: pluralisme, ikke-forskelsbehandling, tolerance, retfærdighed, solidaritet og ligestilling mellem kvinder og mænd. Selv om der er sket betydelige fremskridt på visse områder og i visse erhvervssektorer, er der stadig uligheder. EU skal i den henseende fortsat gøre en indsats for at løse disse problemstillinger. Ligestilling skal fremmes på hvert enkelt område. Når der på EU-plan udtænkes strategier til bekæmpelse af den økonomiske krise og følgevirkningerne af klimaforandringerne, skal Kommissionen også tage hensyn til den indvirkning disse strategier har på kvinder. Beslutningen ansporer til udvikling af de strategier og redskaber, der er nødvendige, for at Det Europæiske Institut for Ligestilling mellem Mænd og Kvinder kan få fastslået, hvordan ligestillingssituationen er.

Regina Bastos (PPE), skriftlig. – (PT) Jeg stemte for beslutningen om Beijing +15 – FN-handlingsplan for ligestilling mellem kvinder og mænd, da de strategiske mål for Beijinghandlingsplanen ikke er blevet nået,

og der fortsat er ulighed og kønsstereotyper, idet kvinder fortsat er i en lavere position end mænd på de områder, som handlingsplanen omfatter.

Vi beklager, at der mangler rettidige, pålidelige, sammenlignelige data både på regionalt plan og EU-plan vedrørende de indikatorer, der er vedtaget for opfølgningen på Beijinghandlingsplanen, herunder kvinder og fattigdom, vold mod kvinder, institutionelle mekanismer, kvinder og væbnede konflikter samt pigeboern. Kommissionen skal yderligere udvikle den årlige evaluering af gennemførelsen af Beijinghandlingsplanen og bruge indikatorerne og de analytiske rapporter effektivt som et bidrag til forskellige politikområder samt som grundlag for nye initiativer med sigte på at opnå ligestilling mellem mænd og kvinder. Vi vil gerne gentage behovet for systematisk gennemførelse og overvågning af integration af kønsaspektet i lovgivning, budgetudformning og andre vigtige processer og for strategier, programmer og projekter på forskellige politikområder.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), skriftlig. – (LT) Jeg stemte for den foreliggende beslutning, da vi i hele EU skal udvikle perspektivet om ligestilling mellem kvinder og mænd yderligere. Kommissionen bør udarbejde en handlingsstrategi med ligestillingsmæssige retningslinjer og tage hensyn til den økonomiske og finansielle krise, bæredygtig udvikling samt følgende aktuelle prioriteter for køreplanen: lige grad af økonomisk uafhængighed for kvinder og mænd, forening af arbejde og familie- og privatliv samt lige deltagelse af kvinder og mænd ved beslutningstagning.

I øjeblikket mangler der tydeligvis data om ligestilling, vold mod kvinder og institutionelle mekanismer. Det er meget vigtigt, at medlemsstaterne samarbejder tættest muligt med Det Europæiske Institut for Ligestilling mellem Mænd og Kvinder, hvis opgave det bl.a. er at sammenligne data. Instituttet vil udarbejde statistikker, foretage grundige undersøgelser med det formål at udarbejde analyser af ligestillingsspørgsmål og foretage undersøgelser af dataindikatorstatistik og dataforklaringer. De mål, der fremgår af instituttets arbejdsprogram, skal især gøre det nemmere at gennemføre de indikatorer, der blev fastsat i Beijing.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), skriftlig. – (PT) Ligestilling er i vores tid et grundlæggende princip, men der er stadig ulighed mellem kønnene, og de strategiske mål for Beijinghandlingsplanen er stadigvæk langt fra nået.

Jeg glæder mig over det beslutningsforslag, der skal stemmes om i dag i plenarsalen, da det er et incitament til forbedring af de institutionelle mekanismer til fremme af ligestilling mellem kønnene.

Integration af kønsaspektet i udviklings samarbejdet er helt afgørende for at kunne fremme et mere velstående, mere retfærdigt og rigere samfund.

Jeg vil gerne understrege den betydningsfulde rolle, som kvinder spiller inden for videnskab og teknologi. Kvinder vinder stadig mere terræn inden for videnskabelig forskning, men der er fortsat lang vej til toppen af deres karriereforløb og til beslutningstagerniveau. Det er uhyre vigtigt at udnytte dette potentiale til at fremme en fair og retfærdig balance og til at underbygge væksten og beskæftigelsen.

Det er af afgørende betydning at overveje integration af kønsaspektet på forskellige politikområder som en af de grundpiller, der kan sikre et mere velstående, mere retfærdigt og rigere samfund.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Som en urokkelig forsvarer for menneskerettighederne og ligestillingsprincippet vil jeg ikke ødelægge initiativer, der har til formål at beskytte kvinders og pigers rettigheder. Disse rettigheder bliver ofte groft krænkede i en verden, hvor kvinder stadig er de største ofre for forbrydelser mod deres fysiske trivsel og seksuelle selvbestemmelse.

Ligestilling mellem kønnene kan dog ikke et sekund dække over den naturlige, sociale og kulturelle forskel mellem kønnene. Lige rettigheder er ikke det samme som lige behandling. Mænd og kvinder skal behandles retfærdigt, idet de har de samme rettigheder, samtidig med at der tages hensyn til deres respektive behov. For kvinders vedkommende er dette især relevant på områder som støtte i forbindelse med barsel, forening af arbejde og familieliv samt særlig beskyttelse mod forbrydelser, der hovedsagelig bliver begået mod kvinder og børn, som f.eks. seksuel udnyttelse, menneskehandel eller overgreb.

Afslutningsvis vil jeg gerne understrege, at ethvert EU-initiativ på dette område ikke må være et forsøg på at give kvinder ret til abort under dække af seksuel og reproduktiv sundhed. Det spørgsmål skal kun de enkelte medlemsstater fortsat træffe afgørelse om.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Ligestilling mellem kønnene er et grundlæggende princip i EU og er nedfældet i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde. EU har dermed en særlig mission

i form af at fremme og integrere ligestillingen mellem kvinder og mænd. Der er ingen tvivl om, at den uheldige situation med kønsdiskrimination findes den dag i dag i både udviklingslande og udviklede lande – og specifikt i EU – på alle sociale, økonomiske og kulturelle niveauer. For effektivt at bekæmpe dette fænomen er det af afgørende betydning at sikre, at der er effektive mekanismer til identifikation af problemer og indsamling af oplysninger, uden at man støder på hindringer eller politiske begrænsninger, således at man kan få konstateret årsagerne og konsekvenserne på en klar og vedholdende måde med henblik på at kunne reagere fuldt ud. Dette strukturelle problem er en hindring for fremskridt og udvikling af lokalsamfund i særdeleshed og menneskeheden i almindelighed.

Jeg mener, at udryddelse af vold i hjemmet skal prioriteres meget højt. Til det formål vil det være af afgørende betydning at sikre kulturel, social og økonomisk ligestilling mellem kvinder og mænd. Den økonomiske og finansielle krise, følgevirkningerne af klimaforandringerne og et aldrende samfund er alle faktorer, som Kommissionen og medlemsstaterne skal tage hensyn til i de tiltag og politikker, som sigter på at fremme ligestilling.

Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark og Anna Ibrisagic (PPE), skriftlig. – (SV) De svenske konservative medlemmer har i dag, den 25. februar 2010, stemt for beslutningen om Beijing +15 – FN-handlingsplan for ligestilling mellem kvinder og mænd, B7-0118/2010. Vi vil dog gerne understrege, at vi ikke mener, at der ved revisionen af Lissabonstrategien i 2010 skal indføres et kapitel om ligestilling mellem kønnene, da det område i forvejen er omfattet af Romtraktaten og Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Vi vil også gerne påpege, at vi mener, at kvinder skal have kontrol med deres seksualitet og reproduktion. Vi tror på individets evne til at træffe afgørelser vedrørende eget liv. EU bør ikke blande sig i dette. Større ligestilling er en af de store udfordringer for EU, hvor udviklingen i Sverige kan inspirere de andre medlemsstater i EU.

Sylvie Guillaume (S&D), skriftlig. – (FR) Jeg støttede den foreliggende beslutning, fordi vi 15 år efter Beijingverdenskonferencen om kvinder er nødt til at erkende, at der er sket for få fremskridt i forbindelse med ligestilling mellem kønnene, og at stereotype kønsroller stadig flourer på en lang række områder såsom beskæftigelse, uddannelse og politik. Jeg støttede også henvisningen til behovet for at forbedre den seksuelle og reproduktive sundhed for kvinder både i Europa og på globalt plan, og den tilskyndelse, fædrene skal have med hensyn til at dele ansvaret for familien ved f.eks. at gøre brug af forældreorlov. Afslutningsvis skal man ved revisionen af Lissabonstrategien prioritere målet om ligestilling mellem kønnene højt, idet der skal være en reel indvirkning i forbindelse med nationale foranstaltninger vedrørende social beskyttelse og social inddragelse.

Livia Járóka (PPE), skriftlig. – (HU) Målsætningerne i Beijinghandlingsplanen, der blev vedtaget for 15 år siden, er til dato ikke blevet gennemført, og på de fleste områder vedrørende ligestilling mellem kvinder og mænd er der næppe sket andet end beskedne fremskridt. Det er uheldigt, at der på både medlemsstats- og EU-plan lægges så lidt vægt på bekæmpelse af ekstrem fattigdom og de mange forskellige former for diskrimination, der rammer kvinder.

Vi skal sikre meget bedre harmonisering mellem Beijingmålsætningerne, der blev vedtaget i FN-regi, og gennemførelsen af den nye EU-køreplan for ligestilling mellem kvinder og mænd. I dette europæiske år for bekæmpelse af fattigdom og social udstødelse er det særlig vigtigt, at kvinder, der med nød og næppe befinder sig over fattigdomsgrænsen, kan nyde godt af en passende beskyttelse, da en ændring i deres beskæftigelses- eller familiesituation – som f.eks. mistet arbejde, skilsmisse, enkestand og endog barnefødsel – betyder, at faren for forarmelse stiger eksponentielt for dem. Det er opløftende, at der i programmet fra det spansk-belgisk-ungarske trioformandskab lægges stor vægt dels på opfølgningen på gennemførelsen af Beijingmålsætningerne og dels på tilkendegivelsen af hensigten om at anlægge en helhedsorienteret tilgang til forebyggelse og bekæmpelse af fattigdom, der rammer kvinder og børn. Disse perspektiver vil forhåbentlig også blive behandlet med behørig seriøsitet på det planlagte FN-møde i starten af marts. For at kunne vurdere og revidere politikker med sigte på opnåelse af lige muligheder mellem mænd og kvinder er der brug for pålidelige data brudt ned på køn, og det er også værd at overveje at indføre standardiserede, fælles indikatorer til måling af ulighed mellem kønnene.

Monica Luisa Macovei (PPE), skriftlig. – (EN) Jeg stemte for punkt 9 i beslutningen om Beijing +15 FN-handlingsplan for ligestilling mellem kvinder og mænd, hvor man stadfæster kvinders seksuelle og reproduktive sundhed og rettigheder. Seksuelle og reproduktive rettigheder bygger på alment anerkendte rettigheder til legemlig integritet, ikke-forskelsbehandling og den højeste opnåelige sundhedstilstand. Disse rettigheder er nedfældet i folkeretten (bl.a. i artikel 12 i den internationale konvention om økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder, hvor de deltagende stater anerkender "ethvert menneskes ret til at nyde den

højest opnåelige fysiske og psykiske sundhed”, og artikel 12 i konventionen om afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder om at afskaffe ”diskrimination imod kvinder på sundhedsområdet for, på grundlag af ligestilling mellem mænd og kvinder, at sikre adgang til sundhedsvejledning, herunder familieplanlægning”). Konsensusdokumenter (som f.eks. Cairohandlingsprogrammet fra 1994 og Beijinghandlingsplanen fra 1995) er også eksempler på regeringernes forpligtelse med hensyn til (kvinders) seksuelle og reproduktive rettigheder. Mange af mine vælgere i Rumænien deler denne opfattelse.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) Ulighederne mellem mænd og kvinder på forskellige niveauer – det være sig med hensyn til faggrupper, brancher eller forskellige fastlåste kønsrollemønstre – er gennem årene blevet noget udvisket. Det er en kendsgerning, at der stadig oftere findes ligestilling mellem kvinder og mænd i EU, og selv om der stadig er eksempler på forskelsbehandling, kan vi begynde at se meget positive udviklingstendenser.

Franz Obermayr (NI), *skriftlig*. – (DE) Forsvaret for kvinders rettigheder er også af stor betydning for mig. Men jeg mener ikke, at anvendelse af kvoteordninger, såkaldt positiv særbehandling, er en fornuftig vej at gå. Det er kvalifikationer, der her skal være afgørende – ikke køn. Det bør være grundreglen for såvel mænd som kvinder. Jeg har af den grund undladt at stemme.

Rovana Plumb (S&D), *skriftlig*. – (EN) Jeg stemte for beslutningsforslaget, fordi det er obligatorisk at gennemføre ligestilling på samtlige områder.

For Rumæniens vedkommende er der i disse 15 år kun sket fremskridt på visse af de områder, der er nævnt i Beijinghandlingsplanen. Tilstedeværelsen af kvinder i rumænsk politik på beslutningstagerniveau efter valget i 2009 er på omkring 11 % i parlamentet, og kun en eneste kvinde blev udnævnt til at sidde i regeringen. Mænds vold mod kvinder, menneskehandel og kvinders repræsentation i beslutningstagende organer er prioritetsområder, vi skal gøre noget alvorligt ved.

Vi kan kun gøre noget ved alt dette, hvis kvinder vil træffe afgørelser for kvinder! Hvis man ikke får kvinderne med i alle sociale og politiske udøvende organer, går man glip af 50 % af den intellektuelle kapacitet og repræsenterer i realiteten heller ikke alle borgeres interesse.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *skriftlig*. – (EN) Jeg stemte for den endelige udgave af beslutningen, fordi man indføjede vores anmodning til Kommissionen om i køreplanen for 2010-2014 ikke alene at tage hensyn til den økonomiske og finansielle krise, men også til følgevirkningerne af klimaforandringerne for kvinder samt understregede, at ulighed og kønsstereotyper varer ved i EU, og at kvinder fortsat er i en lavere position end mænd på de områder, som Beijinghandlingsplanen omfatter, og fordi beslutningen er med til at fremme ligestilling, navnlig hvad angår fædreorlov.

Marc Tarabella (S&D), *skriftlig*. – (FR) Jeg stemte for beslutningen, fordi der fokuseres på de fremskridt, der stadig mangler at blive gjort af de 189 stater, som har undertegnet Beijinghandlingsplanen, hvis der skal gennemføres reel ligestilling mellem kvinder og mænd. Jeg støtter især det punkt, hvor det understreges, at ”seksuel og reproduktiv sundhed og rettigheder udgør en integreret del af dagsordenen for kvinders rettigheder”. Jeg vil i den sammenhæng gerne påpege, at de fleste parlamentsmedlemmer, da min betænkning om ligestilling mellem kvinder og mænd blev vedtaget i 2009, støttede den opfattelse, at kvinder skulle have let adgang til svangerskabsforebyggelse og svangerskabsafbrydelse.

Marie-Christine Vergiat (GUE/NGL), *skriftlig*. – (FR) Jeg stemte sammen med mine kolleger fra Den Europæiske Venstrefløjs Fællesgruppe/Nordisk Grønne Venstre for fru Svenssons beslutningsforslag om Beijing +15 – FN-handlingsplan for ligestilling mellem kvinder og mænd. Hendes evaluering giver indtryk af, at situationen er noget broget.

Der er godt nok sket fremskridt, men hvordan kan vi være tilfredse, når der stadig er en lønforskel mellem kønnene på mellem 14 % og 17,5 %?

Det er endvidere uacceptabelt, at et flertal af parlamentsmedlemmerne har vedtaget et yderst tvetydigt ændringsforslag,⁽¹⁾ der blev fremsat af De Europæiske Konservative og Reformister, hvor det antydes, at kvinder, der er nødt til at vælge en abort, ikke træffer en informeret og ansvarlig beslutning. Det er et indirekte angreb på retten til abort

(1) Ændringsforslag 3 af Marina Yannakoudakis for ECR-Gruppen til punkt 9 ter (nyt): ”understreger, at abort ikke bør fremmes som en familieplanlægningsmetode, og at der i alle tilfælde skal sørges for human behandling og rådgivning af kvinder, som har været nødt til at vælge en abort”.

Marina Yannakoudakis (ECR), *skriftlig*. – (EN) Medlemsstaterne i EU har undertegnet FN's konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder og Beijinghandlingsplanen. Vi føler derfor ikke, det er nødvendigt for EU som helhed at "blive medunderskriver af konventionen", og vi er modstander af, at EU optræder på denne statsagtige måde. Selv om ECR-Gruppen lægger stor vægt på ligestilling mellem alle mennesker, er vi imod yderligere lovgivning på EU-plan. Vi mener, at spørgsmålet om ligestilling bedst drives fremad på nationalt plan med inddragelse af civilsamfundet i lokalsamfundene. Vi har af disse grunde stemt imod beslutningen.

Betænkning af Vladimír Maňka (A7-0017/2010)

Alexander Alvaro, Jorgo Chatzimarkakis, Nadja Hirsch, Silvana Koch-Mehrin, Holger Kraemer, Britta Reimers og Alexandra Thein (ALDE), *skriftlig*. – (DE) Ifølge Parlamentets beslutning om forslaget til almindeligt budget for regnskabsåret 2010, vedtaget den 17. december 2009, blev der i dag stemt om ændringsbudgettet for Parlamentet efter parlamentsadministrationens reviderede beregninger. Parlamentsmedlemmerne fra FDP undlod at stemme, fordi der var et punkt i pakken med ændringsforslag, som vi ikke kunne forlige med vores overvisning. Medlemmerne fra FDP har under drøftelserne i udvalget allerede udtrykt deres modstand mod en stigning i sekretariatsgodtgørelsen til 1 500 EUR. Parlamentsmedlemmernes assistenter får deres løn via denne sekretariatsgodtgørelse. Medlemmerne fra FDP mener ikke, at argumentet om, at der er brug for flere penge på grund af det ekstraarbejde, parlamentsmedlemmerne har efter Lissabontraktatens ikrafttræden, holder stik, da tidligere erfaringer ikke giver noget belæg for dette. På grund af Lissabontraktaten, som jo lige er trådt i kraft, får Parlamentet givetvis samlet set brug for ekstra kapacitet til det lovgivningsmæssige arbejde, men med indførelsen af statuten for medlemmernes assistenter fra begyndelsen af indeværende valgperiode er der stadig intet belæg for, at parlamentsmedlemmerne rent faktisk har behov for flere assistenter. Der er således god grund til at nære bekymring for, at der kommer yderligere krav om tillægsforhøjelser eller en udvidelse af kontorkapaciteten. Medlemmerne af FDP i Parlamentet har derfor undladt at stemme.

Mara Bizzotto (EFD), *skriftlig*. – (IT) Maňka-betænkningen, som første gang blev fremlagt på mødet i Budgetudvalget den 25. januar 2010, er kendetegnet ved tre kritiske punkter, som har gjort, at jeg har besluttet at undlade at stemme.

For det første er der den pludselige og lovlig sene – i betragtning af, at 2010-budgettet blev vedtaget i december 2009 – erkendelse af, at loftet på 20 % for udgifter under "udgiftsområde 5" var blevet overskredet. Aftalen om at flytte problemet fra december til januar, ønsket om ikke at offentliggøre den budgetmæssige belastning som følge af Lissabontraktaten og den forhastede måde, hvorpå emnet blev bragt op, uden nogen mulighed for, om nødvendigt, at forlange mere effektiv udnyttelse af de i øjeblikket disponible ressourcer, har ført til en reel forvanskning af fakta.

For det andet er jeg uenig i beslutningen om at anvende reserven, der er afsat til bygningspolitik, til at dække det nye behov for likviditet. Det er et kontroversielt spørgsmål, der skal tages fat på i løbet af de næste måneder, når vi er sikre på, at vi kan regne med at disponere over de fornødne finansielle midler.

Endelig mener jeg, at beløbet på 1 500 EUR som månedlig bevilling til medlemmernes assistenter ikke ser ud til at være tilstrækkeligt, da minimumsbeløbet for udnævnelse af en ny niveau I-akkrediteret assistent er 1 649 EUR.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *skriftlig*. – (PT) Lissabontraktaten indebærer større beføjelser til Parlamentet. I en globaliseret verden bliver spørgsmålene ikke desto mindre stadig mere komplekse, og beslutningerne skal teknisk set være fornuftige og underbygget af videnskaben.

Det er af afgørende betydning, at politiske beslutningstagere har kendskab til de seneste videnskabelige udviklingstendenser, da det vil sætte dem i stand til at træffe de bedste beslutninger.

Med dette budget skal der træffes beslutninger om nedskæringer på udgiftsområdet til bygninger og en stigning i udgifterne til teknisk støtte til medlemmerne, hvormed Parlamentet får de fornødne ressourcer til at kunne udføre sit hverv godt nok – og med den videnskabelige og tekniske opbakning, der er så nødvendig i det 21. århundrede.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), *skriftlig*. – (EL) Jeg stemte imod den foreliggende betænkning, fordi EU's budget fortsat udgør en minimal procentdel af det europæiske BNP (0,97 %), hvilket ikke dækker behovet for at styrke de svage økonomier og samfund og finansiære udvidelser. Behovet for en dristig forøgelse af budgettet til mindst 5 % bliver mere akut, især under den aktuelle økonomiske krise, som har ramt hele EU,

for at vi kan gøre noget ved de sociale behov og droppe de offentlige nedskæringer. Det er inden for disse rammer, at problemerne med de operationelle behov og harmoniseringen af Parlamentets og EU's udgift skal håndteres.

Jürgen Creutzmann (ALDE), *skriftlig*. – (DE) Ifølge Parlamentets beslutning om forslaget til almindeligt budget for regnskabsåret 2010, vedtaget den 17. december 2009, blev der i dag stemt om ændringsbudgettet for Parlamentet efter parlamentsadministrationens reviderede beregninger. Parlamentsmedlemmerne fra FDP undlod at stemme, fordi der var et punkt i pakken med ændringsforslag, som vi ikke kunne forlige med vores overvisning.

Medlemmerne fra FDP har under drøftelserne i udvalget allerede udtrykt deres modstand mod en stigning i sekretariatsgodtgørelsen til 1 500 EUR. Parlamentsmedlemmernes assistenter får deres løn via denne sekretariatsgodtgørelse. Medlemmerne fra FDP mener ikke, at argumentet om, at der er brug for flere penge på grund af det ekstraarbejde, parlamentsmedlemmerne har efter Lissabontraktatens ikrafttræden, holder stik, da tidligere erfaringer ikke giver noget belæg for dette. På grund af Lissabontraktaten, som jo lige er trådt i kraft, får Parlamentet givetvis samlet set brug for ekstra kapacitet til det lovgivningsmæssige arbejde, men med indførelsen af statuten for medlemmernes assistenter fra begyndelsen af indeværende valgperiode er der stadig intet belæg for, at parlamentsmedlemmerne rent faktisk har behov for flere assistenter. Der er således god grund til at nære bekymring for, at der kommer yderligere krav om tillægsforhøjelser eller en udvidelse af kontorkapaciteten. Medlemmerne af FDP i Parlamentet har derfor undladt at stemme.

Proinsias De Rossa (S&D), *skriftlig*. – (EN) Jeg stemte for Mañka-betænkningen, der er det første skridt i retning af at ændre Parlamentets budget for 2010 med henblik på yderligere budgetmæssige og menneskelige ressourcer for at sætte Parlamentet i stand til at kunne udfylde den mere krævende rolle. De yderligere ressourcer omfatter en stigning i det månedlige beløb til parlamentsmedlemmerne til dækning af assistance som følge af den større lovgivningsmæssige rolle i henhold til Lissabontraktaten. Lissabontraktaten bringer Parlamentet på lige fod med Rådet som medlovgiver – dvs. for omkring 95 % af de lovgivningsmæssige procedurer. Det lovgivningsmæssige område omfatter nu f.eks. frihed, sikkerhed og retfærdighed, landbrug, fiskeri, forskning og strukturfonde. Parlamentet skal også give sit samtykke til forhandling og indgåelse af internationale aftaler, der kræver detaljeret ekspertbistand. Det er uhyre vigtigt, at parlamentsmedlemmerne kan disponere over det nødvendige antal medarbejdere for at kunne udføre det fornødne arbejde.

Göran Färm, Anna Hedh, Olle Ludvigsson, Marita Ulvskog og Åsa Westlund (S&D), *skriftlig*. – (SV) Vi svenske socialdemokrater mener, at der skal tilføres forstærkning til de udvalg, der vil få en større arbejdsbelastning efter Lissabontraktatens ikrafttræden. Det berettiger til en stigning i antallet af medarbejdere til Parlamentets og de politiske gruppers sekretariater i disse udvalg. Vi deler dog ikke den opfattelse, at vi som parlamentsmedlemmer har brug for yderligere medarbejdere. Vi havde frem for alt gerne set, at Parlamentets ressourcer blev forøget ved hjælp af omfordelinger og effektivitetsfremmende foranstaltninger, frem for at det samlede budget bliver forøget.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig*. – (PT) I betragtning af Parlamentets nye rolle i forbindelse med Lissabontraktaten og dets nye funktioner og set i lyset af den afgivne forpligtelse, da 2010-budgettet blev vedtaget, giver denne stigning i midler, der er tilgængelige til Parlamentets drift, god mening, idet beløbet sikrer, at dette organ har alle de materielle og menneskelige ressourcer, der skal til for at løse de nye opgaver i de nye institutionelle rammer med akkuratesse og ekspertise.

Stigningen i tilførte midler må dog ikke sætte den budgetmæssige holdbarhed og regnskaberne nøjagtighed over styr, da disse ting er yderst vigtige i enhver institution. Forvaltningen af de midler, der gøres disponible i henhold til dette budget, skal desuden være omgærdet af nøjagtighed og gennemsigtighed.

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig*. – (PT) Dette ændringsbudget for regnskabsåret 2010 vedrørende Parlamentets budget (Sektion I i det almindelige EU-budget) er nu oppe på 1 616 760 399 EUR, hvilket udgør 19,99 % af det oprindelige udgiftsområde 5, vedtaget ved førstebehandlingen. I dette ændringsbudget har vi reduceret bygningsreserven fra 15 mio. EUR til 11 mio. EUR.

Behovet for dette budget skyldes Lissabontraktatens ikrafttræden. Parlamentet påtager sig nye sagsområder og nye forpligtelser. Lovgivningsmæssig kvalitet er nu en prioritet for os. For at sikre dette er det vigtigt, at parlamentsmedlemmerne, udvalgene og de politiske grupper råder over tilstrækkelige midler. Dette ændringsbudget opfylder de juridiske og budgetmæssige standarder og god finansdisciplin. Som ordfører for Det Europæiske Folkepartis Gruppe (De Kristelige Demokrater) for dette budget mener jeg, at det nu mere end nogensinde før er nødvendigt i hele gennemførelsesfasen at have budgetdisciplin og forsøge at foretage besparelser. Jeg kan derfor genbekræfte, hvor vigtigt det er at udvikle en nulbaseret budgetpolitik,

som vil sikre yderligere disciplin og gennemsigtighed, og jeg anmoder også om oplysninger så snart som muligt om Parlamentets faste udgifter. Jeg skal også fastholde behovet for langsigtet planlægning af bygningspolitikken med henblik på at sikre budgetmæssig bæredygtighed.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) I går var der titusindvis af mennesker på gaderne i Athen, og Grækenland var lammet af en generelstrejke i protest mod den stramme spareplan, som EU, Den Europæiske Centralbank i Frankfurt og IMF har pålagt landet. Ganske vist er det rigtigt, at Grækenland ikke altid har været så barsk, som man burde have været i omgangen med de offentlige regnskaber og EU-midler. Det er imidlertid en skandale, at det største positive træk ved spareplanen skulle være, at den beroliger markederne – de selvsamme markeder, der i øjeblikket spekulerer i det græske gældsproblem, og som har udløst hele den kaotiske situation. De selvsamme markeder, hvor staterne nu takket være Deres ultraliberale love bliver nødt til at låne penge til en høj rente. Samtidig tildeler parlamentsmedlemmerne – under påskud af en angivelig stigning i arbejdsbyrden på grund af Lissabontraktatens ikrafttræden og Parlamentets formodede betænkeligheder vedrørende kvaliteten af lovtjekterne – sig selv en ”lille” budgetstigning på ikke mindre end flere millioner euro, således at der kan ansættes mere personale til de politiske grupper! Tag derfor og brug Deres småtskårne kontrolsystemer på Deres egne udgifter og vær lige så barsk, som De insisterer på, at medlemsstaterne skal være! Vi stemmer imod denne tekst.

Sylvie Goulard (ALDE), skriftlig. – (FR) Krisen er her, og det er rigtigt, at en lang række virksomheder og borgere ikke har det nemt. Desuagtet stemte jeg for en stigning i udgifterne til parlamentarisk assistance, fordi Lissabontraktatens ikrafttræden øger Parlamentets ansvarsområder. Vi har mere arbejde og flere forpligtelser, vi skal opfylde for vores medborgere. Denne udgiftsstigning vil kun komme medlemmernes assistenter til gode. Parlamentsmedlemmerne selv kommer ikke til at opleve nogen lønstigning.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Sammen med min gruppe gav jeg i dag betinget støtte til en stigning i sekretariatsgodtgørelsen på nuværende stadium. Denne støtte er betinget af vurderingen af godtgørelsens anvendelse som krævet i Mañka-betænkningen. Vores endegyldige holdning til godtgørelsesstigningen vil være afhængig af resultatet af denne vurdering.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), skriftlig. – (RO) Jeg stemte med overbevisning for denne budgetændring. Det er ikke et spørgsmål om, at vi beder om penge til os selv, sådan som det hævdes i pressen. Vi er imidlertid nødt til at forsyne institutionen Europa-Parlamentet med de ressourcer, der er nødvendige til at indfri de europæiske borgeres forventninger til dette forum. Jeg ved, at vi er ikke alene gennemlever en vanskelig tid rent økonomisk, men at budgetnedskæringerne i mange stater også er vældig store. Dette budget virker dog ikke ekstravagant. Der er foretaget besparelser – og det vil der også blive gjort fremover.

Ulrike Lunacek (Verts/ALE), skriftlig. – (DE) Jeg stemte for Mañka-betænkningen, selv om jeg ikke var enig i budgetstigningen vedrørende sekretariatsgodtgørelsen til parlamentsmedlemmerne. I forklaringen på vores stemmeafgivning gav fru Trüpel, der i denne sag er den ansvarlige i Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance, på vegne af hele gruppen udtryk for, at vores stemmeafgivning for betænkningen er betinget af, at der sker en vurdering af sekretariatsgodtgørelsen, inden stigningen bliver en realitet. Jeg mener, at de to andre punkter – nemlig stigningen i poster til udvalg og politiske grupper – er fornuftige og nødvendige som følge af Parlamentets nye lovgivningsmæssige beføjelser ifølge Lissabontraktaten. Vi ønsker og vil gerne som medlemmer tage disse beføjelser meget alvorligt og derved tage behørigt højde for vores rolle som de eneste folkevalgte repræsentanter for de europæiske borgere.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (EN) Godkendelsen og den efterfølgende ikrafttræden af Lissabontraktaten har betydet, at Parlamentet får et større ansvar med de administrative byrder, som det indebærer. Eftersom lovgivningsmæssig kvalitet er en af Parlamentets prioriteter, skal medlemmerne have de materielle og menneskelige ressourcer til at føre det ønske ud i livet. Det nye budget skal imidlertid overholde udnyttelsesgraderne for beløbsstørrelserne under udgiftsområde 5 (administrative bevillinger) i den flerårige finansieringsramme (FFR), som blev fastsat til 20 % af beløbsstørrelsen for dette udgiftsområde med henblik på at opretholde budgetmæssig bæredygtighed.

Carl Schlyter (Verts/ALE), skriftlig. – (SV) I betragtning af alle nedskæringerne i hele Europa er vi nødt til at udvise solidaritet med de lande, der finansierer EU's budget, ved ikke at forøge vores udgifter, og jeg stemmer derfor imod forslaget om et ændringsbudget vedrørende Parlamentet.

Bart Staes (Verts/ALE), skriftlig. – (NL) Jeg stemte imod den foreliggende betænkning, hvor der forudses en udgiftsstigning til ansættelse af og godtgørelser til medlemmernes assistenter med 1 500 EUR om måneden pr. 1. maj 2010. Heldigvis er der via et ændringsforslag fra Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance

indført bestemmelser om en vurdering af det godtgørelsessystem, der har været gældende siden valget i 2009, i sin nuværende form. Stigningen i sekretariatsgodtgørelsen skal imidlertid træde i kraft betingelsesløst, uden at der nødvendigvis skal tages hensyn til resultaterne af vurderingen. I betænkningen forudses der også en styrkelse af Parlamentets udvalg og de politiske grupper. Denne operation koster 13,3 mio. EUR årligt, hvoraf 8,832 mio. EUR går til godtgørelse til medlemmernes assistenter.

Dette er en dårlig beslutning. Den skader denne institutions omdømme. Den er ikke blevet tænkt igennem. Der slet ikke tænkt over de videre konsekvenser. Hvor skal de nye assistenter sidde? Skal det være i en ny bygning? Vil det betyde endnu flere omkostninger? Desuden er jeg bange for, at disse pengemidler for størstedelens vedkommende vil blive brugt til ansættelse af ikkeakkrediterede assistenter i henhold til nationale lønvilkår. Netop det system har i nogle tilfælde givet anledning til svinestreger. Nu lader vi muligvis døren stå på vid gab for misbrug. Jeg opfordrer derfor kraftigt til en forudgående klar vurdering af det eksisterende system. Først derefter kan vi træffe en informeret beslutning.

Nuno Teixeira (PPE), skriftlig. – (PT) Lissabontraktatens ikrafttræden har ført til vedtagelse af et forslag om at ændre 2010-budgettet med henblik på at opfylde Parlamentets yderligere behov i den forbindelse. Eftersom lovgivningsmæssig kvalitet er en af Parlamentets prioriteter, vil jeg understrege, hvor vigtigt det er, at medlemmerne, udvalgene og de politiske grupper disponerer over de midler, der er nødvendige til at gennemføre denne målsætning – sammen med midlerne til at dække deres samlede behov vedrørende den langsigtede bygningspolitik.

Ændringsbudgettet for regnskabsåret 2010 beløber sig derfor nu til 1 616 760 399 EUR, hvilket svarer til 19,99 % af det oprindelige udgiftsområde 5, vedtaget ved førstebehandlingen, og reserven til bygninger er blevet skåret ned fra 15 mio. EUR til 11 mio. EUR. Jeg vil gerne fremhæve betydningen af, at det i betænkningen nævnes, at der skal udarbejdes en nulbaseret budgetpolitik, som sikrer større budgetmæssig bæredygtighed, og at dette skal ske i overensstemmelse med årsprogrammet for lovgivning. Af ovennævnte grunde stemte jeg for betænkningen, der gør, at Parlamentet kan få tilstrækkelige midler til at dække omkostningsgodtgørelserne i forbindelse med den nye rolle efter Lissabontraktatens ikrafttræden.

Helga Trüpel (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance giver betinget støtte til en stigning i sekretariatsgodtgørelsen på nuværende stadium. For vores gruppes vedkommende er vurderingen af sekretariatsgodtgørelses anvendelse som krævet i Mañka-betænkningen af afgørende betydning. Vurderingen skal foretages så betids, at budgetmyndigheden kan træffe en beslutning om det tilsvarende ændringsbudget senere på foråret. Vores gruppe vil evt. genoverveje vores støtte til stigningen i assistenternes godtgørelse alt efter udfaldet af vurderingen og interne drøftelser i vores gruppe.

Viktor Uspaskich (ALDE), skriftlig. – (LT) Jeg vil virkelig gerne støtte parlamentsmedlemmerne og samtidig udtrykke min bekymring over, at man især i en krisetid sætter de forskellige godtgørelser til både parlamentsmedlemmerne og de ansatte på deres hold i vejret. Jeg vil især gerne gøre opmærksom på den type omkostningsgodtgørelser, som det er vanskeligt at føre kontrol med, eller som man slet ikke fører kontrol med. Præcis den type omkostninger bør i en krisetid ikke sættes i vejret.

Betænkning af Maria do Céu Patrão Neves (A7-0014/2010)

Charalampos Angourakis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) I betænkningen udtrykkes der støtte til EU's fælles fiskeripolitik, som under foregivende af at beskytte fiskebestandene har resulteret i, at et stort antal små fiskerbåde i Grækenland er blevet hugget op, at en lang række små og mellemstore fiskevirksomheder har måttet dreje nøglen om, at en lang række kystområder er dømt til forfald og arbejdsløshed, og at aktiviteterne bliver koncentreret i hænderne på de store fiskevirksomheder. EU-politikens monopolvenlige karakter illustreres af, at 2/3 af fællesskabsmidlerne er blevet kanaliseret ud til de store virksomheder (fiskevirksomheder, dambrug, forarbejdningsindustrien), mens den resterende 1/3 er gået til fattige fiskere og fiskere i mellemindkomstgruppen, så de har kunnet hugge deres både op og skifte erhverv. Foranstaltninger med henblik på at udskifte/forbedre fiskerfartøjer er kun kommet de store virksomheder til gode. I betænkningen fordeler man ligesom i grønbogen ansvaret for de formindskede fiskebestande ligeligt imellem de store fiskerivirksomheder og ikkeindustrielt kystfiskeri. Der skelnes ikke mellem de foranstaltninger, der er brug for på forskellige fiskeriområder, og man ser bort fra de individuelle særpræg. EU's fælles fiskeripolitik gavner de store fiskerivirksomheders ambitioner, som fortsat vil bestå i at plyndre havene for deres rigdomme, og støtter de store virksomheder inden for dambruget. Denne politik, hvis eneste kriterium er rentabilitet for kapitalen, resulterer i, at havmiljøet og økosystemerne bliver ødelagt.

Elena Oana Antonescu (PPE), skriftlig. – (RO) Jeg glæder mig over, at der indledes en ny strategi med sigte på at løse spørgsmålet vedrørende fiskeriet i EU. Overfiskeri, ulovligt fiskeri, forurening og klimaforandringer er faktorer, som bringer havets økosystemer i fare. Interesse for højkvalitativ akvakultur i Europa vil derfor give økonomiske fordele, men samtidig også miljømæssige fordele.

Det er af afgørende betydning for os at bevare den rette balance mellem økonomisk vækst, fisketraditioner i visse regionale lokalsamfund og den bedste fiskepraksis. Det vigtigste er, at vi indser, at fremme af akvakultur, der er bæredygtig og økonomisk effektiv på lang sigt, først og fremmest er afhængig af, hvor miljøvenlige vi er.

Zigmantas Balčytis (S&D), skriftlig. – (LT) Fiskerisektoren i Europa er ude i stormvej. Fiskerne mister deres eneste indtægtskilde, og det gør sig især gældende i de EU-regioner, hvor der kun er få sociale og økonomiske alternativer. Jeg støtter derfor helhjertet Kommissionens forslag, jf. grønbogen, om, at der skal en fundamental og omfattende reform af fiskeripolitikken til, hvorved man kan tilpasse denne sektor til det omskiftelige marked. Det er beklageligt, men der er gået 27 år siden udarbejdelsen af den fælles fiskeripolitik, og sektoren fungerer ikke, som den skal, og problemerne bliver ikke løst hurtigt nok. Problemerne fra 2002 er der stadigvæk, og de er blevet endnu værre af de seneste begivenheder i forbindelse med den økonomiske krise og klimaforandringerne indvirkning på fiskebestandene. De højst prioriterede områder ved en reform af den fælles fiskeripolitik skal fortsat være genoprettelse af bestandene, bæredygtig forvaltning og opretholdelse af fiskernes eksistensniveau. Fiskeriet er særdeles vigtigt for hele EU, og det skal derfor ikke blot ses som en aktivitet, men som en sektor, der er en direkte kilde til beskæftigelse.

Gerard Batten, John Bufton, David Campbell Bannerman, Derek Roland Clark, William (The Earl of) Dartmouth, Nigel Farage og Paul Nuttall (EFD), skriftlig. – (EN) Godt nok er der i den foreliggende betænkning tegn på en noget mindre forfærdelig fælles fiskeripolitik end det misfoster, vi har nu, men ikke desto mindre henstilles det, at fiskeriet fortsat skal være under røverisk kontrol af den udemokratiske og antidemokratiske såkaldte europæiske union, og UKIP kan derfor ikke støtte betænkningen.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), skriftlig. – (RO) Fremme af en fælles interesse blandt producentorganisationer med hensyn til at overholde de af EU forfægtede principper er ved at blive et centralt element i forbindelse med reform af fiskeripolitikken. EU kan ud fra de økonomiske realiteter ikke forvente, at Europas fiskerflåder finder deres nye størrelse på naturlig vis. Overkapaciteten her otte år efter det globale topmøde om bæredygtig udvikling og de fortsat faldende fiskebestande er yderligere grunde til at foretage en vidtrækkende reform af den fælles fiskeripolitik. Man må dog ikke glemme, at der er hele lokalsamfund i EU's kystområder, hvis eksistens kredser om fiskeriet. Som det også er anført i betænkningen om reform af den fælles fiskeripolitik, er denne aktivitet en del af den kulturarv og de traditioner, som ingen ønsker skal gå tabt.

En revision af den fælles fiskeripolitik er i hver medlemsstats interesse, således at det hovedmål, der blev vedtaget på topmødet i 2002 – dvs. at fiskebestandene når et niveau, der giver mulighed for at opnå et maksimalt bæredygtigt udbytte senest i 2015 – kan opfyldes, hvilket vil sikre, at EU ikke længere er nødt til at importere halvdelen af de fisk, der er brug for, fra andre markeder.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), skriftlig. – (PT) Fiskerisektoren er strategisk vigtig for kystsamfundenes samfundsøkonomiske velfærd, den lokale udvikling, beskæftigelsen samt bevarelse og skabelse af økonomisk aktivitet.

Det er af afgørende betydning at sikre en bæredygtig udvikling i denne sektor, både rent økonomisk og socialt, men det er lige så nødvendigt at sikre, at der opretholdes gode miljøforhold i alle havene i EU.

Gennemførelse af den fælles fiskeripolitik er direkte knyttet til spørgsmål som f.eks. miljøbeskyttelse, klimaforandringer, sikkerhed, folkesundhed, forbrugerbeskyttelse og regionaludvikling, intern og international handel, forbindelserne med tredjelande og udviklingssamarbejde, og det er af afgørende betydning at sikre en retfærdig og omhyggelig afvejning af alle disse områder.

Jeg vil gerne understrege behovet for en sammenhængende ramme for det europæiske forskningsrum til fremme af bæredygtig udnyttelse havene.

Det er også vigtigt at overveje karakteren af de begrænsninger, som berører regionerne i den yderste periferi, og hvis vedvarende, intensive og kumulative karakter, adskiller dem fra de andre regioner i EU med geografiske og/eller demografiske problemer.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Jeg stemte imod betænkningen om den fælles fiskeripolitik på trods af, at den indeholder en række elementer, der udgør en positiv udvikling sammenlignet med den

nuværende situation. Men desværre er de grundlæggende punkter i betænkningen i konflikt med, at havets ressourcer er fælles offentlig ejendom, der ikke kan privatiseres, og et ændringsforslag fra Den Europæiske Venstrefløjs Fællesgruppe/Nordisk Grønne Venstre om dette punkt blev forkastet. I den pågældende betænkning undlader man at kombinere den fornødne beskyttelse af havmiljøet, bevarelse af fiskebestandene og social og økonomisk beskyttelse for fiskerne, især ikkeindustrielt fiskeri, med katastrofale konsekvenser for miljøet og et levedygtigt fiskeri samt en negativ indvirkning for både fiskere og forbrugere, der skal betale den endelige pris for produktet, hvor fortjenesten går til de store private virksomheder og ikke til småfiskerne. Det lykkes i betænkningen ikke reelt at tage højde for de forskellige betingelser i de enkelte EU-medlemsstater, og det lykkes derfor heller ikke at åbne mulighed for de nødvendige, behørigt justerede politikker.

Carlos Coelho (PPE), skriftlig. – (PT) Jeg vil gerne rose fru Patrão Neves for hendes fremragende betænkning om reformen af den fælles fiskeripolitik. De utallige problemer og udfordringer med den fælles fiskeripolitik blev fastslået tilbage i 2002, men er nu blevet forværret på grund af den økonomiske og energimæssige krise samt klimaforandringerens skadelige virkninger. Hvis den fælles fiskeripolitik skal tjene det moderne fiskeris interesser, skal der indføres en række gennemgribende forandringer, som sikrer en retfærdig og rimelig balance mellem bevarelse af ressourcerne og sektorens levedygtighed ved at åbne op for nye forvaltningsordninger for de forskellige former for fiskeri internt i EU.

Jeg noterer med tilfredshed interessen for at decentralisere og afbureaukratisere den fælles fiskeripolitik samt at regionalisere forvaltningen af fiskeriet inden for grænserne ifølge Lissabontraktaten og også behovet for at sikre, at behandlingen tilpasses til hhv. ikkeindustrielt kystfiskeri og industrielt fiskeri, samtidig med at de miljømæssige, økonomiske og sociale forudsætninger respekteres. Jeg vil også understrege betydningen af at beskytte EU's fiskeriinteresser. Der er dog i den forbindelse brug for hensigtsmæssig overvågning via de nationale regeringer, som skal gøre fiskeriet til et strategisk prioriteret område for at sikre de lokale kystsamfunds økonomiske og sociale levedygtighed.

Vasilica Viorica Dăncilă (S&D), skriftlig. – (RO) Jeg tror, der skal udarbejdes planer til forvaltning og fremme af den langsigtede genoprettelse af fiskebestandene for alle former for fiskeri og samtlige geografiske fiskerizoner i EU. Der skal først og fremmest tages højde for de kæmpestore forskelle, der er i Europa med hensyn til fiskeri. Der skal være større ansvarlighed i forbindelse med fiskerizoner, og der skal ske forbedringer med den traditionelle kvoteordning. EU er nødt til at vælge en stærk, fælles tilgang til forvaltning af fiskeriressourcer, herunder en kontinental og markedsrettet dimension for sektoren samt en fangstsektor og akvakulturindustri i overensstemmelse med EU's nye integrerede havpolitik og med interesse i bæredygtig vækst i kystregioner.

William (The Earl of) Dartmouth, Nigel Farage og Paul Nuttall (EFD), skriftlig. – (EN) Godt nok er der i den foreliggende betænkning tegn på en noget mindre forfærdelig fælles fiskeripolitik end det misfoster, vi har nu, men ikke desto mindre henstilles det, at fiskeriet fortsat skal være under røverisk kontrol af den udemokratiske og antidemokratiske såkaldte europæiske union, og UKIP kan derfor ikke støtte betænkningen.

Edite Estrela (S&D), skriftlig. – (PT) Jeg stemte for betænkningen om grønbogen om reform af den fælles fiskeripolitik, fordi der er gjort nogle uhyre vigtige indrømmelser, som tydeligvis har været med til at forbedre det oprindelige forslag. Jeg vil gerne understrege betydningen af, at der anlægges en miljømæssig og social tilgang, når der skal etableres nye forvaltningsordninger for fiskeriressourcerne, som skal supplere den nuværende ordning på baggrund af princippet om relativ stabilitet.

Göran Färm, Anna Hedh, Olle Ludvigsson, Marita Ulvskog og Åsa Westlund (S&D), skriftlig. – (SV) Vi svenske socialdemokrater stemte imod betænkningen om grønbogen og reformen af EU's fiskeripolitik. Et flertal i Parlamentet forkastede prioriteringen af miljømæssig bæredygtighed og stemte for et ændringsforslag, hvor der står, at vores politik over for lande uden for EU skal styres af europæisk fiskeris interesser. Vi finder dette uacceptabelt og har derfor valgt at stemme nej. Vi er også skeptiske omkring, at Parlamentet ønsker at stille flere midler til rådighed for den fælles fiskeripolitik – det er noget, vi ikke ønsker at være med til, medmindre formålet er at foretage en markant ændring af politikken.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Jeg vil gerne starte med at rose den fremragende betænkning af fru Patrão Neves. Fiskersamfundene gennemlever i øjeblikket en tid, der er kendetegnet ved en alvorlig forværring i fiskebestandenes situation. Dette har en indvirkning på fødevarerforsyningen for den almindelige befolkning og på sammenhængskraften i regionerne i EU's yderste periferi. Der er derfor brug for en integreret og helhedsorienteret tilgang til reformen af den fælles fiskeripolitik.

Jeg tror, det er akut og absolut nødvendigt, at EU involverer sig effektivt med henblik på at sikre bedre betingelser for økonomisk bæredygtighed for fiskerne inden for nogle rammer, hvor der tages hensyn til de særlige træk i hver enkelt region, og at det er nødvendigt med en anden tilgang for ikkeindustrielt fiskeri. Det er værd at påpege henstillingen om at iværksætte konkrete foranstaltninger som f.eks. en reduktion af antallet af mellemmand i kæden mellem producent og forbruger. På den anden side kan reformen ikke isoleres fra en bæredygtig udnyttelse af havets ressourcer i et teknisk og videnskabeligt vurderingsforløb, der er blevet grundigt kontrolleret, og som bidrager til fred og fordragelighed i sektoren og har en indvirkning på kvalitet og fødevarer sikkerhed for forbrugerne. For så vidt angår en ændring af fiskeriets kapacitet, vil jeg gerne betone virkningen af at modernisere udstyret for fiskernes faglige værdighed og sikkerhed i en branche, hvor tab af menneskeliv er almindelig forekommende.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Når et flertal i Parlamentet har forkastet det forslag, vi stillede, hvor vi afslog at privatisere fiskeressourcerne, indikerer det, hvilken er vej, Parlamentet forsøger at gå med den kommende reform af den fælles fiskeripolitik. Parlamentet undlader ikke alene at forkaste Kommissionens forslag om, at der skal indføres (privat) ejendomsret for adgangen til at udnytte et offentligt gode. Man åbner også op for, at den intention kan blive helt officiel. Det er en mulighed, der ikke sikrer bæredygtighed for ressourcerne, og det vil uundgåeligt føre til en koncentration af aktiviteterne i enheder med større økonomisk og finansiel magt overalt i EU, hvilket i betydelig grad vil true ikkeindustrielt kystfiskeri, som mere end 90 % af fiskerflåden i Portugal er beskæftiget med.

Vi bemærkede godt nok nogle positive punkter i betænkningen, hvoraf nogle stemte overens med de forslag, vi stillede, men vi kan ikke undlade at gøre opmærksom på, at man i rapporten overordnet set holder fast i en markant liberal indfaldsvinkel – og en indgangsvinkel, der i høj grad begrænser medlemsstaternes suverænitet over havets ressourcer. Man undlader også at opstille et gennemarbejdet svar på en af de vigtigste problemstillinger i sektoren, nemlig arbejdsindtægten. Vi kan kun påpege, at det forslag, vi stillede, og som tog sigte på forbedrede afsætningsmulighederne for sektoren, hvilket ville øge fiskernes indtjening, blev forkastet.

Marian Harkin (ALDE), skriftlig. – (EN) Jeg bakker op om, at man udvider kystgrænserne fra 12 til 20 sømil som en af de centrale reformer af den fælles fiskeripolitik. Vi skal desuden holde op med at smide fisk fra sårbare bestande ud. Det er vigtigt at fastholde det nuværende kvoteforvaltningssystem, og jeg går ikke ind for obligatorisk privatisering af kvoterne.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Betænkningen indeholdt mange gode og vigtige elementer, og der hersker konsensus om, at den centraliserede standardmodel for den fælles fiskeripolitik har været en katastrofe. En række af de ændringsforslag, jeg selv stillede, blev vedtaget, og i betænkningen erkender man således relativ stabilitet, behovet for at fremme bestræbelserne på at bevare bestandene og den succes, som den nationale kontrol inden for 12-sømilezonen har været. I betænkningen hedder det imidlertid videre, at de historiske rettigheder skal tages op til revision. Fiskeriforvaltningen skal vende tilbage til fiskerinationerne, og disse fiskerinationer må ikke miste deres historiske rettigheder. Jeg har derfor stemt imod en betænkning, der opfordrer til et angreb på de grundlæggende traditionelle rettigheder til adgangen til fiskebestandene.

Elisabeth Köstinger (PPE), skriftlig. – (DE) En grundlæggende og omfattende reform af den fælles fiskeripolitik skal hilses velkommen, især for så vidt angår bæredygtig forvaltning af fiskeressourcer. Dette skal ske ved at forfine og standardisere rammebetingelserne, bedre kontrol fra medlemsstaternes side og en forenkling af beslutningstagningsprocessen. Selv om Østrig som et land uden adgang til havet ikke er direkte berørt, påvirker det stadig stigende forbrug af saltvandsfisk fiskeriet. Vi har brug for praktiske og effektive løsninger, der giver sektoren et grundlag for tilstrækkelig levedygtighed via et godt fiskebestandsniveau, sikrer forsyningerne til forbrugerne og samtidig garanterer opretholdelsen af fiskearternes diversitet samt sikrer det marine økosystem som helhed.

Isabella Lövin (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Den foreliggende betænkning er et bredtfavnende dokument, der dækker alle aspekter af den fælles fiskeripolitik, fra akvakultur til lystfiskeri, fra Østersøen til fiskeriaftaler med lande i den tredje verden. De Grønne er godt tilfredse med mange af de ændringsforslag til betænkningen, som det lykkedes os at få vedtaget, såsom grundlæggende principper om krav til bæredygtighed for dem, der vil have ret til at fiske, krav om vurderinger af fiskeriaktiviteters indvirkning på miljøet, erklæringen om, at EU ikke skal konkurrere med lokale fiskere i henhold til fiskeriaftalerne, men kun have lov til at fiske, når der er et overskud af fisk, og også forslaget til alle EU-institutioner om at sætte ulovligt fiskeri øverst på den internationale dagsorden i alle relevante fora for at beskytte verdenshavene samt fødevarer sikkerheden. Der var desværre også nogle helt uacceptable og selvmodsigende punkter, der blev vedtaget i den endelige udgave, som f.eks. målsætningen om, at den fælles fiskeripolitik i sin eksterne dimension skal beskytte og fremme

europæiske fiskeriinteresser, at miljømæssig bæredygtighed ikke skal prioriteres højere end social og økonomisk bæredygtighed, og at alle politikområder skal bidrage til at opfylde den fælles fiskeripolitikens målsætninger. De Grønne kan derfor ikke støtte betænkningen, men har undladt at stemme.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) Den fælles fiskeripolitik, der senest blev revideret i 2002, er endnu ikke tilstrækkelig udviklet til at kunne klare sig igennem omskifteligheder i denne følsomme sektor. Det er derfor nødvendigt at analysere de nye faktorer, som påvirker sektoren og finde nye løsninger for at gøre den fuldt ud levedygtig, især for så vidt angår økonomi, sociale forhold og miljø. Jeg henstiller derfor til, at der træffes nye foranstaltninger for at sætte fiskerisektoren i stand til at slippe ud af den nuværende farlige situation.

Fiskeribranchen er særdeles vigtig i EU. Det er derfor absolut nødvendigt, at den nye fælles fiskeripolitik tager højde for rationel og ansvarlig forvaltning af ressourcerne, og at den drejer sig om at beskytte havets ressourcer og opretholde livsstilen for dem, der altid har tjent til dagen og vejen ved fiskeri. Den nye fælles fiskeripolitik skal kunne løse produktivetsproblemer inden for sektoren, stabilisere markederne og sikre en god levestandard for familier, der er afhængige af sektoren. Sektoren skal imidlertid analyseres i sin helhed, og ikke i små bidder, så vi kan integrere alle problemerne og de omskiftelige forhold med henblik på at få løst dem til alle de involverede parter tilfredshed og få bugt med de største problemer, dvs. overfiskeri, overkapacitet, overinvestering og spild.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) At fiskeriet har en lang tradition i Europa og forhåbentlig også vil have det fremover, skal man glæde sig over. Udviklingstendenserne i de sidste par år viser ganske bestemt, at det bliver markant mindre attraktivt at arbejde i denne erhvervssektor. Grunden hertil er, at store koncerner med massevis af fiskeprodukter trykker detailpriserne i bund, indtil de små fiskerivirksomheder bliver udkonkurreret. Som følge heraf bliver sektoren i stadig større grad et område, hvor arbejdstagere fra tredjelande er beskæftiget. Da dette beslutningsforslag ikke i tilstrækkelig grad kommer ind på disse spørgsmål, har jeg stemt imod forslaget.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *skriftlig*. – (EN) Jeg undlod at deltage i den endelige afstemning om Neves Patrão-betænkningen, fordi den indeholdt både positive og negative punkter. På den ene side bifaldes det, at der skal gives prioriteret adgang til dem, der fisker på den miljømæssigt mest bæredygtige måde, hvilket fører til mindre udsmid, flere arbejdspladser og mindre anvendelse af energi, og det fremhæves, at retten til at fiske skal bygge på miljømæssige og sociale kriterier, snarere end på hvem der fangede flest fisk for 30 år siden. Det er mange års overfiskeri, der har ført til den aktuelle krise, så det er absurd at lade de samme fiskerflåder fortsætte med at gøre skade. Andre positive punkter omfatter, at miljømæssig bæredygtighed gøres til den grundlæggende forudsætning for den fælles fiskeripolitik, og anerkendelsen af, at EU's fiskerflåder ikke længere skal overfiske i farvandene i udviklingslandene. Der er desværre også mindre konstruktive tanker i betænkningen som f.eks. en afvisning af at acceptere den negative indvirkning, som subventioner har. Af rapporten fremgår det også, at den fælles fiskeripolitik skal være den dominerende politik i EU, idet miljø- og udviklingspolitikken spiller en underordnet rolle. Det er denne holdning om at skulle bevare fiskeribranchen for enhver pris, der har ført til ødelæggelsen af det marine økosystem og de fiskersamfund, der er afhængige af det.

Britta Reimers (ALDE), *skriftlig*. – (DE) De tyske medlemmer af Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa stemte vedrørende to punkter forskelligt fra gruppen som helhed. Det første punkt drejer sig om ændringsforslag fra Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance. Medlemmerne af FDP har stemt imod, fordi en gennemgribende decentralisering af fiskeripolitikken som foreslået i forslaget med overdragelse af beføjelser og ansvar til medlemsstaterne og til lokale beslutningstage ikke kan forenes med EU's fælles fiskeripolitik. Idéen her er netop at finde fælles fremadrettede løsninger på EU-plan. Medlemmerne af FDP støttede ændringsforslag 33, fordi det er en opbakning til det vigtige princip om relativ stabilitet, der er så vigtigt for tyskerne. Det drejer sig om grundlaget for kvotetildelinger.

Frédérique Ries (ALDE), *skriftlig*. – (FR) Den europæiske fiskeribranche befinder sig på oprørte vande. Fiskebestandene styrtdykker, 400 000 europæiske fiskere og deres familier er bekymret for deres fremtid og spekulerer på, hvor effektiv den fælles fiskeripolitik, der indtil nu har været spændt ud som et sikkerhedsnet, er.

I lyset af de konstaterede strukturproblemer, dvs. overfiskeri, manglende investeringer, fiskerflådens overkapacitet og spild (hvor mange ton fisk smides daglig ud i havet, fordi de ikke egner sig til forbrug?) skal en reform af den fælles fiskeripolitik have meget høj prioritet. Det er klart, at der ved enhver reform skal tages højde for de individuelle træk ved de forskellige fiskeriområder, og man skal for enhver pris undgå en standardforvaltningsmodel. De fisketeknikker og fiskerfartøjer, der anvendes i Nordsøen, er helt forskellige

fra dem, der anvendes i Biscayen. Derfor er den reform, der er foreslået af Kommissionen, som bygger på regionalisering, og som blev vedtaget af Parlamentet her i eftermiddag, uhyre vigtig.

Ved en ansvarlig politik skal der også tages højde for realiteterne, jf. følgende tal: EU står for ca. 4,5 % af verdens fiskeriproduktion og aspirerer ikke til at blive en "gigant" på området. Det er endnu en grund til, at vi skal vælge ikkeindustrielt, innovativt og bæredygtigt fiskeri.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), skriftlig. – (EN) Kommissionens grønbog om dette spørgsmål var en hård dom og en ærlig erkendelse af, at den fælles fiskeripolitik ikke har fungeret. Den har tværtimod bidraget til en række problemer, der fortsat har økonomiske, sociale og miljømæssige virkninger. For bare to uger siden stemte Parlamentet for at suspendere den internationale handel med almindelig tun, fordi bestandene befinder sig på et kritisk lavt niveau – en situation, der er endnu et tegn på, at vores nuværende fiskeriværdi er uholdbart og har alvorlige konsekvenser for den biologiske mangfoldighed og fremtiden for fiskerisektoren. Vi må erkende, at der er brug for en ny strategi. En decentraliseret politik med flere midler vil gøre det muligt, at forskellige regioner kan tilpasse sig individuelt og reagere alt efter de lokale omstændigheder – noget, som den tidligere "topstyrede" politik har forhindret. Det bør føre til bedre forvaltning af bestandene og få en positiv indvirkning på havmiljøet. Jeg støtter fuldt ud Kommissionens tilsagn om en storstilet og grundlæggende reform, som helt med rette har fundet opbakning i Fiskeriudvalget. Det er af afgørende betydning, at vi handler således, at vi sikrer, at EU gennemfører en virkelig bæredygtig fiskeripolitik med henblik på at beskytte bestandene, miljøet og europæiske arbejdspladser på lang sigt.

Peter Skinner (S&D), skriftlig. – (EN) Jeg støttede de fremsatte ændringsforslag om at ændre den fælles fiskeripolitik på en måde, der ville have sat en stopper for nogle af de skævvridninger, der findes på nuværende tidspunkt.

Øget finansiering til fornyelse af fiskerflåder eller fastsættelse af fiskepriserne på centralt niveau er meget konkurrenceforvridende og åbner op for større anvendelse af støtteordninger.

Fiskerne i Det Forenede Kongerige, især langs sydkysten i 10-meter-både, bliver ofte hårdt ramt af uafvejede kvote- og støtteordninger til andre nationale fiskerflåder. Mike Foster, der er parlamentsmedlem i England for valgkredsen Hastings and Rye, har gjort mig opmærksom på behovet for, at de britiske fiskerimyndigheder (Marine and Fisheries Agency) og Kommissionen ophører med den diskriminerende og konkurrenceforvridende praksis, især ved fangst af torsk langs Det Forenede Kongeriges sydkyst, og navnlig hans egen valgkreds, Hastings and Rye, som vi begge repræsenterer.

Bart Staes (Verts/ALE), skriftlig. – (NL) Jeg undlod at deltage i afstemningen om betænkningen om den fælles fiskeripolitik, idet den indeholder for mange punkter, som ikke blot er i strid med en række andre punkter i betænkningen, men også går imod min politiske holdning til europæisk fiskeripolitik. På den ene side står der i betænkningen, at europæiske fiskerflåder ikke længere må overfiske i udviklingslandenes farvande, men på den anden side står der, at den fælles fiskeripolitik altid har forrang i forhold til miljø- og udviklingspolitikken. Denne holdning er tydeligvis i uoverensstemmelse med Lissabontraktatens artikel 208, hvor der står, at vores udenrigspolitik ikke må svække udviklingsmålsætningerne i de fattige lande. Den politik, der foreslås af Parlamentet, gavner med sikkerhed mest Europa, men uden for europæiske farvande gør EU kun noget for sine egne fiskerflåder og ikke for de lokale fiskebestande og fiskere. Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance har derfor undladt at stemme. Selv om det i betænkningen erkendes, at der er et alvorligt problem med overfiskeri, og at bæredygtighed skal udgøre udgangspunktet for politikken, undlader man desuden at erkende, at flådekapacitet og støtte- og kvoteordninger er kilden til problemet. Det forklarer, hvorfor vi undlod at stemme.

Nuno Teixeira (PPE), skriftlig. – (PT) I den betænkning om grønbogen om reformen af den fælles fiskeripolitik, som vi vedtog i dag, revideres de økonomiske, sociale og miljømæssige aspekter af denne politik med det formål at definere en ny tilgang til løsning af de resterende problemer i sektoren. Jeg vil gerne gentage, at prioritetsområder såsom større effektivitet ved forvaltning af fiskeressourcer og en strategi vedrørende økonomisk støtte til dem, der er beskæftiget i sektoren – sammen med en garanti for bæredygtighed i sektoren via bevarelse af fiskearterne – er uhyre vigtige i forbindelse med reformen, og de skal gennemføres på regionalt niveau. I dette dokument fastholdes det, at der skal ske reformer i fiskeribranchen, som er af enorm stor betydning i regionerne i den yderste periferi, især Madeira, hvor denne aktivitet i høj grad er vigtig for den lokale udvikling og for lokalbefolkningens liv.

Jeg vil gerne gentage tankerne i betænkningen om en mere aktiv medvirken fra de forskellige aktører på nationalt, regionalt og lokalt plan, for så vidt angår gennemførelsen og de tekniske foranstaltninger, der skal

træffes i fiskerisektoren. Af alle ovenstående grunde stemte jeg for den foreliggende betænkning, der vil markere begyndelsen på en ny fase i EU's fælles fiskeripolitik.

Marie-Christine Vergiat (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Jeg stemte imod fru Patrão Neves' betænkning, fordi man forkastede de ændringsforslag, som havde til hensigt at etablere en balance mellem miljøinteresser og bevarelse af ikkeindustrielt fiskeri.

Jeg beklager også, at det ændringsforslag, hvor der blev opfordret til at indlede en tilbundsgående dialog med fiskerne inden gennemførelse af reformen, blev forkastet.

På dette grundlag kan jeg ikke se, hvordan det er muligt at vedtage en reform, der er acceptabel for fiskerne, og hvormed man gør det fornødne med hensyn til at bevare en fælles fiskeripolitik, der er sit navn værd.

Formanden. - Protokollen for mødet forelægges for Parlamentet til godkendelse ved begyndelsen af næste møde. Hvis der ikke er nogen indvendinger, vil jeg straks lade de på dagens møde vedtagne beslutninger gå videre til de personer og agenturer, som de er stilet til.

10. Stemmerettelser og -intentioner: se protokollen

11. Fremsendelse af beslutninger vedtaget under dette møde: se protokollen

12. Tidsplan for kommende møder: se protokollen

13. Afbrydelse af sessionen

(Mødet hævet kl. 12.50)